

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
OF *FALL OF NIGHT*

LARA ADRIAN

"One of the best
paranormal series
around...a must-read!"
—*Fresh Fiction*

KING OF MIDNIGHT

A MIDNIGHT BREED NOVEL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

GECE YARISININ KRALI

Bir Geceyarısı Irkı Romanı

Karanlık ve aydınlık arasındaki çizgi kanla çizildi ve riskler hiç bu kadar yüksek olmamıştı. Lara Adrian'ın New York Times ve 1 numaralı uluslararası çok satan Midnight Breed vampir romantizm serisinin son romanında, dünyanın kaderinden daha azı Tarikat'ın ve bir Breed savaşçısının ölümsüz bir kraliçenin kalbini eritme arayışının ellerinde değil.

Bir Breed savaşçısı ve Tarikat'ın kurucusu ve komutanının oğlu olan Darion Thorne, titiz bir taktikçi ve ölümcül bir savaşçıdır, ancak hiçbir şey onu Tarikat'ın lideri olarak dümene geçmeye zorlayan felaket eylemine hazırlayamaz. Düşmanları her saldırıda daha cesur ve daha küstah hale gelirken, Darion onları durdurmak için çok geç olmadan savaşı onlara götürmesi gerektiğini biliyor.

Yine de tüm düşmanları arasında Darion için en tehlikeli olanı, Atlantislilerin Kraliçesi güzel ama değişken Selene'dir. Asırlar önce kendisinden çalınan dört güçlü kristali geri almaya kararlı olan Selene, onlara sahip olmak için her şeyi göze alacaktır. Bu amaç, Tarikat'tan birini hedef tahtasına oturttuğunda, kendini, nefret etmesi gerektiğini bildiği ama içinde yasak bir arzu uyandıran bir Irk savaşçısı olan Darion'la kişisel bir savaşın içinde bulur.

Aralarına çekilen savaş çizgileri ve yükselişte olan şeytani bir kötülükle, Darion ve Selene değer verdikleri her şeyi kurtarmak için güvensizliklerini zamanında bir kenara bırakabilecekler mi, yoksa dünyanın sonu olmayan bir karanlığa sürüklendiğini mi görecekler?

"Yaşlandıkça daha da iyi hale gelen, iyi yazılmış, aksiyon dolu bir seri."

-Fiction Vixen

BÖLÜM 1

Haydutlar.

Gece onlarla doluydu.

Washington, D.C.'nin Georgetown semtinin yıkık dökük sokaklarını boğan duman ve ateş kokusu arasında, kan bağımlısı Breed erkekleri, dehşete düşmüş insanların üzerine salınmış kuduz köpek sürüleri gibi koşuşturuyordu. Vahşi ulumaları geceyi dolduran diğer rahatsız edici seslerin üzerinde çınlıyordu.

Siren sesleri. Patlamalar. Son birkaç gecedir zorunlu gün batımı sokağa çıkma yasağını dikkate almayan ve şimdi bunun bedelini ödeyen rastgele aptallardan gelen kemik sızlatan çığlıklar.

Kana susamışlıktan beslenen Haydutlar yalnızca bitmek bilmeyen susuzluklarını ve bu susuzluğu giderme ihtiyacını bilirlerdi. Dolaştılar, avlandılar, vahşileştiler... katlettiler. İnsan ya da Irk, hiç kimse onların yolunda güvende değildi ve arkalarında sadece şunları bıraktılar kitlesel yıkım ve dökülen kan nehirleri.

Darion Thorne'un şehri bu son şiddet ve ölüm salgınıyla karşı karşıya kalan tek şehir değildi. Rüzgarla yayılan bir hastalık gibi, son zamanlarda dünyanın dört bir yanındaki büyük insan nüfuslarına saldıran Haydutlar yavaşlama belirtisi göstermiyordu.

Hayır, daha da kötüye gidiyordu.

Her alacakaranlık, haydutların sayısını kat kat artırıyor gibiydi.

Saldırıları Tarikat'ın en acil meselesi haline gelmişti, savaşçıların sorunları eksik değildi. Son zamanlarda dört bir yandan yaklaşan düşmanları vardı ve her biri varoluşsal bir tehditten başka bir şey değildi. Tarikat üyeleri için değil, gezegendeki her canlı için.

Dünyanın dört bir yanında Rogue şiddetinin patlaması, hiç de ihtiyaç duymadıkları bir can sıkıntısıydı.

Darion, büyük titanyum bıçaklarından birini ara sokakta kovaladığı bir Breed erkeğinin göğsüne saplarken dudakları bir lanetle kendi dişlerinden uzaklaştı.

Rogue sırt üstü yatıyordu, üzerinde bir
Bir zamanlar pahalı olan takım elbisesi şimdi parçalanmış paçavralar halinde üzerinden sarkıyor, bir zamanlar beyaz olan gömleği son zamanlarda işlediği cinayetlerin kanıtlarıyla lekelenmiş ve kirlenmişti.

Darion onu yere yatırdı, çizmesinin ağırlığı ve şimdi Rogue'u göğsünden delip geçen soğuk, jilet gibi keskin metalle çatlak kaldırıma

sabitledi. Erkek çırpınıyor ve hırlıyordu, aklını kaçırmıştı.

Kan tutkusu. Gözleri ateşli kehribar rengine parlıyor, Darion'a sıcak kömürler gibi yayılıyordu.

Darion'un bıçağının titanyumu Rogue'un hastalıklı kan dolaşımıyla buluşup erkeği içten içe yemeye başladığında, dönüşen gözlerdeki cinayet şoka dönüştü. Ölümü hızlı olacaktı ama kolay olmayacaktı. Köpüren ağzından çıkan korkunç ses saf, ilkel bir ıstıraptan başka bir şey değildi.

Darion bu cinayetten ya da bu gece gerçekleştirdiği diğer cinayetlerden hiç tatmin olmamıştı. Gün ağarana kadar daha saatler vardı. Devriyeleri sona ermeden önce, o ve Tarikat takım arkadaşları dökülen kan ve kana bulanmış olacaktı.

Yarın gece her şey yeniden başlayacaktı.

D.C. ve diğer büyük şehirlerin Haydutlar tarafından istila edilmesi yeterince kötüydü. Durumu daha da kötüleştiren şey ise sorunun arkasındaki gizli terör grubu Opus Nostrum'un yarattıkları tahribat karşısında muhtemelen kahkahalarla gülüyor olmasıydı.

İrkin en uysal üyesini bile kanla beslenen bir canavara dönüştürebilecek bir uyuşturucuyla donanmış olan Opus, Kızıl Ejder'le aylardır oynuyordu. Onun gücüyle kendilerini eğlendiriyorlardı. Onun gücünü test Potansiyel bir silah olarak yetenekleri. Belli ki rafine ediliyor.

Şimdi, eldivenleri çıkmış gibi görünüyordu.

Darion kılıcını ölmek üzere olan erkekten çekip uzaklaştı. Oyalanmak için bir sebep yoktu. Titanyum bir Rogue için hızlı ve kesin bir son demekti. Titanyum kılıcın tek bir darbesi bile neredeyse anında ölüm demekti.

Darion erkeği öldürmenin bir merhamet olduğunu düşünüyordu. Kan Tutkusu'nun bastırılmaz, tedavi edilemez susuzluğuna ve deliliğine maruz kalmaktan çok daha iyiydi.

Dar geçitten geri dönerken, telsizinin kulaklığında derin ve soğuk bir ses duyuldu. "M Caddesi'nde bir durum var. Yakınında kimse var mı?"

Darion'un takım kaptanı Nathan, şehrin neresinde savaşıyorsa arka plandaki siren sesleri arasında konuştu. "Beş insan sivil bir kuyumcu dükkanında mahsur kaldı. Haydutlar etrafı sarmış durumda. Görünüşe göre içlerinden biri kırdığı cam yüzünden kan kaybediyor."

Başka bir takım arkadaşından alçak sesle alaycı bir cevap geldi. Darion bu alaycı sesi tanıyordu. Bu ses Rafe'e aitti, hayat boyu arkadaşı ve şehrin öbür ucunda devriye gezen yoldaşı. "Herkesin bayram boyunca sokaklardan uzak durması emri buraya kadarmış. Gece."

"Kahrolası yağmacılar," diye hırladı Jax, birliğin dördüncü üyesi. "Bırakın onları haydutlar alsın."

"Onlar çocuk," diye belirtti Nathan acımasızca. "Bir dakika önce ihbarda bulunan histerik kıza göre gençler ve daha küçükler. Gerçi bunun bir önemi yok."

Jax cevap olarak sadece homurdandı. Soğuk gizliliği ve yıldız fırlatma tutkusuyla hiçbir zaman en sıcak erkek olmamıştı. Ama en iyi arkadaşı ve savaşçı dostu Elijah birkaç gece önce Opus'un kışkırttığı bir pusuda öldürüldüğünden beri Jax neredeyse buz gibi görünüyordu.

Eli'nin ölümü Nathan'ın ekibinde bir boşluk yaratmıştı. Darion, kendisine bu fırsatın verilmesinden nefret etmesine rağmen, bu boşluğu doldurmak için hevesle devreye girdi. Takım arkadaşlarını ya da Tarikat'ın kurucusu ve lideri olan babası Lucan Thorne'u hayal kırıklığına uğratmamaya kararlıydı.

Darion savaşçı olarak hizmet etmek için bir şans bekliyordu. bir çocuktuktu. Kendisine asla şans verilmeyecekmiş gibi görünse bile bunun için eğitim almış ve hazırlanmıştı.

"Bölgeye yakınlık," dedi, uzun kılıcı elindeydi ve ayakları çoktan belanın olduğu yöne doğru hızla ilerliyordu. "Şimdi yoldayım."

Onaylanmayı beklemedi. Irk genetiğinin tüm hızını toplayarak, birkaç saniye içinde mesafeyi parlayarak geçti.

Tıpkı Nathan'ın tarif ettiği gibi, kuyumcunun dışındaki manzara kötüden daha kötüye gidiyordu. Öndeki büyük pencere kırılmıştı, pürüzlü camlar beş kişiden herhangi birinin sığabileceği büyüklükte bir açıklığı çerçeveleyordu.

Çocuklar içeride korkup çılgılık atarken, içeri girmenin bir yolunu arayan üç hantal Rogue'u boş verin.

İnsan gençlerin kredisine göre, yeterince hızlı düşünmüşlerdi. kendileri ile kırık pencere arasında bir barikat oluşturdular. Açık camın yanında ateşe verdikleri devrilmiş mücevher vitrini, üç kişilik bir haydut sürüsünü dükkânın dışında tutuyordu. Yine de bu küçük bir caydırıcıydı ve Rogue'ları uzun süre geride tutmayacaktı.

Aslında bir saniye bile değil.

İri adamlardan biri omzunu indirdi ve derme çatma barikata çarptı. Çarpmanın etkisiyle vitrin içe doğru patladı, parçalanmış ahşap ve bükülmüş metal küçük mağazanın içinde her yöne uçtu.

Rogue ileri atıldı, iki arkadaşı da arkasına doluştu.

"Lanet olsun." Darion karanlık sokakta hızla ilerledi, uzun kılıcı bir elindeydi ve savaşa hazırды, diğer eli ise silah kemerindeki tabancaya doğru hareket ediyordu.

Hiç vakit kaybetmedi.

İnsanlar çığlık atıp ilk Rogue'un savurduğu alandan kurtulmak için birbirlerinin üzerine tökezlerken, Darion Bıçağını diğerinin omuzları arasına saplayarak içerideki yolu kapattı. Erkek bir ulumayla dizlerinin üzerine çöktü. Darion üçüncüyü, Rogue'un kafatasının yan tarafına yakın ve kişisel bir titanyum oyuk uçla durdurdu.

Titanyum etkisini göstermeye başladığında her iki iri adam da yere yığıldı ve kaldırımında kıvranmaya başladı.

Darion kırılmış penceredeki açıklıktan içeri itti. Beş kişi İnsanlar histerik bir halde her yöne doğru koşuşturuyordu. Rogue onlardan birini yakaladı ve yırtık kolu yapışkan ve kanla kararmış olan uzun boylu bir çocuğun gevşek ceketine tutundu. Dükkâna girerken kendini yaralayan çocuk.

Taze insan kırmızı hücrelerinin bakırimsı tadı Darion'un kendi bakışlarının kehribar rengi kıvılcımlarla tutuşmasına neden oldu. İçgüdüsel bir tepki olarak dişleri diş etlerinden dışarı fırladı ve alçak bir hırıltıyla kurtuldu.

Çocuk onu saldıran Rogue'un arkasında gördü, Darion'un yüzü savaş öfkesinden çılgına dönmüştü ve kanlı bıçağı parlıyordu. İnsan daha da tiz bir çığlık attı.

Rogue durakladı, avının peşinden kimin gelebileceğini görmek için koca kafasını omzuna doğru çevirdi.

Darion bıçağını Rogue'un çenesinin altına sokarak saldırdı. Bağırان insanı tutan yumruk gevşedi. Saldırgan eriyen bir et ve kemik yığını halinde yere yığılırken, çocuk ağzı açık bir şekilde öylece durdu.

Darion şoka girmiş genç insan grubuna kaşlarını çatarak baktı. "Sizi buradan çıkarmam gerek. Şimdi."

Ama bunun için artık çok geçti.

Tüm bu gürültü patırtı -sıska çocuğun kanayan yarasının keskin kokusundan bahsetmiyorum bile- bölgedeki diğer yırtıcıların daha fazla ilgisini çekiyordu.

Darion arkasındaki insan grubuna doğru döndü. Yıkık vitrinin dışında, alçak, hayvani homurtular ve hırıltılar yaklaşıyordu. Birkaç

Karanlığın içinden yeni bir haydut sürüsü belirirken bir çift parlayan göz karanlığı deldi.

Beş tanesi, dişlerini göstermiş, bakışları kana susamışlığın çılgınlığıyla vahşileşmişti.

Darion'un sağ elinde tuttuğu uzun bıçağın yanı sıra diğer elinde de titanyum mermilerle dolu yarı otomatik silahı vardı. Ateş etmedi. Silah seslerinin patlaması muhtemelen açık vitrinin etrafını saran bir grup serseriye takviye kuvvet getirecekti. Hiç şüphe yok ki birkaç dakika önce yaptığı tek atış, bu erkekleri bölgede uyarmasına yardımcı olmuştu.

Tabancasını arkasına yerleştirerek üzerine saldıran ilk Rogue'u şişledi. İri erkek kısa bir süre durdu ama diğer dört arkadaşı hep birlikte ileri atıldı.

Darion'un kılıcı bir hareket bulanıklığıydı. Dilimleyerek ve bıçaklayarak iki Düzenbazı yere serdi ama üçüncüsü kalın, sivri tırnaklarını omzuna sapladı. Devasa dişler yüzüne saplandı, kan ve kötü kokulu salya Rogue'un çenesinden damladı.

Darion ısıriktan kaçındı ve bıçağını derinlere sapladı, bir başka Rogue arkasındaki savunmasız insan avına ulaşmak için onu geçmeye çalışırken ölü ağırlığı yere tekmeledi.

Kılıcını bir kez daha vurmak için kaldırdı ama önünde kalan Rogue'un hamlesinin ortasında donup kaldığını gördü. Devasa beden öne doğru eğildi, burun deliklerinden ve açık ağzından asit gibi kan sızıyordu.

Ölmek üzere olan Rogue yere düştü ve Rafe, kavisli hançerini temizleyip silah kemerine kılıflarken sırtıyordu. Savaşçının gittiği her yerde baş döndüren yakışıklı yüzü kül, kir ve kuruyan kanla lekelenmişti.

"Buralardaydım. Bir uğrayayım dedim."

Darion arkadaşı ve yoldaşına sırtıttı. "Her şey kontrolüm altındaydı."

"Evet, bunu görebiliyorum. Sanırım desteğe ihtiyacın olup olmadığını merak etmemeliydim." Rafe, alaycı bakışlarını geri çevirmeden önce Darion'un yarattığı yedi cızırdayan kalıntı yığınınına baktı. "Gösteriş."

Darion bu kardeşçe yumruğun cevapsız kalmasına izin verdi. Hâlâ savaş modundaydı ve daha fazla Rogue'un gelip etrafı koklamasından önce muhtemelen sadece birkaç dakikaları olduğunun farkındaydı. "İnsanları güvenli bir yere götürmeliyiz. Eğer Rogue'lar onu yakalayamazsa kanayanın hastaneye götürülmesi gerekecek. önce."

Beş genç şimdi sessizliğe bürünmüştü; yüzleri kül rengi olmuş, gözlerini kırpmadan yağmalanmış kuyumcu dükkânının arka tarafında bir araya toplanmışlardı.

Rafe başıyla onayladı. "Tahliye için çağrı yaptım bile."

O konuşurken dışarıda bir motor gürledi ve siyah bir SUV gıcırdayarak kaldırımında sert bir şekilde durdu. Sürücü tarafındaki cam aşağı kayarak Rafe'in güzel eşi Devony'yi ortaya çıkardı.

Breed dışısının uzun siyah saçları geriye doğru taranarak şık bir at kuyruğu haline getirilmişti. Rafe ve Darion gibi o da siyah savaş kıyafetleri giyiyordu ve yüzü devriye ekibinin aktif bir üyesi olarak bu gece verdiği savaşların kanıtlarını taşıyordu. Var olan bir avuç gündüzgezen'den biri ve kendi çapında yetenekli bir savaşçı olan Devony, Tarikat için değerli bir varlık olduğunu kısa sürede kanıtlamıştı.

Ayrıca Rafe'i parmağında oynatıyordu ve bu Darion'u çok eğlendiriyordu.

"Siz ikiniz bütün gece burada durup ateş mi edeceksiniz?" Devony aracın içinden seslendi. "Sivilleri toplayın ve buradan defolup gidelim."

Rafe sırtıttı. "Kahretsin, patronluk taslamasına bayılıyorum. Her seferinde beni azdırıyor."

Darion homurdanarak başını salladı. "Bu olmadan da yaşayabileceğim bir zihinsel resim."

"Bunu gerçek bir ölümsüz kraliçeden daha azı için ereksiyon olan biri söylüyor," diye karşılık verdi Rafe, şimdi kıkırdayarak. "Selene'in ne kadar dudak uçuklatan bir güzelliğe sahip olduğunu fark etmediğini söylemeye kalkma sakın - tabii buz gibi kişiliğini ve cinayet eğilimlerini görmezden gelebileceğini varsayarsak. Aradaki aşağı yukarı on bin yıllık yaş farkından bahsetmiyorum bile."

Darion kaşlarının çatıldığını hissetti. "Atlantis kraliçesi bizim düşmanımız. Bunu birçok kez açıkça ifade etti." Aslında, Selene, Opus Nostrum ve Atlantis'ten patlayan yeni tehdit arasındaki bir yarışmada Birkaç gece önce Deadlands'de, Darion tüm gezegen ve sakinleri için hangisinin daha büyük bir risk oluşturduğundan emin değildi. Kendisi ve Tarikat'ın her bir üyesi için de öyle. "Selene'in ne kadar güzel olduğu önemli değil. Eğer bir şey varsa, bu onu sadece daha tehlikeli yapar."

"Demek fark ettiniz."

Her ne kadar inkar etmek istese de, evet, ne kadar çekici olduğunu fark etmişti. öyleydi. Dudak uçuklatacak kadar muhteşemdi. Selene'i sadece bir kez görmüştü, o da yüz yüze bile değil. Tarikat'ın, Selene'nin

komuta merkezi teknolojisini varlıklarına karşı doğaçlama bir tehdit olarak sunmak için kullanırken, Darion'un aklına başka pek bir şey gelmemiştir.

Ayrıca, buz gibi platin sarısı ölümsüzün o öfkesiyle donduramayacağı bir erkekle karşılaşmış ve karşılaşmadığını merak ederek uygunsuz bir süre geçirmiştir.

Darion arkadaşına ters ters baktı. "Senin insanları toplamaya yardım etmen gerekmiyor muydu? Yoksa Devony'nin gevşek kışını kaldırıp dikkat kesilmesini mi bekliyorsun?"

"Görünüşe göre sinirlerime dokundum." Rafe göz kırparak onu omzundan kelepçeledi. "Hadi, daha fazla haydut gelmeden şu aptal çocukları tahliye edelim. yer."

Genç insanları aceleyle SUV'ye götürdüler ve içine yerleştirdiler. Rafe açık olan yolcu kapısını tutarak direksiyon başındaki Devony'nin yanına atlamaya hazırlandı.

"Geliyor musun, Dare?"

Başını iki yana salladı. Atlantislilerden ve onların güzel, değişken kraliçelerinden bahsedilmesi, Opus Nostrum'un son yıllarda Tarikat'a yaşattığı tüm kaos ve şiddetin hatırlatılmasıyla birleşince, Darion'un zaten kaynayan damarlarında bir ateş yaktı. Bedeli ne olursa olsun bu çılgınlığın sona ermesini istiyordu.

Bunun gerçekleşmesi için yapmayacağı, feda etmeyeceği hiçbir şey yoktu.

Etrafında artık uzaklardan gelen ulumalar, çığlıklar ve siren sesleri geceyi dolduruyordu. "Burada işim bitmedi," dedi Darion. "Seninle üsse döndükten sonra görüşürüz. devriyeler."

Rafe bir an ona baktı, sonra başını salladı. Araca tırmandı. Kapıyı kapatır kapatmaz Devony gaza bastı ve siyah SUV bir kükremeye hareket etti.

Darion başını eğdi ve şehri hâlâ kasıp kavuran dehşetin sesini dinledi. Topuklu ayakkabılarının üzerinde dönerek titanyum kılıcını kınından çıkardı.

Sonra daha fazla ölüm dağıtmak için gecenin içinde kayboldu.

BÖLÜM 2

Tarikat'ın D.C.'deki malikâne merkezinin altında bulunan uzak bir odadan bir insan çığlığı yükseldi. Ses acınasıydı, dehşet ve çaresizlik doluydu ve onu duymak Lucan Thorne'a sağlıksız bir tatmin duygusu veriyordu.

Gideon, teknoloji laboratuvarındaki monitör ve klavye filosuna bakarak, "Görünüşe göre Hunter konuğumuza kendini tanıtmış," diye espri yaptı.

Lucan kaşlarını çatarak cevap verdi. "Durumla ilgilenmesi için Hunter'ı hemen çağırmalıydım. Bırakın günleri, sorgulamalarla kaybedecek saatlerimiz bile yok."

Tarikat'ın insan "misafiri" Opus Nostrum'un küçük bir piyadesiydi, birçoğundan biriydi. Bu özel askerin talihsizliği Birkaç gece önce Breed ve insan sivillerle dolu bir tiyatroya yapılan acımasız bir saldırıya katıldıktan sonra Tarikat.

Yarı otomatik silahlar ve Opus'un son zamanlarda tercih ettiği Breed öldürücü ultraviyole mermilerle donatılmış ateşli silahlar kullanarak herkesi binanın içine hapsettikten sonra, silahlı adamlar rehineleri serbest bırakma karşılığında Lucan'ın teslim olmasını talep etti. Lucan'ın bırakın teslim olmayı, pazarlık yapmaya bile niyeti yoktu. O ve savaşıları savaşa hazır bir şekilde gelmişlerdi.

Opus buna hazırды, hatta muhtemelen bunu amaçlamıştı.

Çünkü Opus'un planının ikinci bir perdesi vardı.

Şu anda Tarikat'ın bekletme tankında merhamet için feryat eden adam ve o gece yoldaşlarının geri kalanı masum tutsaklarının üzerine çok daha korkunç bir silah saldırı: Kızıl Ejder.

Üretilen zehir, yasalara en saygılı Irk vatandaşını bile sadece birkaç saniye içinde ölümcül, kana susamış bir Haydut'a dönüştürebilirdi. Ve öyle de oldu.

Düzinelerce.

Tiyatronun içindeki sahne bir kaos, kontrolden çıkmış bir katliamdı ve Tarikat'ın yeni yapılanları bastırmak zorunda kalmasıyla sonuçlandı.

Rogues ya da daha fazla kan dökölme riski.

Tüm felaketi daha da kötüleştirmek için, Opus'un olay yerine çağırđıĖı haber ekipleri tarafından her iğrenç anı dünyanın dört bir yanına canlı olarak yayınlanmıştı.

Sivillere yönelik saldırının, Tarikat'a içlerinden biri olan Elijah'a mal olan bir başka Opus saldırısının hemen ardından gelmesi Lucan'ın damarlarındaki kanın kaynamasına neden oldu.

Ve şimdi Tarikat'ın tüm devriye ekipleri, dünyanın dört bir yanındaki şehirlerde serbest bırakılan ve görünüşe göre hiç bitmeyen yeni Haydut seliyle mücadele etmekle meşguldü.

Lucan sadece bunu düşünerek hırladı. "Hunter kanını okurken o insan müsveddesini öldürmezse, ben öldürebilirim."

İlerleme için sabırsızlanarak teknoloji laboratuvarından dışarı çıktı. Lucan, Opus'un adamının bağırmaya ve hayatı için yalvarmaya devam ettiği odaya doğru ilerlerken, Gideon bilgisayarlarından uzaklaşıp arkasına düştü ve ona ayak uydurmak için hızlı adımlarla yürümeye başladı.

Nezarethane, karargâhın yeraltı labirentinin geri kalanı gibi, Tarikat'ın yirmi yıldan uzun bir süre önce D.C.'deki operasyon üssü olarak satın aldığı tarihi malikânenin orijinal yapısının bir parçasıydı. O zamandan bu yana geçen süre içinde hepsi Gideon tarafından tasarlanan ve denetlenen güvenlik geliştirmeleri ve teknolojik iyileştirmeler yapılmıştı. Tarikat'ın teknoloji sihirbazı, hücrenin son teknoloji ürünü, kafesi çevreleyen çok işlevli parmaklıklarıyla özellikle gurur duyuyordu. Bu parmaklıklar her türlü düşmanı esir alabilecek şekilde tasarlanmıştı. Serserilerden düşman Atlantisli ölümsüzlere ya da bunların her ikisinden de daha tehlikeli bir şey.

Gideon'un tüm etkileyici mühendisliği ve teknolojisi, sekiz metrelik bir binanın içinde topuklarını serinleten kemik kışlı insan için kaybolmuştu.

yakalandığından beri kare hapisane hücresi.

Adı Elmer Gopnik'ti, bu da Tarikat'ın ona taktığı Yaralı Yüz lakabını bir üst seviyeye çıkarıyordu.

O anda Gopnik'in solgun, çukurlu yanaklarında ter ve gözyaşı izleri vardı, yıkanmamış saçları başına yapışmıştı. Yanında gevşek bir şekilde sarkan sıksa kolunda ikiz delinme yaraları vardı.

Kan damlası.

"Rapor edecek yararlı bir şey var mı?" Lucan Hunter'a sordu.

Eski suikastçi elinin tersiyle ağzını sildi, altın rengi gözleri okunmuyordu. "O hiçbir şey bilmiyor. Bu insanın şu ana kadar size söylediği her şey yalan."

"Tahmin ettiğim gibi," diye hırladı Lucan. Bu haber pek sürpriz olmasa da öfkesi daha da artmış ve dişleri daha da uzamıştı. "Bunun için onu öldürmeliyim."

yalnız."

Hunter duygusuz bir şekilde başını sallayarak onayladı. "Bizim için hiçbir değeri yok."

Üç Breed savaşçısı ona bir böcekten başka bir şey değilmiş gibi bakarken, Gopnik panik içinde nefesini içine çekti ve nafîle bir hamle yaptı bağlarına karşı mücadele etti. "Bırakın beni. Lütfen. Lanet olsun! Lütfen beni öldürme. Sana yalvarıyorum!"

Lucan kalın titanyum parmaklıklara bir adım daha yaklaştı. "Bana yalvarıyor musun? İrlanda'daki Breed büyükelçisinin geçen gece o tiyatrodan senden merhamet dilemesini mi kastediyorsun - sen ve yoldaşların onu lanet ailesinin önünde UV ışığıyla vurmaktan hemen önce?"

Gopnik'in yüzü kızardı. "Ben sadece emirleri yerine getiriyordum.

Başka seçeneğim yoktu!" "Başka seçeneğin yok muydu?" Lucan

kelimeleri adeta tükürdü. "Bizim oynamamızı istiyorsun

Video senin için mi? Evet de, çünkü eğer o lanet katliamı bir daha görmek zorunda kalırsam, o masum sivillere yapılan işkencenin her saniyesi için sana bir yıl acı çektiririm."

Gopnik başını o kadar sert salladı ki sanki nöbet geçiriyor gibiydi. Titreyerek geri çekildi ve bağlı olduğu sorgu sandalyesinin altındaki idrar birikintisi, o tükürüp sinerken daha da yayılmaya başladı.

Lucan ona baktı, hiçbir şey hissetmiyordu, acıma bile duymuyordu.

Gopnik tiyatro saldırısı sırasındaki görevini hastalıklı bir zevk ve kabadayılıkla yerine getirmişti.

Lucan'ın insanın kafasını çıplak elleriyle koparması uygun bir son olurdu. ve Tarikat'ın merkezinin dışında bir mızrağın ucuna taktı. Ya da daha iyisi, sıranın kabalın yakın çevresine geleceği sözüyle Opus Nostrum'a geri gönderdi.

Tek sorun, Tarikat'ın bu yakın çevrenin üyelerini henüz bulamamış olmasıydı.

Gideon olası bir çözüm üzerinde çalışıyordu ama eksik parçalar bilgi ve fırsattı. Elmer Gopnik ilk maddede fiyaskoydu. İkincisine gelince, Lucan öfkesini Opus'un piyadelerinden birine ölümcül bir şekilde boşaltmaktan ne kadar zevk alırsa alsın, aklına birkaç seçenek geliyordu insanı kullanabilecekleri yollar.

Kafasını koparmak hâlâ Lucan'ın en iyi seçeneğiydi. Gopnik'e bir an daha bakmak -ya da pis kokusunu almak- zorunda kalırsa, Lucan öldürücü dürtülerine teslim olabilirdi.

Bunun yanı sıra, gitmesi gereken bir yer vardı.

"Bu pislikle daha sonra ilgileneceğim," dedi. "Eğer onu burada çürümeye bırakmaya karar vermezsem."

Gideon ve Hunter'a kendisini takip etmelerini işaret ederek parmaklıklı hücreden uzaklaştı.

"Bekle!" Gopnik arkalarından bağırdı. "Yaptığım şey için özür dilerim. Şimdi size gerçeği söylüyorum."

Lucan bu ani pişmanlık girişimiyle alay etti. "Konuşmaya devam et. Beni daha da sinirlendiriyorsun."

"Lütfen!" Gopnik'in sesi bir oktav daha yükseldi. "Öylece çekip gidemezsin ve beni bu bok çukurunda bırakamazsın!"

Gideon Lucan'ın yanında durakladı. "Dur bakalım. Az önce işime hakaret mi etti?" Dişlerini göstererek arkasını döndü ve pırıl pırıl parmaklıkların önüne doğru yürüdü. "Siktir git, buraya bok çukuru diyorsun. Bu hücrenin tamamı teknolojik bir sanat eseri, seni cahil otuzbirci."

Lucan boğazını temizledi, her şey düşünüldüğünde olması gerekenden daha fazla eğlenmişti.

Gideon odanın çıkışında Hunter ve ona katılırken, "Şimdi daha iyi misin?" diye sordu.

Gideon bir elini kısa sarı saçlarının dikenli uçlarında gezdirdi, bakışları hâlâ gözlüğünün soluk mavi camlarının ardında hakaretle kehribar renginde yanıyordu.

Gözlükler. "Pisliğin sadece insan olması ne yazık. O hücrenin yapabileceği her şeyi ona tattırmayı çok isterdim."

Lucan sırtıttı. "Her ne kadar aynı fikirde olsam da, şok ve dehşet gösterisini başka bir zamana saklamamız gerekecek. Yapacak işlerimiz var. Artık burada çıkmaza girdiğimize göre daha da fazla."

Üç savaşçı koridora çıktı, Gideon arkalarından odanın şifreli kilidini aktive etti. Kapı kapandığında Lucan keskin bir küfür savurdu.

"Lanet olası Opus. Bizi avuçlarının içine aldılar ve bunu biliyorlar. Saklanmaya ve dünya çapında terör estirmeye devam ettikleri sürece bu durum değişmeyecek. Kızıl Ejder. UV silahları. Bizi her açıdan vuruyorlar ve Opus'un operasyonunun sinir merkezini ortadan kaldırırsa kadar yapabileceğimiz tek şey, onlar ateşi yakar yakmaz söndürmek için çabalamak."

"Beni gönder," dedi Hunter. "Ben gizli imhalar için doğmuşum."

Kelimesi kelimesine ciddi idi. Suikast sanatında, bir zamanlar Tarikat'ın baş düşmanı olan bir delinin laboratuvarlarında yetiştirilmiş, büyütülmüş ve disipline edilerek duygusuz, mükemmel bir ölüm makinesine dönüştürülmüş olan bu devasa Tek Cins erkekten daha ustası yoktu.

Dragos ne kadar şeytaniyse, Opus Nostrum o kadar kötüydü.

"Yeteneğinden asla şüphe duymayacağımı biliyorsun Hunter, ama Opus lanet bir Hydra. Bir başını kesersen bir başkası çıkar, sonra bir başkası. Bunu kendimiz de kanıtladık. Ne zaman kazandığımızı düşünsek, yeni bir lider kontrolü ele alıyor. Yüzsüz. İsimsiz. Opus'un emir komuta zincirinin tepesinde kaç kişinin oturduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok, orospu çocuklarının kim olabileceği bir yana."

"Biraz hasar verdik," diye hatırlattı Hunter ona. "Reginald Crowe ve hain kızı Iona Lynch, Fineas Riordan . . ve Tarikat onları yok etmeseydi hâlâ Opus Nostrum'a hizmet ediyor olacak olan Breed ve insan birkaç kişi daha."

"Doğru ama bu yeterli değil," dedi Lucan. "Organizasyonda sadece çentikler açıyoruz. Onu en tepeden yok etmemiz gerekiyor. Bu arada Tüm kabalın kimliği, henüz nüfuz edemediğimiz güvenlik katmanları ve teknoloji tarafından korunuyor."

Gideon, "Şimdilik öyle," diye araya girdi. "Yazdığım yazılım solucanı her türlü güvenlik seviyesini delip geçecek. Sorun şu ki, onu nereye göndereceğimi bilmem gerekiyor. İçerideki Yaralı Yüz'ün kullanabileceğim bir istihbarata sahip olmasını umuyorduk ama belli ki bu bir fiyasko."

Lucan bu aksilikten nefret ediyordu, bunu kesinlikle göze alamazlardı. "O halde ihtiyacımız olan istihbaratı alana kadar Opus piyadelerini süpürmeye devam edeceğiz."

Hunter ona acımasızca başını salladı. "Olmuş bilin. Burada işimiz biter bitmez o talimata başlayacağım. Halihazırda öldürdüğümüz insanla ne yapacaksın? var mı?"

"Size ne yapmak istediğimi söyleyeyim. Bu işe yaramaz pisliği bu akşamki Küresel Milletler Konseyi toplantıma getirin ve herkesin önünde ibret olsun. Sokaklarda haydutları kesmem gerekirken, yapmam için zorlandığım saçma konuşmanın en önemli parçası olarak boğazını parçalayabilirim. diğer ekiplerimizle birlikte."

Gideon'un kaşları havaya kalktı. "Dünyanın her köşesinde yayınlanacak olan konuşmayı mı kastediyorsun? Yanılıyorsam beni düzeltin ama Bu akşamki konuşmanızın amacı, Tarikatın barışı yeniden tesis etmek ve korumak için mümkün olan her şeyi yaptığı konusunda dünyaya güvence

vermek miydi?"

Lucan kaşlarının çatıldığını hissetti. "Ne olmuş ona?"

"Belki de mesajınızı kanlı dişlerinizle ve ayaklarınızın dibinde bir insan cesediyle iletmezseniz daha iyi anlaşılabilir. Sadece bir öneri."

Lucan homurdandı. "Bir dakika önce o hücrede Gopnik'in kılıcını yakmaya hazır olan kişi söylüyor bunu."

Gideon omuz silkerek ve ukala bir sırıtışla kabul etti. "Her neyse, dediğim gibi, ihtiyacımız olan tek şey beni Opus'un bağ dokusuna yaklaştıracak bir ipucu, böylece solucanımı enjekte edebilirim, sonra asıl eğlence başlar. İç çemberin maskesini gizlice düşürür, üyelerini ortadan kaldırır ve tüm operasyonlarını çökertiriz."

Lucan, Gideon'un kendine güvenini takdir ediyordu. Hatta bunu paylaşıyordu. Ama dokuz yüzyıllık yaşamı ona çok az şeyin tamamen plana uygun gittiğini hatırlatıyordu.

Ve Opus Nostrum'un elindeki Irk öldüren cephaneliğin her zaman var olan tehdidi devam ediyordu. Hunter'ın kanıtlanmış gücüne ve becerisine sahip bir erkek bile anında öldürücü UV mermilerine veya Kızıl Ejder'in zihni çarpıtan zehirine dayanamazdı.

Opus'un liderliğinin peşine düşmenin içerdiği riskler, Tarikat'ın şimdiye kadar karşılaştığı en kötü risklerden bazılarıydı.

Kendilerini bekleyen diğer savaşımlardan hiç bahsetmiyorum bile. Biri Atlantis'te ölümsüzlerin kindar kraliçesine karşı. Ve ikincisi - hepsini gölgede bırakan - kısa bir süre önce Sibiry'a'nın çorak topraklarının tanrının unuttuğu bir parçasından bir çift Atlantisli ile silahlanmış olarak kaçan dünya dışı bir tehlikeye karşı

Dünyayı yok etme gücüne sahip kristaller.

Yine de bu gece, D.C.'nin çoğu ve sayısız diğer şehir alevler içindeyken, Opus Nostrum tarafından üretilen Haydutlar tarafından istila edilmişken, Lucan'ın dehşetten kurtulma sözü vermesi bekleniyordu.

Tüm dünya, bir gün kaos ve terörün sona ereceğine, barışın nihayet yeniden geleceğine ve bu kez kalıcı olacağına dair güvence vermesi için ona bakıyordu.

Gabrielle'in birkaç saat önce yazmasına ve prova etmesine yardım ettiği umut dolu sözler, bu gece onları söylediğinde yalan gibi gelecekti.

GNC'deki insan ve Irk meslektaşları endişeli bir gezegeni yatıştırmak için ona güveniyorlardı ama Lucan işlerin daha da kötüye gideceği hissinden kurtulamıyordu.

BÖLÜM 3

Tarikat'ın arşiv odasında tek başına çalışan Jenna, *burası çok sessiz*, diye düşündü.

Dışarıda, şehrin dört bir yanında şiddetli çatışmalar yaşandığını biliyordu ama malikâne merkezinin güvenli duvarları ve kişisel çalışma alanı olan büyük kütüphane odası içinde sessizlik sağır ediciydi.

Zihnindeki uzun süreli sessizlik onu da rahatsız ediyordu.

Eşinin, Brock'un ve ailesinin neredeyse tüm üyelerinin Tarikat'ın savaşçı ekipleri aynı anda devriyeye çıkarıldı. Savaş eğitimi almış dişiler bile bu gece sokaklardaydı, arkadaşları ve yoldaşlarıyla birlikte savaşıyorlardı.

Eski bir polis olarak Jenna, Brock'la birlikte dışarıda olmayı diledi. Diğerleri gibi. Hiçbir zaman bir kriz sırasında kenarda oturan biri olmamıştı ama Alaska Eyalet Polisi olarak geçirdiği zamanın da bir zamanlar tamamen insan olduğu gerçeği kadar ona yabancı geldiğini kabul etmek zorundaydı.

Yirmi yıl ve artıyor. Bazı günler dün gibi geliyordu. Diğer zamanlarda, *eskiden* neye benzediğini zar zor hatırlayabiliyordu.

Dalgınca, parmak uçlarını boynunun arkasındaki *dermaglifin* üzerinde gezdirmek için uzandı. Minicik bir iz olarak başlayan şey zaman içinde katlanarak büyümüştü. Şimdi vücudu, onu değiştiren çilenin sürekli, görsel bir hatırlatıcısı olan uzaylı deri işaretleriyle kaplıydı birçok yönden varoluş.

Bu çile Brock'u da hayatına sokmuştu ve sadece bu bile diğer her şeyi biraz daha katlanılabilir kılıyordu.

Düşünceleri Alaska'daki küçük bir mezarlığa doğru sürüklendi. Şimdiye kadar katlandığı en acı şey on yaşındaki kızı Libby'nin ölümüydü. Hiçbir şey onu geri getiremezdi ama Jenna, çocuğunun dünyanın şu anda yaşadığı dehşeti asla yaşamak zorunda kalmamış olması gerçeğiyle en küçük bir teselli ölçüsü aldı.

"Tak, tak," diye seslendi yatıştırıcı bir kadın sesi açık kapının eşiğinden tereddütle.

Jenna başını kaldırdığında Gabrielle'in içeri davet edilmeyi beklediğini gördü. Lucan'ın Breedmate'i bol bir tayt ve büyük boy bir üst giymişti, uzun

Kumral saçları dağınık bir şekilde toplanmıştı. Elinde nefis kokan dolu bir şarküteri tepsiyi vardı.

Bir elinde açık bir şişe kırmızı şarap, diğerinde üç uzun saplı kadehle yanında duran Gideon'un güzel eşiydi. Savannah da benzer şekilde giyinmişti; açık gri kazağının eğik yakasından pürüzsüz, moka-kahverengi bir omuz görünüyordu.

"Erzak getirdik," dedi, koyu kahverengi gözlerinde yumuşak bir anlayışla Jenna'ya gülümseyerek. "Bütün gün bir şey yediğini sanmıyorum, değil mi?"

Jenna yazmakta olduğu rüya günlüğünü kapattı ve başını iki yana salladı. Arkadaşları gibi bir Cins Arkadaşı değildi, bu yüzden eşinin kanından beslenmek onu ayakta tutmaya yetmiyordu. Brock onun ihtiyaçlarını her yönden karşılıyordu ama tütsülenmiş etlerin, kremalı peynirlerin ve çeşitli lezzetli atıştırmalıkların aromalarının işinden uzaklaştırdığını kabul etmek zorundaydı. Şaraptan da şikâyet edecek değildi.

Savannah kadehlerini doldururken Gabrielle tepsiyi çalışma masasının üzerine koydu. Jenna peynirden küçük bir ısırık aldı, sonra da şaraptan bir yudum içti.

Tatlar dilinin üzerinde birbirine karışırken zevkle iç çekti. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı ve ikisi birlikte sandalyesinde arkasına yaslandı.

kadınlar masada ona katıldı. "Dürüst olmak gerekirse, son birkaç haftadır pek iştahım yoktu."

Savannah ona sempatik bir şekilde başını salladı. "Çok şey atlatmışsın."

Jenna arkadaşlarının bakışlarının altındaki gölgelere dikkat çekerek, "Hepimiz öyle," dedi. "Lucan acil GNC toplantısı için ayrıldı mı?"

"Evet," diye yanıtladı Gabrielle. "Konuşmasının bir hafta içinde yayınlanması planlanıyor."

bir saat. Söylemeye gerek yok, bunu dört gözle beklemiyordu. Herkes gibi devriyede olmayı tercih ederdi. Etkinlikte savaş kıyafetlerini giymemesi için onu zar zor ikna ettim."

Jenna gülümsedi. "Kulağa doğru geliyor."

Gabrielle'in ağzı kıvrıldı ama bakışlarında bir ağırlık vardı ve kalkacak gibi görünmüyordu. Bu ağırlık uzun zamandır oradaydı, şüphesiz Lucan ile paylaştığı kan bağının bir fonksiyonuydu. Tüm bağlı çiftler gibi, birbirlerinin en yoğun duygularını -hem iyi hem de kötü- sanki kendilerininmiş gibi hissediyorlardı.

Sevinç, şefkat, endişe.

Korku, keder, acı.

Hepsi çiftleşmiş bir çiftin bağı aracılığıyla seyahat etti.

Yani Gabrielle'in belli ki derin ve uzun süreli endişesi Lucan'ın da endişesiydi.

Endişelenmek için iyi bir sebepleri olmadığından değil.

Herkesin vardı, ama özellikle de Tarikat'ın savaşçılarının. Onlar her tehlikeli durumda ön saflarda yer aldılar. Onlar, bu kırılğan gezegenin sakinleri ile şu anda onu birçok yönden tüketmekle tehdit eden karanlık arasındaki son müstahkem duvardı.

Jenna, Tarikat karargâhındaki ve dışarıdaki genel alarm duygusunun şimdikine yaklaştığı başka bir örnek hatırlayamıyordu. O ve Tarikat'ın geri kalanı

Yirmi yıl önceki o cehennem gecesinin şimdiye kadar gördükleri en karanlık gece olduğunu düşünüyorlardı.

O zamanlar sadece bir deli ve onun şeytaniyle savaşıyorlardı. Şimdi ise Tarikat, her biri birbirinden güçlü üç düşmanla karşı karşıyaydı. bir öncekinden daha tehlikeli.

Selene.

Opus Nostrum.

Ve iki haftadan kısa bir süre önce Ölü Topraklar'da Jenna'yı, Brock'u ve Tarikat'ın diğer birkaç üyesini ve geniş ailesini neredeyse yok eden Kadim öteki dünyalı.

Gabrielle bir an Jenna'yı inceledi, nazik gözleri Jenna'nın çıplak kolları boyunca ilerleyen dermagliflerden kafa derisine kadar uzananlara kaydı. "Kadim'in nerede olabileceğine dair hâlâ bir fikrin yok mu?"

"Hayır. Uzaylı psişik bağlantı hattında sessizlikten başka bir şey yok." Jenna sert bir kahkaha attı. "O barbar yaratıklardan birine zihinsel olarak bağlanmak isteyeceğimi hiç düşünmezdim ama şimdi, gerçekten işe yarayacağı zaman, elimde hiçbir şey yok."

"Sence yarattığı patlama bir şekilde bağlantıyı koparmış olabilir mi?" Savannah sordu. "O iki Atlantis kristalini patlatmak Phaedra hepinizi korumak için orada olmasaydı Sibiry'a'nın yarısını yok edebilirdi. Belki de tüm o güç, o küçük şeyin içinde bir şeye kısa devre yaptırmıştır. uzaylı teknolojisinin bir parçası."

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Jenna. "Sanırım bu mümkün. Yirmi yıl boyunca ensemde bu çiple yaşadıktan sonra bile, nasıl çalıştığı konusunda hâlâ uzman değilim."

"Ya da belki de Kadim o gece Ölü Topraklar'dan çıkamadığı için bağlantı kopmuştur?" Gabrielle önerdi.

Bu zayıf bir umuttu. Saatler, günler ve haftalar geçip giderken Jenna'nın gerçek olmasını dilediği bir umuttu bu. Bilinçaltının hâlâ o gece yüz yüze geldiği canavara bağlı olduğuna dair hiçbir ipucu yoktu. enkaz halindeki teknesinin kalıntıları.

D.C.'ye döndüğünden beri rüyaları bile tamamen kendisine aitti. Yine de sessizlik sinir bozucuydu.

Ne kadar istese de ona güvenmeye cesaret edemedi.

Savannah bir zeytin çiğnedikten sonra onun bakışlarına karşılık verdi. "Uzaylı biyoteknolojisi hakkında bir kullanım kılavuzu olmaması çok kötü, değil mi?"

Jenna durumun ciddiyetine rağmen gülmekten kendini alamadı.

"Atlantis kristalleri için de bir tane kullanabiliriz."

"En azından orada biraz yardımımız var," dedi Gabrielle. "Zael, Phaedra ve Jordana yanımızda olmasaydı nerede olurduk bilmiyorum."

"Buna içerim." Jenna ayık bir şekilde kadehini Atlantis'ten gelen ve artık Tarikat'ın geniş ailesinin bir parçası olan üç ölümsüz için kaldırdı. Zael ve onun Tek Cins dışı eşi Brynne, Micah ve Tegan ile Elise'in savaşçı oğlunun eşi olarak aramıza katılan en yeni Atlantisli Phaedra ile birlikte şu anda şehirde devriye geziyorlardı.

Jordana'ya gelince, ruhani platin sarısı da tam kan Atlantisliydi ama hayatının ilk yirmi beş yılında bunu bilmiyordu. Gerçek soyunu, Tarikat'ın en iyi savaşçılarından biri olan Nathan'la çiftleştiği sıralarda keşfetmişti.

Savannah, "Şimdi tek ihtiyacımız olan Atlantis kolonisini Selene'e karşı bizimle ittifak yapmaya ikna etmek," dedi.

"Söylemesi yapmaktan daha kolay." Jenna şarabını bıraktı ve küçük bir parça ekmeğe uzandı. "O gizli adadaki Atlantisli sürgünlerin korunmak için kristallerine ihtiyaçları var. Gücünü bizimle paylaşma konusundaki isteksizliklerini anlayabiliyorum. Yüzyıllar önce Atlantis ve Selene'den kaçtıklarından beri onları dış dünyadan koruyan tek şey bu."

"O zaman onları ikna etmenin bir yolunu bulmam gerekecek."

Bu ifade üç kadının da dikkatini çekti. Jordana odaya girerken başlarını kaldırıp baktılar. Kadınların yanına doğru süzüldü, rahat ve zarif tarzı bir şekilde bol kot pantolon ve sade bir üst giysiyi balo elbisesi kadar muhteşem göstermeyi başarıyordu. Büyükannesinin Selene'den başkası olmadığı düşünülürse bu anlaşılabilir bir şeydi.

Atlantis kraliçesi, Tarikat'ın savaşçılarından biriyle kan bağıni paylaşmak için soyunu inkar eden tek varisinin eklediği hakaret olmadan da Irk'a ve onların Kadim atalarına karşı yeterince düşmanlık besliyordu.

Jordana masaya yaklaştı. "Bu gece malikâne çok sessiz. Size katılmamın sakıncası var mı?"

Jenna uzun çalışma masasındaki boş sandalyelerden birini göstererek, "Lütfen," dedi. "Ne demek istiyorsun, koloniye bizimle çalışmaya ikna etmek için bir yol bulmanız *gerekecek*? Zael ve Brynne'in bu müzakereler üzerinde çalıştıklarını sanıyordum."

"Birkaç gün içinde konseye tekrar başvurmak için koloniye geri dönecekler. Onlarla birlikte gitmeyi teklif ettim."

Jenna, Gabrielle ve Savannah'ya baktı ve onların da bu habere kendisi kadar şaşırılmış göründüklerini fark etti. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

Jordana başını salladı, gözlerinde saf bir kararlılık vardı. "Bence bu bizim en iyi şansımız olabilir. Artık beş orijinal kristalden ikisinin Kadim'in elinde olduğunu bildiğimize göre, her neredeyse, daha fazla beklemeyi ya da ihtiyaç duyduğumuz zaman geldiğinde koloninin işbirliğini ummayı göze alamayız. Dinleyecekleri tek kişi ben olabilirim. Phaedra ve Zael de aynı fikirde. Brynne de öyle."

Gabrielle'in ifadesi endişeyle yumuşadı. "Nathan bu konuda ne hissediyor?"

Jordana kaşlarını çatarak yere baktı. "Kendine gelecektir. O Bunun sadece Tarikat'taki ailem için değil, aynı zamanda kolonideki insanlar için de yapmam gereken bir şey olduğunu anlıyor. Henüz hiçbirisiyle tanışmamış olsam bile onlar da benim ailem."

Savannah uzanıp onun elini sıktı. "Senin şu erkek her zamanki gibi kırılmaz ama konu sen olunca öyle değil. Selene'in seni Atlantis'e geri getirmek için her şeyini vereceğini biliyor olmalı."

"Seni oraya tekmeleyerek ve bağırarak getirmek zorunda kalsa bile," dedi Jenna. "Biliyorum," diye mırıldandı Jordana. "Büyükanнем çoktan

Bir keresinde beni kaçırmışlardı. Ama bu Atlantis gücümü ve onu nasıl kullanacağımı anlamadan önceydi. Nathan'la olan kan bağımdan beri daha da güçlendim. Korkmuyorum. Kendimle ve başkalarıyla nasıl başa çıkacağımı biliyorum."

Jenna ona, "Bu doğru olabilir ama hiçbirimiz Selene ya da lejyonuyla kişisel olarak karşı karşıya gelmedik," diye hatırlattı.

Savannah başını salladı. "Selene'in kristallerden ya da kristallerin ondan çalınmasının intikamını almaktan daha çok istediği tek bir şey var. O da

sensin,

Jordana."

"Bu doğru," diye ekledi Jenna. "Neler yapabileceğini ya da seni geri almak için neler yapabileceğini bilmiyoruz."

Gabrielle şu ana kadar sessizdi, dalgın bir sessizlik içinde onu dinliyordu. Konuştuğunda sesi sessizdi, kahverengi gözleri söylenmemiş bir korkuyla doluydu. "Umalım da hiçbirimiz Selene'in gazabını kendi başımıza hissetmek zorunda kalmayalım."

BÖLÜM 4

Kan ve ateş. Duman ve çığlıklar. Karanlığa gömülmüş, şiddet ve yıkımla boğulmuş bir dünya.

Selene daha önce hiç böyle bir kaosa, böylesine keskin, kâbus gibi bir dehşete tanık olmamıştı.

Sonra tekrar, evet, vardı. Çok uzun zaman önce, efsaneye dönüşmüştü ... ama onun için değil.

Onun için asla.

Boğazının arkasında hâlâ o diğer, daha eski saldırının acılığını tadabiliyordu; şu anda bile hatırladığı öfkenin dişlerini sıkarak patlamasını engellemek için dilini ısırarak zorunda kalıyordu.

Ama bu sefer alevler içindeki ölümlü dünyaydı. İnsan ve Irk hayatları sokaklara dökülüyordu. Onun krallığı değil. Onun halkı değil.

Peki neden tüm bu katliam ve acının görüntüsü midesinin bulanmasına neden oluyordu? Kalbi bir mengenenin içinde sıkışmış gibi hissediyordu, keskin bir nefes almasına neden olan bir boğma.

"Majesteleri?" Kraliyet sarayının salonunda Selene'le birlikte duran Atlantisli kâhin, kehanet kâsesinden endişeyle başını kaldırıp baktı. Sığ leğenin içinde, Selene'nin emriyle Amerika Birleşik Devletleri'nin doğusunun korku dolu bir köşesine açılan bir pencere yaratmıştı.

"Majesteleri, lütfen yerine farklı bir yeri aydınlatmak?"

"Hayır." Selene'in ses tonu da eliyle yaptığı kovma hareketi kadar sertti. "Yeterince gördüm. Git, Nuranthia."

"Emredersiniz, Majesteleri." Kedinin pençelerinden kaçmaya çalışan bir fare kadar ürkek olan minyon esmer, sıçrayarak odadan çıktı.

Selene, oymalı mermer kaidesinin üzerine oturtulmuş, dövülmüş altından yapılmış büyük kâseye baktı. Nuranthia gittiğine göre, kahinin çağırdığı imgelem de gitmişti. Sığ leğende berrak, saf sudan başka bir şey parıldamıyordu.

Nuranthia'nın kâsesinin ona dış dünyanın kana bulanmış sınırlarının kıyılarına daha da yaklaştığını söylemesine ihtiyacı yoktu. Yüzyıllardır bunun gelmekte olduğunu biliyordu. Halkından ilkinin bir insanla yattığı ve onunla bağ kurabilecek bir dişi ürettiği an başlamıştı.

Atlantislilerin en nefret edilen düşmanlarının vahşi, kan içici soyu.

Bir süre için, Irkların ve insanların birbirlerini avlamasına izin vermekle yetinmişti. Ancak son zamanlarda, işler artık yapamayacağı bir noktaya gelmişti.

Görmezden gel.

Selene kaidenin yanından geçerken şeffaf etekleri üzerinde uçuşuyordu. kubbe tavanlı, açık hava salonunda devam ederken yanlara doğru ilerledi. Sütunlarla çevrili bir çift kemer, dışarıdaki güzel bahçe avlusuna açılan kapı görevi görüyordu. Şu anki kaos ve yıkım haliyle ölümlü dünyanın karanlığını gördükten sonra temiz hava solumaya, Atlantis güneşinin temizleyici sıcaklığını yüzünde hissetmeye ihtiyacı vardı.

Saray, yemyeşil, sakın bir adanın ortasındaki yükseltilmiş bir tepeye tünemiş, pürüzsüz beyaz taştan ve zarif, sivri kulelerden oluşan yükselen bir kaleydi. Selene'nin kişisel odaları kulenin en üst katında, şu anda durduğu yerin yukarısında, ana kattaki büyük taht odası ve salonun dışındaki bahçede yer alıyordu. Görevlileri, danışmanları, kişisel muhafızları ve saray personeli için yaşam alanları ise aradaki birkaç katı kaplıyordu.

Saray arazisi içinde başka kuleler ve binalar da vardı ve bunun ötesinde, her yöne yayılmış, krallığın genel nüfusunun pırıl pırıl kalesi vardı. Ya da ondan geriye kalanlar. Şu anda orada yaşayan binlerce kişi, orijinal metropolden büyük ölçüde azalmış bir sayıydı ve dışarıda kendi yollarını çizmek için yeniden inşa edilen diyardan kaçan bir avuç sığınmacı ve isyancı hariçti.

Selene bu kayıpları da henüz affetmemişti.

Turkuaz rengi sular ve masmavi gökyüzüyle çevrili bu ikinci Atlantis yerleşimi, neredeyse halkından çalınan yerleşim kadar nefes kesiciydi.

Selene için burası eviydi. Diyarını son nefesine ve kalp atışına kadar savunacak ve onun yıkımını hayal eden herkesi öldürecekti.

Karanlık düşüncelerini bir kenara iten Selene bahçede daha da ilerledi. Parlak güneş ışığı adanın tamamını kaplıyordu; üzerinde en saf maviden gökyüzü vardı. Güneşi, gökyüzünü, adayı çevreleyen turkuaz suları, deniz ve narenciye kokularıyla parfümlenmiş havayı ve bahçede açan sayısız çiçeği içine çekti.

Bir zamanlar burada sükûnet içinde olmak yeterliydi, ama artık değil. Çok uzun zamandır değil.

Onun bir parçası -Selene'nin tek varisi- Atlantis'in yok edicilerinin acımasız çocukları arasında sıkışıp kaldığı sürece değil.

Selene torununun iradesi dışında tutulduğuna inanmak istiyordu ama durum çok daha kötü görünüyordu. Jordana Irk'la birlikte yaşamayı, kendini onlardan birine bağlamayı seçmişti.

Gerçek soyu ona açıklandıktan sonra bile *seçilmişti*.

Selene bu kararı kavrayamadı. Kan ve bağ yoluyla bir Irk erkeğine zincirlenmek bir yana, akrabalarından birinin Tarikat'ın savaşan kardeşleri arasında bir an bile geçirdiğini düşünmek bile onu öfkeliendiriyor, tam anlamıyla şok ediyor ve tiksindiriyordu.

Selene kaşlarını çattı. Yakın zamanda Lucan Thorne ve babasından bile daha saldırgan ve savaşçı görünen oğlu Darion ile yaşadığı sözlü çatışma aklına geldi.

Bunu açıkça söylememiş olsalar da, Selene'in o Irk erkeklerinden herhangi birinin Jordana'yı ya da şu anda Tarikat'ın elinde bulunan Atlantis kristalini isteyerek teslim etmeden önce onu ölü göreceğinden -ve muhtemelen Atlantis halkının geri kalanını da yok edeceğinden- hiç şüphesi yoktu.

Kana susamış ırklarının babası olan Kadimlerden daha iyi değillerdi. Aynı uhrevi canavarlar, binlerce yıl önce sarayından diğer iki kristali çalmak için ihanet etmiş ve sonra onları halkı için inşa ettiği uyum ve ışık cennetini yok etmek için kullanmışlardı.

Bir daha asla bu kadar aptal ya da körü körüne güvenen biri olmayacaktı.

Selene gözlerini uzaktaki dingin cerulean denizine dikti. Adayı istenmeyen gözlerden gizleyen sisli örtü, suyun üzerinde yıldız tozu gibi parlıyordu. Bu örtü uzun yüzyıllar boyunca varlığını sürdürmüştü. Tanrı ona yardım etsin, şimdi parçalanmasına izin vermeyecekti.

Ona ne kadar mal olursa olsun.

"Seni burada bulabileceğimi düşündüm."

Derin ses, sarayının bir üyesi ve uzun zamandır danışmanı olan Sebathiel'e aitti. Selene, düşüncelerinin ağırlığından dolayı hâlâ kaşlarını çatmış bir halde, davetsiz misafirine doğru döndü.

Yakışıklı sarışın memur, zayıf, kaslı vücudu tapınağının beyaz ve metal cüppeleriyle donanmış bir halde bahçeye doğru ilerledi. Kadının yüzünü gördüğünde kaşları çatıldı.

"Bir sorun mu var? Seni görmeye gelirken Nuranthia'nın yanından geçtim. Yanımdan geçerken başını bile kaldırmadı."

Selene elini salladı. "Hiçbir sorun yok."

Sebathiel yaklaşırken alçak sesle şüpheci bir tavır takındı, endişeli mavi gözlerini hâlâ karartıyordu. "Sanırım bugün kahinin kehanet kâsesinde hoş olmayan haberler vardı?"

"Aynı şeylerin devamı, Seb."

Bilgece başını salladı. "Eğer sıkıntın varsa, tapınaktan bir şifacı çağırabilirim, gelip seni rahatlatması için."

"Sana söyledim, ben iyiyim."

Onun keskin cevabı karşısında çenesi yükseldi ama sarayının ve tebaasının geri kalanı gibi sinmedi. Bunun için fazla gururluydu, bu hem hayranlık duyduğu hem de içerlediği bir gerçektir. Özellikle de Seb'in endişeli bakışlarının onu saraydaki herkesten daha iyi tanıdığını söylediği şu an gibi zamanlarda.

"Canını sıkın şeyin ne olduğunu bana anlatmayı tercih edersen, dikkatim -ve eğer istersen tavsiyem- tamamen seninle." Sesi daha yumuşak bir ton aldı. "'Taç giyen baş huzursuzdur'," diye yumuşak bir alıntı yaptı. "Yorgunsan Selene, omzum yaslanabileceğin kadar güçlüdür."

Elini ona doğru kaldırdı ve Selene bu harekete ters ters baktı. Seb akıllıca bir hareketle boğazını temizledi ve kolunun yanına düşmesine izin verdi.

"Size zayıf ya da yorgun mu görünüyorum, Baş Şansölye?"

Sorusu dilinin üzerinde bir ustura kadar keskin hissettirdi. Kendi kulaklarına bile savunmacı geliyordu. Çok fazla.

Sebathiel öyle düşündüyse de yüzü hiçbir şey belli etmiyordu. Başını yavaşça eğmeden ve orada kalmadan önce bakışları onun üzerinde oyalandı. "Hayır, Kraliçem. Asla öyle bir şey değil. Özür dilerim."

Kızgın bir sessizlik içinde azı dişlerini sıkarak onun altın rengi saçlarının tepesine baktı. Yıllar boyunca ne kadar sadık olduğunu kanıtlamış olsa da, onu sarayından koparmayı aklının ucundan bile geçirmiyordu. Saldırmak için fırsat kollayan düşmanları varken, kimsenin onun gücünü ya da otoritesini sorgulamasına izin veremezdi.

Selene kimsenin onun gücünden şüphe etmesine izin veremezdi.

Sebathiel'in bile. İradesi dışında, düşünceleri Darion'la yaptığı konuşmaya geri döndü

Thorne ve küstah Breed savaşçısının, onları kiminle uğraştıkları konusunda uyarmak için Tarikat'ın teknolojisine sızdığı gün ona söyledikleri.

En büyük aptal, kendisinin hiçbir zayıflığı olmadığını düşünen kişidir.

O zamandan beri bu konuşmanın etkisindeydi. Ona bu şekilde meydan okumaya cüret eden adam herkesten daha cesurdu. Onun korkusuz, kara gözlerini ve granitten oyulmuş gibi görünen inatçı çenesini hâlâ görebiliyordu.

Sanki hiç yenemeyeceği bir rakiple karşılaşmamış gibi konuşuyordu - ya kaba kuvvetle ya da keskin, pervasız diliyle.

Kibirli Breed erkeğiyle şahsen tanışma şansını neredeyse memnuniyetle karşılıyordu. Eğer ona bir şeyler verirse, ona meydan

okumakta ya da onu aşağılamakta bu kadar acele etmezdi.

ona Atlantis ışığının tadına baktırdı.

"Ayağa kalk Seb," dedi danışmanına sinirli bir şekilde. "Neden beni arıyordunuz?"

Adam doğruldu, kızın tanıdığı diplomat gibi görünüyordu. "Taebris bu sabah tapınağa beni görmeye geldi."

"Lejyon generalim mi?" Hafifçe alay etti. "Kayıp mı oldu? Dua ya da günah çıkarma gibi yumuşak şeylerin peşine düşecek biri değildir."

Seb ona onaylayan bir bakış attı. "Belki de değil ama bugün kristalleri aramak için Ölü Topraklar'a giden arama ekibinin başında o var. Taebris ve şu anda onunla birlikte yolda olan askerlerin hepsi tapınağa gelerek Görevleri için yola çıkmadan önce kutsandılar."

"Öyle mi?" Bu haber Selene'i şaşkına çevirdi. "Taebris'in görevle ilgili çekinceleri mi var? Varsa bile bana söylemedi."

"O da bunları dile getirmez, Majesteleri. General kendini görevine, krallığa ve size adamıştır."

Bu, ölümlüler diyarının o yasak bölgesine gönderdiği ilk keşif gezisi değildi ama açık ara en önemlisiydi. Her Atlantisli birkaç gece önce Sibirya taygasında ortaya çıkan rahatsızlığı hissetmişti. Uzun yüzyıllar boyunca sadece şüpheyle karşılanan şey Çalınan bir çift kristali Atlantis'i yok etmek için kullanan Eskiler'in onları o donmuş, ıssız bölgede bir yere saklamış olmaları artık söz konusu değildi.

Yakın zamanda o ücra bölgede açığa çıkan türden bir gücü yalnızca kristaller yaratabilirdi. Henüz cevaplanmamış olan şey, onları *kimin* kullandığıydı?

Tarikat kristalleri bir şekilde ortaya çıkarmış mıydı? Selene bunu düşününce ürperdi.

Eğer Tarikat Zael ve Jordana'yı kendi tarafına çekmeyi başardıysa, diğer kaç Atlantisli sığınmacı ona karşı savunmalarını güçlendirmek için saflarına katılmaya ikna edilebilirdi - ya da daha kötüsü, güçlerini birleştirip saldırıya geçebilirlerdi?

Tarikat'ın elinde zaten bir kristal vardı. İki tanesi yeterince ölümcül olabilirdi, ama üç tanesinin birleşik gücü?

Eğer durum buysa, ona karşı saldırıyı çoktan yapmamış olmaları bir mucizeydi.

Seb onu yoğun bir bakışla süzdü. "O kristallere ihtiyacımız var Selene. Dahası, herhangi birinin eline geçmelerine izin verilmeden önce onlara ihtiyacımız var."

onları bize karşı kışkırtabilir."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Uyanık olduğum saatlerin bir saniyesinde bile o kristallerin halkım için, varlığımız için ne anlama geldiğinin tamamen farkında olmadığımı mı sanıyorsun?"

Ona ağırbaşlı bir şekilde başını salladı. "Elbette hayır, Majesteleri."

"Fikirlerini öğrenmek istiyorsam, Seb, sorarım," diye sertçe çıkıştı. "Son kontrol ettiğimde, çok endişeli görüldüğün taç benim başımda oturuyordu, seninkinde değil."

"Evet, Majesteleri," diye mırıldandı.

Öfkesi yersizdi ama Selene onu durduramadı. Ne de ne kadar savunmasız olduğunu düşündüğünde kalbinde gizlenen korkuyu engelleyemedi.

Atlantis krallığı, onları koruyacak tek bir kristale sahip oldukları sürece varlığını sürdürdü.

Bu kaybın tek sorumlusunun kendisi olduğunu bilmenin verdiği suçluluk duygusuna daha ne kadar dayanabilecekti?

Aptallığı ve saflığı çok pahalıya mal olmuştu.

Bir daha asla.

Çalınan kristaller Tarikat'ın elinde olsun ya da olmasın, Selene savaşmadan pes etmeyecekti.

Kristalleri ve Jordana'nın dönüşü için taleplerine karşı çıktıkları için Tarikat'a savaş sözü vermişti. Bu yemini yerine getirmeye başlamasının zamanı gelmişti.

Sebathiel'in yanından geçerek hızlı adımlarla saraya doğru ilerledi.

BÖLÜM 5

Lucan televizyonda yayınlanan konuşmasının ardından GNC toplantısından çıkarken düğmeli siyah gömleğinin yakasını çekiştiriyordu. Lanet olası yaka boynunda bir pranga gibi hissediyordu.

Devriye teçhizatını ve savaş botlarını giymeye daha alışkındı. Ne yazık ki Gabrielle, toplantıya gelir gelmez giydiği kıyafetlerle halka hitap edemeyeceği konusunda kararlıydı.

savaş. Ayrıca toplantı süresince silahlarının büyük kısmını aracında bırakması konusunda ısrar etmişti. Kameraya dişlerini göstermek de yok.

Lucan, zar zor da olsa her konuda onun daha iyi düşünmesine boyun eğmişti.

Canlı yayına çıkıp sivil halk için her şey yakın zamanda normale dönecekmiş gibi davranamayacağı gibi, savaşta sertleşmiş Tek Cins savaşçı gibi görünerek insan halkı arasında tırmanan paniğe katkıda bulunmak da istemiyordu.

Dünyadaki neredeyse her büyük şehrin sokaklarındaki durum giderek kötüleşiyordu. Opus Nostrum, görünüşte sınırsız cephaneliğindeki her silahla ve sert bir şekilde Tarikat'ın üzerine geliyordu.

Daha fazla kan dökülecekti. Daha fazla ölüm ve yıkım.

Gerçek şu ki, her şey her gece daha iyiye değil, daha kötüye gidiyordu.

Gözleri ve kulakları olan herkesin anlaması için kelimeleri yüksek sesle söylemesine gerek yoktu. Güneş her battığında yeni bir savaş başlıyor, yeni bir haydut turu daha başlıyordu.

aksi takdirde dünyanın neredeyse her köşesinde barışçıl topluluklar. Tarikat şu ana kadar çizgiyi koruyordu ama bunu daha ne kadar sürdürebilirlerdi?

Buna ultraviyole silah tehdidi ve şu anda düşmanın elinde bulunan Atlantis kristalleri de eklenince Lucan kendisinin ve yoldaşlarının bu çoklu savaşı nasıl kazanabileceklerinden emin değildi.

Tek bildiği bir yol bulmaları gerektiği idi.

Lucan, düşmanlarının da kendisini dinleyeceğinin farkında olarak, temkinli küresel izleyicileri için senaryosunu yazdığı sözlerine sadık kaldı. Opus'a ya da

başka hiç kimse -Tarikat'ın yapmaya çağrıldıkları her şeyin yükü altında birazcık bile olsa bükülebileceğine dair en ufak bir belirti.

Lucan konuşmasını dinleyen herkese kişisel bir mesaj vererek, yaklaşık yirmi yıl önce dehşete düşmüş, kararsız bir insan topluluğuna verdiği sözü yenileyerek bitirmişti.

Tarikat kendini gerçek ve kalıcı barışa adamıştı. O ve emrindeki her bir savaşçı bu yeminin gerçekleştiğini görmek için son nefeslerini verirdi.

Lucan Tanrı aşkına işin o noktaya gelmemesini umuyordu.

Arka kapıdan güvenli toplantı odasının dışındaki koridora çıktığında, koridorun en ucunda akbabalar gibi toplanmış küçük bir basın grubunu görünce nefesini tutarak homurdandı. Kadın muhabirlerden biri onu fark etti ve aceleyle ona doğru yöneldi.

"Lucan Thorne! Bir dakikanızı alabilir miyim lütfen?"

Kadının bağırması herkesin dikkatini çekti ve sürü toplu halde ona doğru ilerlemeye başladı.

"Hiç şansın yok," diye mırıldandı, dönerek uzaklaştı.

İrk genetiğini kullanarak, bir hareket bulanıklığı halinde yakındaki merdiven boşluğuna daldı ve yeraltı garaj katına doğru hızla ilerledi.

Ne yazık ki bir avuç muhabir de çoktan oraya doğru yol almıştı. Beton park alanının karşısında yarım düzine insan siyah cipinin etrafını sarmış, kameraları ve mikrofonlarıyla üzerine çullanmak için beklerken kendi aralarında konuşuyorlardı. Ateş topu gözleri, şeytan boynuzları ve kocaman, kan damlayan dişleri olan yüzünün basılı olduğu tişörtlerinden anlaşıldığı kadarıyla insanlardan ikisi protestocu gibi görünüyordu.

Lucan hiç havasında değildi.

Kendisini eleştirenlerin, görünüşe bakılırsa olduğunu düşündükleri canavarı görmelerine izin vermek istiyordu. Kalabalığa doğru ilk adımlarını atarken dudağı dişlerinden kıvrılmaya ve sivri dişleri ortaya çıkmaya başladı.

Daha üç adım bile atmamıştı ki, garajın başka bir yerinden hızla yaklaşan bir sedan kükreyerek yanına geldi. Lastikler çılgın atarak durdu ve sürücü panik içindeki gözlerinde dehşet dolu bir ifadeyle açık pencereden ona baktı.

"Başkan Thorne! Tanrı'ya şükür hâlâ buradasınız!" Arayan Owen Keener'dı, bu geceki acil durum toplantısına katılan GNC üyelerinden biriydi. Ürkek insan diplomat normal şartlar altında solgundu ama şimdi yüzü korkudan hayalet gibi bembeyazdı. Parmakları bir şeylere kenetlenmişti.

direksiyonu ölümüne kavradı. "Ne yapacağımı bilmiyorum!"

Lucan'ın gazetecilere ve protestoculara duyduğu tüm rahatsızlık, GNC'deki meslektaşının bariz sıkıntısı karşısında sustu. "Sorun nedir?"

"Haydutlar. Benim evimde." Keener çenesini düşürdü ve hıçkırığa hıçkırığa ağladı. "Az önce karım aradı... içeride kapana kısılmış." Sertçe yutkundu ve Lucan'a yalvaran, çaresiz bir bakış fırlattı. "Onu öldürecekler. Onu kurtarmama yardım etmelisin, sana yalvarıyorum!"

Lanet olsun. Lucan kaşlarını çatarak cipine ve hâlâ etrafını saran gazetecilere doğru baktı ama birden garajın karşısında neler olduğunu merak etmeye başladı.

Aracına ulaşması ve herkesi yolundan çekmesi çok değerli saniyeler alacaktı.

Siktir et onu. Elbise pantolonunun arka kemerine sıkıştırılmış titanyum içi boş mermilerle dolu bir yarı otomatik silahı vardı. İş başa düşerse bir düzine Rogue'u tek başına haklayabilirdi.

Şu anda en önemli şey Oliver Keener'ın sosyetenin sevgilisi olan karısının katledilmemesini sağlamaktı, hele ki bunun akşam haberlerinde olmasını hiç istemezdi.

"Kenara çekil." Lucan yolcu koltuğunu işaret etti. "Ben kullanacağım."

Lucan arabaya tırmanırken Keener direksiyonun arkasından fırladı. Garajın karşısındaki kalabalık ekilmek üzere olduklarını anlamaya başlamıştı. Oraya doğru koşuşturmaya başladılar.

Lucan gaza bastı ve sedan gıcırdayarak hareket etti.

Elektronik kapıya zihinsel bir komut gönderdi ve kapı tam o ulaştığında açıldı. Keener'ın sedanı karanlık caddede patladı.

Keener kekeleyerek malikânesini tarif etmeye çalıştı ama Lucan duymazdan geldi. Yolu zaten biliyordu. Son yirmi yıldır kardeşleriyle birlikte Bölge'nin her köşesinde devriye geziyordu. Burası onun için Tarikat'ın Boston'daki eski yeri kadar eviydi. Her iki şehri de saldırı altında görmekten nefret ediyordu ve buna bir son vermeye fazlasıyla hazırdı.

Şehir genelindeki sokağa çıkma yasağı Washington sakinlerinin çoğunu içeride tuttuğundan, enkaza dönmüş sokaklarda ve geceki çatışmalardan geriye kalan yanmış yıkıntılarla dolu alanlarda gezinmek sadece birkaç dakika sürdü.

Keener yolcu koltuğunda yığılmış bir şekilde oturuyor, binlerce metrelik bakışlarını önlerindeki yola dikiyordu. Lucan karanlıkta yanlarından geçtikleri bir avuç cesedi fark etmemesini umuyordu, hepsi de sokaklarda ve mahallelerde dolaşan haydutların talihsiz kurbanlarıydı, kana susamışlıklarının bastırılmaz susuzluğunun köleleriydiler.

Keener'ın büyük evi, etrafı yaşlı ağaçlar, ekili çimler ve bahçelerle çevrili, yarı korunaklı bir arazinin üzerinde duruyordu. Lucan farları söndürdü ve uzun araba yoluna döndü. Siyah bir teslimat kamyonu kaldırımın üzerine park etmişti. Federal tarzdaki evin içinde sıcak ışıklar davetkâr bir parıltıyla yanıyordu.

Hiçbir sorun belirtisi yok.

Lucan Keener'a bir bakış fırlattı. "Ne oluyor lan?"

Keener yutkundu, suçlu gibi görünüyordu. "Özür dilerim--"

Aynı anda, sedanın önünde kör edici bir spot ışığı yandı.

Lucan gözlerini korumak için kolunu kaldırdı, ışığın teslimat kamyonetinin arkasından geldiğini görebilecek kadar.

Şimdi Keener'ın sedanının arkasında devasa, zırhlı bir SUV onlara doğru hızla geliyordu. Teslimat kamyonu kükreyerek geri geri giderek Lucan ve ikiyüzlü yolcusunu daha ağır araçların arasına sıkıştırdı.

Taktik teçhizat giymiş ve saldırı tüfekleriyle donanmış askerlerden oluşan ekipler her iki taraftan da yaklaştı. Sadece sıradan tüfekler değil. Lucan adamların silahlarındaki UV mermilerinin yanardöner mavi parıltısını fark etti.

Lucan'ın öfkesi damarlarındaki benzin gibiydi.

"Seni öldüreceğim," diye bağırdı Keener'a dişlerinin arasından.

Ama önce aracın etrafını saran bir düzineden fazla Opus askeriyle başa çıkması gerekiyordu. Oturduğu yerde kül olmaktan sadece bir parmak uzaktaydı.

Görünüşe bakılırsa, Opus bu pusuya onu gelecek yüzyıla fırlatmaya yetecek kadar ultraviyole ateş gücü göndermişti.

Hiçbir zaman korkuya boyun eğen biri olmamıştı ama tüm o sıvı UV tehdidi, onu yakmadan önce birkaç Opus adamını alt etme umuduyla arabadan dışarı fırlama dürtüsünü geri çevirmesine neden olmadıysa lanet olsun.

Ve sonra Gabrielle vardı.

Sikeyim.

Bu gece burada hissettiği her acı -ölümü de dahil olmak üzere- sanki onun acısı kendi acısıymış gibi kan bağlarından aşağı inecekti.

Onun tatlı cins arkadaşı.

Sevdiği tek kadın.

Onu kurtaran, hissetmesini sağlayan, ona oğullarının değerli hediyesini veren olağanüstü ruh. Gabrielle onu bir dokuz yüz yıl daha yaşamak için çaresiz bırakmıştı ama bunu sadece onun yanındayken yapabiliirdi.

Pişmanlık karanlık bir dalga gibi üzerine çöktü.

Burada ölemezdi. Kendini savunmak için silahını bile çekemeden Keener'ın işe yaramaz aracının direksiyonunda diri diri yanarak böyle olmazdı.

Yaşamak zorundaydı.

Gabrielle için, başka hiçbir sebep olmasa bile. Ona kendi ölümünün acısını yaşatamazdı.

Opus'un ondan istediği buysa teslim olmaya hazırdı. Daha sonra bir çıkış yolu bulurdu. Şu anda yapması gereken tek şey, dövüşme şansı bulamadan kışına tekme yememektir.

Ellerini yavaşça kaldırdı.

Bunu yaparken bakışları, silahını Lucan'ın kafasına doğrultmuş olan adamınkiyle kilitlendi. İnsanın ağzının kenarından hafif, memnun bir gülümseme yükseldi. Sanki bütün bunlar sadece lanet bir oyunmuş gibi. Sanki bir şekilde hâlâ öyleymiş gibi.

"Çıkarın beni buradan!" Keener feryat etti. "Onu sana getirirsem korunacağıma söz vermiştin. Beni ve karımı koruyacağını söylemiştin! Güvende olacağımızı söylemiştin!"

Dışarıdaki adamlar Keener'in şikâyetlerine kıkırdadılar.

"Merak etme," diye alay etti içlerinden biri. "Kaltağının artık kimsenin korumasına ihtiyacı yok."

"Birkaç saniye içinde o da olmayacak," diye ekledi bir diğeri.

Sonra öndeki asker başıyla işaret etti ve biri araca ateş açtı. Sadece tek bir mermi camdan girip arka koltuğa saplandı. Bir başka kurşun da arabanın diğer tarafındaki camı deldi.

Lucan kısa bir an için, askerlerin onu UV ile doldurmadan önce sadece ona eziyet etmeye çalışıp çalışmadıklarını merak etti.

Ama sonra Opus'un bu geceki oyununun gerçek amacını anlamaya başladı.

Arabanın içindeki kullanılmış mermilerden Kızıl Ejder dumanları yükseliyordu.

Ultraviyole mermilerle dolu tüfekler sadece asıl eğlence başlarken onu esir tutmak içindi.

Farkına vardığında, daha fazla mermi sedanı deldi. Daha fazla boğucu buhar içeri doldu ve birkaç saniye içinde tüm kabini doldurdu.

Keener avuçlarını pencere camına vurup adamlara kendisini dışarı çıkarmaları için yalvarırken çığlıkları daha da tizleşti.

Kimse kımıldamadı. UV tüfekleri dışarıdan Lucan'a kilitlenmiş, birinin onu kızartması için bir sebep vermesine cesaret ediyordu.

Bunu yapmalıydı.

Kızıl Ejder başının etrafında boğucu bir çelenk gibiydi. İçine çekmemeye çalıştı ama çok fazlaydı. Boğazının arkasındaki acı kızıl gazın tadını şimdiden alabiliyordu.

İçinden bir kükreme patladı ve ağzına daha fazla Kızıl Ejder sürüklendi.

Bunun acısı ciğerlerini parçaladı. Dönüşmüş gözleri karanlık aracın içinde parlak kehribar renginde parlıyor, etrafını saran yoğun sisi zar zor delip geçiyordu.

Lucan omzunu içeriden kapıya vurdu ve insan askerlerin yaratmaya gönderildikleri canavarla yüzleşmek istediklerinden emin olamayarak bir adım geri çekilmelerinden küçük bir memnuniyet duydu.

Fark etmezdi zaten.

Mücadelesinin bir kısmı dışarı sızıyordu. Silahına uzanmak için elini bile kaldıramıyordu, titanyum içi boş mermileri ona UV yüklü bir düzine tüfek karşısında herhangi bir avantaj sağlamayacaktı. Koltuğa yığıldı ve iletişim ünitesinin yerini bulmaya çalıştı. Onu almak için çabaladı, parmakları ağırdı ve işbirliği yapmıyordu, kavrayışı cihazı elinden çekip alamayacak kadar zayıftı.

Yardım için merkezi aramak şöyle dursun, pantolonun cebinde.

Artık onun için yapılacak bir şey yoktu.

Dumanlar aracı tamamen doldurmuştu. Yanındaki koltukta oturan Keener histerik bir hale bürünmüş, dışarıdan onu izleyen Opus askerlerinden alamayacağı merhamet için çığlık atıyor ve feryat ediyordu.

Lucan için de merhamet söz konusu değildi.

Gözleri dönerken ve içinde yakıcı bir kimyasal delilik patlak vermeye başlarken, tek bir düşünce ıstırabına nüfuz etti.

Gabrielle.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, dili kalın dişlerinin arasındaydı. "Benim aşkım . . . Özür dilerim."

BÖLÜM 6

Gabrielle, Tarikat'ın malikâne karargâhında Lucan'la paylaştıkları geniş süite adımını attı, yüreği zorlu eşi için gururla doluydu.

Savannah, Jenna ve Jordana'dan yeni ayrılmıştı; kadınlar Gideon'la birlikte malikânenin geniş oturma odasında Lucan'ın televizyonda yayınlanan konuşmasını izliyorlardı. Lucan'ın konuşması o güne kadar yaptığı en önemli konuşmalardan biriydi ve bunu hem şefkat hem de içtenlikle yapmıştı. Özellikle de konuşmanın yazılı kısmının sonuna doğru eklediği kişisel ifadeler.

Lucan'ın böylesine saf duygularla konuştuğunu duymak nadir bir şeydi; hele de halka açık bir ortamda. Ama Gabrielle onun her kelimesinde ciddi olduğunu biliyordu -insanlık ve Irk arasındaki kırılğan barışı vücudundaki her nefesle koruyacağına dair ettiği yemine kadar. Uzun yaşamının büyük bölümünde kendini gerçek ve kalıcı barışa adanmıştı.

Bu adanmışlık, Gabrielle'in onu tanıdığı süre boyunca daha da güçlenmişti. Lucan'ın kardeşi Marek'in bile bu hedefin önünde durmasına izin verilmemişti. Dragos, Marek'in yenilgisinin ardından yükselmiş, daha da kötü planlar ve yıkım getirmişti. O da sonunda Lucan ve Tarikat savaşçılarına yenilmişti. Şimdi ise Opus Nostrum ve Atlantisli Selene ile mücadele etmek gerekiyordu. Kadim'in yanı sıra.

Gabrielle bu üç düşmandan herhangi birinin, kontrol etmeye kararlı göründükleri dünya için kendi planlarını ilerletmek amacıyla neler yapabileceğini düşündükçe ürperiyordu. Ama Lucan bu tehditlerin hiçbirini karşısında ürpermemişti. Doğru olanı, gerekli olanı yapmakta asla tereddüt etmedi ya da duraksamadı.

Hiçbir şey onun zorlu eşini kırabilecek gibi görünmüyordu.

Gabrielle, onun kan bağı olan eşi olmaktan ne kadar gurur duyduğunu gösterebilmek için eve dönmesini sabırsızlıkla bekliyordu. Karargâhın kapılarının dışında süren savaş olmasaydı, Lucan'a olan gururunu ve sevgisini göstermek için tüm geceyi onunla geçirmeyi talep ederdi.

Bu düşünceyle dudaklarında bir gülümseme belirdi... ta ki şok edici bir acı sarsıntısı vücudunu sarsana kadar.

Gabrielle haykırdı ve destek almak için şifonyerin kenarına tutunarak sendeledi.

Ciğerleri yanıyormuş gibi hissetti. Keskin bir nefes aldı ama oksijen yerine sanki kül soluyor gibiydi. Yakıcı, boğucu bir ıstırap onu kesip geçti.

Bu onu boğdu. Öksürdü ve hırıldadı, hava almak için mücadele etti. Ne oluyordu?

Dizleri altından titrerken zihni karışmıştı. En küçük bir nefes bile işkence gibiydi. Görüşü kör edici, kırmızı bir bulanıklık içinde bulanıklaşmaya başladığında başı döndü. Vücudundaki her hücre, duyularına yapılan ani ve amansız saldırı karşısında çılgılık atıyordu.

Hıçkırıklara boğularak yere yığıldı.

Dayanılmaz acı dayanabileceğinden çok daha fazlaydı. Ve bu tamamen ona ait değildi.

"Lucan," diye nefes nefese kaldı.

Oh, Tanrım.

Onun acısı onun acısıydı. Nefes alamaması. Ciğerlerini dolduran ve zehirli dumanlar içinde boğuluyormuş gibi hissetmesine neden olan boğucu gaz.

Bu Lucan'ın acısıydı, ona olan bağları aracılığıyla gönderilmişti.

Acı ve iğrenç bir tür delilik onu sardığında, onun da hissettiği pişmanlıktı.

"Hayır," diye inledi. "Oh, hayır. Lucan!"

Süitinin kapalı kapısı acil bir şekilde çalındı ama sesi boğuk ve uzaktan geliyordu. Gabrielle dışarıdaki koridordan kendisine seslenen panik halindeki sesleri zorlukla duydu. Zaten cevap da veremiyordu. Kafatası ıstırap içinde yarılıyordu ve yerde kıvranırken zar zor nefes alabiliyordu.

Kapı hızla açıldığında serin bir hava odaya doldu. Savannah ve Gideon aceleyle Gabrielle'in yanına koştular.

"Aman Tanrım," diye soludu Savannah. Parmakları Gabrielle'in yanağında yandı, nazik ve sıcaktı. "Gabby, beni duyabiliyor musun?"

Gabrielle zayıf bir baş hareketi yaptı ve kulağa acınası gelen bir inilti çıkardı. "Yapamam... bu Lucan."

"Ah, lanet olsun." Gideon'un derin sesinde hüznü bir ton vardı. "Az önce iletişim biriminden bir ping aldım ama ona ulaşamıyorum. Yanıt vermiyor."

"Hayır," diye inledi Gabrielle, korkularının doğrulandığını duymaktan dehşete düşmüştü.

Gideon'un ona her şeyin yoluna gireceğine dair güvence vermemiş olması acısını daha da derinleştiriyordu. Eğer şiddetli acı

sadece kendi acısıymış gibi hissediyordu, buna katlanacaktı. Yine de bu Lucan'ın acısıydı. Hayal etmeye bile cesaret edemediği bir şey tarafından yere serilen yılmaz arkadaşı.

Kızgın acı dalgalarıyla savaşarak Savannah'nın şefkatli yardımıyla kendini yerden kaldırdı. "Ona yardım etmeliyim."

Gideon acımasızca başını salladı. Soluk mavi gözlüklerinin ardındaki gözleri çok ciddiye. "Tüm ekiplere haber gönderdim. İletişim biriminin izini GNC üyelerinden birinin malikânesinin yakınlarında bulduk. Sinyal geldiğinden beri hareket etmedi."

"O yaralı, Gideon." Gabrielle acıyla nefes aldı ve kendini konuşmaya zorladı. "Bir şeyler çok yanlış. Oh, Tanrım . . . Sanırım o . . ."

Öliyorum.

Ona öyle geliyordu ama bu kelimenin dudaklarından dökülmesine izin vermeyi reddetti.

Kan bağı ona ne söylerse söylesin, bunu düşünmeyi reddetti. "Onu bulmak zorundayız," diye fısıldadı, her hecesinde çaresizlik vardı. "Gideon, onu hemen bulmalıyız."

BÖLÜM 7

Darion sanki topukları yanıyormuş gibi şehrin içinden geçti.

Gideon'un bir dakika önce D.C. civarındaki tüm Tarikat ekiplerine yaptığı yayın Darion'un kulaklarında hâlâ çınlıyordu.

İçlerinden biri yardım için işaret vermişti ve şu anda tepki vermiyordu. Herhangi bir savaşçı değil. Lucan. Darion'un babası.

Sikeyim.

Lucan'ın iletişim birimi sinyalinin geldiği yere doğru hızla ilerledi. Darion, GNC üyesi Oliver Keener'in malikânesinin bulunduğu varlıklı bölge de dâhil olmak üzere şehrin neredeyse her bloğunu biliyordu. Malikâneyi çevreleyen ağaçlık alan, beton ve asfaltla dolu bir metropolde lüks sayılırdı.

Darion, titanyum mermilerle dolu silahı yanında kilitli ve dolu halde, evin arka tarafındaki arazide hızla ve gizlice ilerledi. İleride, iki katlı malikânenin ışıkları yanıyordu. İçeriden ya da dışarıdan bir sorun olduğuna dair açık bir işaret yoktu.

Mekânın sessizliği onu rahatsız ediyordu.

Lucan'ın desteğe ihtiyacı varsa, dövüş hangi cehennemdeydi?

Hiçbir yerde babasından iz yoktu. Hiç kimseden iz yoktu.

Yine de, araziye doğru ilerlerken içgüdülerini tetikte kalmaya devam etti.

Büyük evin yanına yaklaştığında, bu içgüdüler sirenler gibi bağırmaya başladı.

Keskin kan ve ölüm kokusu burun deliklerine ulaştı.

Malikanenin içinde her kim varsa insandı ve çoktan ölmüştü.

Darion karanlık araba yoluna adım attı. Arka kapıları ardına kadar açık, terk edilmiş bir teslimat kamyoneti yolun yarısına kadar park etmişti.

Hemen arkasında

minibüsle çarpıştığı için kaputu parçalanmış, diplomat plakalı siyah bir sedan kaldırımdaydı. Sedan da arkadan çarpılmıştı, ancak arka tarafına hangi canavar araç çarpmışsa, o araç

Şimdi gitti.

Sedana yaklaştıkça yan camlarda tek kurşun delikleri gördü. Bu Keener'a yönelik bir suikast girişimi miydi? Ya da daha kötü bir şey mi?

Arkasındaki malikâne gibi, sedan da kan ve ölüm kokuyordu.

Ve başka bir şey daha.

Acı ve zararlı dumanların izi, on beş metre uzaktan bile Darion'un gözlerinin sulanmasına ve yanmasına neden oldu. Yaklaşırken dumanlardan herhangi birini solumamak için kolunu burnunun önüne getirdi.

Ön camın ve pencerelerin içini kaplayan yoğun kırmızı sis, arabanın içini görmeyi imkânsız hale getirdi.

Vay anasını.

Sadece tek bir şey olabilirdi: Kızıl Ejder.

Aracın içine yerleştirilmiş olan zehirli uyuşturucunun kanıtlarını incelediğinde bir anlayış -ve iliklerine kadar işleyen bir dehşet- belirdi.

Şimdi diplomatın arabasının yanına yanaştığında fark etti ki içeride biri yaşıyordu. Darion bu gerçekle pek de rahatlamamıştı.

Bir eliyle sürücü tarafındaki kapı koluna uzanırken, diğer eliyle Rogue'ları öldüren titanyum içi boş mermilerle dolu tabancayı kavradığında, beslenme sesleri ve alçak, hayvani homurtular derisini iğrenç bir beklentiyle karıncalandırdı.

Darion kapıyı çekerek açtı. Kızıl Ejderha sisi gece havasına karıştı ve silahını Oliver Keener'ın parçalanmış boğazıyla beslenen büyük Rogue'un kafatasının arkasına doğrulturken nefesini tuttu.

İnsanı kurtarmak diye bir şey yoktu. Onu öldüren Rogue'u da kurtarmak yoktu. Doymak bilmez bir kan açlığı tarafından yönetilen bir varoluşa kıyasla ölüm bir merhamet olabilirdi.

Yine de bir şey Darion'un parmağını silahının tetiğinde tutuyordu.

Beyni, kalbinin gerçekten gördüğünü kabul etmeyi reddettiği şeyi kabul ederken duyuları sendeledi.

GNC diplomatına saldıran ve onu katleden herhangi bir Rogue değildi. Lucan'dı.

Ah, Tanrım. Babasının kana susamışlığı akıl almazdı, Darion'un daha önce onda hiç görmediği bir öfkeyle vahşileşmişti.

Ve hiç şaşırmadım.

Aracın içine bir düzine Breed erkeğini Rogue'a dönüştürmeye yetecek kadar Kızıl Ejder pompalanmıştı.

Aynı anda, Lucan avının bölünmesi üzerine başını çevirdi. Dönüşmüş gözleri erimişti, göz bebekleri karanlığın ortasında zar zor yarılmıştı

tüm o kehribar. Dişleri devasa boyutlardaydı ve Keener'ın kanıyla damlıyordu.

Darion dehşet içinde bakakaldı. "Tanrım. Bunu sana *kim* yaptı?" Ama cevabı biliyordu.

Opus Nostrum.

Bir şekilde babasına onu zehirleyecek kadar yaklaşmışlardı. Ve Lucan Thorne'un Opus tuzağına düşmesi için bir mucize gerekirdi. Bir mucize ya da affedilmez bir ikiyüzlülük.

Darion'un bakışları yolcu koltuğuna yığılmış ölü insana kaydı. Sedandaki hasar, evin içindeki insan cesedinin kokusu... hepsi Tarikat'ın liderine pusu kurulduğunu gösteriyordu. Oliver Keener'ın bir şekilde yardım ettiği neredeyse kesindi.

Lucan hainden intikamını almıştı ama ne pahasına?

Darion küfretti. "Orospu çocukları. Yapacağım son şey olsa bile o Opus piçlerinin her birini öldüreceğim--"

Lucan bir kükremeyele ona saldırdı. Darion'u çenesini kırarak ve vahşi, çılginca bir hareketle altından araba yolunun kaldırımına indirdi. Serseri gözler.

Darion serbest koluyla saldırıyı savuşturdu, babasının darbelerini engelledi ve jilet gibi keskin dişlerden bir santim farkla kaçtı. Darion Diğer elindeki titanyum yüklü silahı kurşun bir ağırlık gibi hissetti ama savunmak için kaldırmayı reddetti.

Darion silahını babasına karşı kullanmayı aklından bile geçirmeden Lucan onu öldürebilirdi.

"Dur," dedi sıkıca, büyük Tek Cins erkekle mücadele ederek. "Sana zarar vermek istemiyorum."

Baba ve oğul cüsse ve güç bakımından neredeyse birbirlerine denkti ama Lucan damarlarında dolaşan hastalıktan güç alıyordu.

Darion kükreyerek Lucan'ı fırlatmak için tüm gücünü topladı. Kapalı.

Ayağa fırladı, nefesi kesildi, kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Önünde çömelmiş, tekrar saldırmaya hazır vahşi yabancıya bakarken göğsünü sıktı.

Darion o öldürücü, yakıcı gözlerle karşılaştı ve onları tuttu. "Baba, benim, Darion. Beni görmek zorundasın. Görebileceğini biliyorum."

Lucan nefes nefese kalmıştı, çenesi ve göğsü Keener'ın hayat kanıyla boyanmıştı. Ellerini iki yana açmış, parmaklarını pençe gibi açmıştı. Darion hayatı boyunca babasından bir kez bile korkmamıştı. Her zaman saygı duymuştu.

Ağırlığı ne olursa olsun her türlü sorumluluğu ya da yükü omuzlayabilme yeteneğinden dolayı.

Hiçbir Breed erkeği, yılmaz babası bile bu ağırlığı taşıyamazdı.

Opus bu kez doğru vurmuştu, doğrudan Tarikat'ın kalbine.

"Yardıma ihtiyacın var," dedi Darion ona. "Bunu çözeceğiz. Söz veriyorum, çözeceğiz."

Lucan hırlayarak dudağını uzun hançer dişlerinden uzaklaştırdı. Dönüşmüş bakışları bir an için Darion'un hâlâ elinde tuttuğu silaha kaydı. Kızıl Ejderha zihnini ele geçirmiş olsa da, Lucan'ın bir parçası hâlâ titanyum mermilerin tehdidinin farkındaymış gibi görünüyordu.

Darion yutkundu ve anlayışlı bir şekilde başını salladı. Yavaşça eğilerek tabancayı yanındaki yere koydu. Güven göstergesi olarak ellerini kaldırdı.

"Sana yardım etmeme izin ver baba," dedi Darion. "Seni merkeze geri götüreyim de bunu atlatmanın bir yolunu bulmaya çalışalım."

Lucan homurdandı, dönüşen bakışlarında delilik ve pişmanlık dönüyordu. "Eğer bunu benim için yapmayacaksan, annem için yap.

Ona geri dönemem.

bu gece sensiz."

Lucan'ın dikkati başka yöne kaydı. Başını eğerek çevrelerini dinledi.

Darion ona, "Ekiplerin geri kalanı yolda," dedi. "Gideon daha önce iletişim ünitenizden ping aldı. Hepimiz seni bulmak ve eve getirmek için arıyoruz."

Havadaki hareketlilik Darion'a yoldaşlarının araziye yaklaşmakta olduğunu haber verdi. Muhtemelen çoktan ormanlık alana girmişlerdi ve garaj yolunda yaşanan çatışmadan birkaç dakika uzaktaydılar.

"O burada," diye seslendi Darion onlara. "Onu buldum. Yaşıyor ama--"

Darion başka bir şey söyleme fırsatı bulamadı.

Babası bir an önünde dururken, bir an sonra hızla uzaklaşmış ve karanlığın içinde kaybolmuştu.

BÖLÜM 8

Darion ve diğer devriye ekipleri saatlerce şehrin her köşesinde Lucan'ı aradılar. Hiçbir yerde bulamadılar.

Darion, babasının bir Serseri'nin vahşi bakışları ve çılgın öfkesiyle kendisine baktığı şok edici görüntüsünden kurtulamıyordu. Diğerlerinden daha fazla saygı ve hayranlık duyduğu Cins erkeğin, Opus Nostrum'un üzerine saldıgı zehirle hırlayan bir hayvana dönüştüğünü görmekten duyduğu dehşeti asla yok edemeyecekti.

Birkaç dakika önce Slake adlı gece kulübünün yakınında yeniden toplanan ekip arkadaşlarına "Metro istasyonlarını tekrar arayacağım," dedi. Popüler mekân bu gece karanlık ve boştu, tıpkı şehrin geri kalanı gibi. Rogue şiddeti devam ederken sokağa çıkma yasağı ilan edildi.

Nathan elini Darion'un omzuna koydu. "Yarım saatten az bir süre sonra şafak sökecek. Yarın gece tekrar başlayabiliriz."

Darion kaptanının endişesini omuz silkerek geçiştirdi. "Bir kez daha bakmak için hâlâ zaman var. Onu bulana kadar buradan ayrılmayacağım."

"Lucan bulunmak istemezse onu bulamazsınız."

Bu kez konuşan Hunter'dı. Aramaya yardım eden birkaç savaşçı ihtiyardan biriydi. Birinci Nesil suikastçının normalde soğukkanlı olan bakışlarında, Darion'u rahatlatmaktan çok durumun umutsuzluğunu ortaya koyan bir sempati vardı.

Hunter yavaşça başını salladı. "Şimdilik toprağa gitti, onu bulamayacağımız bir yere."

Brock başıyla onayladı. "Hiç şüphe yok. Ben de öyle yapardım."

Darion istese bile onlarla tartışamazdı. Lucan'ı Darion'ın annesinin yarısı kadar iyi tanıyan tek kişi, son yirmi yıl ve daha uzun bir süre boyunca onunla birlikte cehennemi yaşamış olan savaşçılardı. Bazıları bundan çok çok daha uzun süredir. Hepsi bir kardeşin olabileceği kadar yakınlaşmışlardı ve Darion'un babasının durumuyla ilgili endişelerini paylaştıkları açıktı.

"Üzerine birkaç gündüz gezgini koymalıyız. Dışarıda ne kadar uzun süre kendi başına kalırsa, işler onun için o kadar kötüye gidebilir."

Brock'un koyu renk gözleri sempati ve başka bir şeyle Darion'a kilitlendi. "Şu anda Lucan için işler ne kadar kötü olsa da, acı çeken tek kişi o değil. Annen--"

"Ah, Tanrım." Anlayış Darion'a fiziksel bir darbe gibi çarptı. *Kan bağı.* Babasına o kadar odaklanmıştı ki, Opus'un bu gece verdiği diğer zararı düşünmek için duraklamamıştı. Lanet olası piçler.

Zavallı annesinin babasıyla olan Irkdaş bağlantısı nedeniyle neler hissediyor olabileceğini hayal etmek istemiyordu. Kendi eşi olmadan bunu gerçekten hayal edemezdi ama yeterince iyi tahmin edebiliyordu. Çiftleşmiş bir çift arasındaki en derin hediye olan bağ, aynı zamanda en keskin silah da olabilirdi. Ve şimdi nazik, sevgi dolu annesi babasının acısını ve deliliğini kendi acısıymış gibi hissedecekti.

Bu gece babasında gördüğü acının bir kısmına bile onun katlanabileceği düşüncesi Darion'un dayanabileceğinden çok daha fazlaydı.

İsteksizce ve Opus Nostrum'a duyduğu öfkeden kaynaklanan kısık bir hırıltıyla yoldaşlarına başını salladı.

"Gidelim o zaman."

Darion önderliğinde, şehrin diğer bölgelerindeki devriye ekiplerinin geri kalanını topladılar ve Tarikat karargâhına geri döndüler.

Gideon ekipler içeri girerken onları selamladı. Bakışları önce Darion'un, sonra da diğerlerinin yüzünü taradı. "Kahretsin. Sizinle birlikte değil."

Darion başını sıkıca salladı. "Annem nerede?"

"Ailenin odasında. Dinlenebilsin diye onu uyuttum, ama o-
-"

Darion daha fazlasını duymak için beklemedi. Çizmeli ayakları komuta merkezinden konuta doğru koşarken.

Kapı kısmen açıktı, bu yüzden kapıyı çalmadan içeri girdi ve geniş oturma alanından aynı derecede geniş yatak odasına doğru yürüdü. Orada dondu kaldı.

Annesi bol pijama pantolonu ve uyku tulumuyla yatakta yatıyordu, Gideon'un uyguladığı transa rağmen huzursuzdu. Savannah onun yanında, büyük şiltenin kenarına oturmuş, elinde nemli bir bez tutuyordu. Bunu Gabrielle'in alnına bastırdı ama onu yatıştırmak için pek bir şey yapmamış gibiydi.

Uzun kumral saçları keçeleşmiş, terden sıırılsıklam olmuş solgun yüzüne yapışmıştı.

Jenna, Jordana ve yaşlı savaşçıların iki Cins Arkadaşı Elise ve Corinne ile birlikte yatağın karşı tarafında duruyordu. Darion yaklaşırken kadınların hepsi gözlerinde endişeyle ona baktı. Ve korkuyla.

"O nasıl?"

Savannah nazik bir yarım gülümseme sundu. "Sen burada olduğun için şimdi daha iyi olabilir. Gel ve onunla otur."

Adımları sertleşmiş, boğazı kül gibi kurumuştu. Anne ve babasını hem bireysel hem de çift olarak yorulmak nedir bilmez insanlar olarak görmüştü. Onlar, kendi varoluşunun temelini oluşturan kalıcı bir güç ve sarsılmaz bir destektir. Şimdi, birkaç saat içinde, her ikisinin de aynı saldırıyla yere serildiğine tanık oluyordu.

Muhtemelen asla iyileşemeyecek.

Hayır. Bunu düşünmeyi reddetti. Opus'un ondan bu kadar çok şey almasına izin vermeyi reddetti. *Onlardan.*

Savannah onun yatağın kenarındaki yerini alabilmesi için hareket etti. Elindeki soğuk kompresle annesinin yanağına şefkatle bastırdı. Kıpırdandı, içinden geçen acıyla inledi, uzuvlarını daha da sıkılaştırdı, vücudu bir top haline geldi.

Darion kaşlarını çattı, onu bu halde görünce çok şaşırdı. Gideon'un transı onu etkisi altına almıştı ama kan bağı daha güçlüydü. İnledi ve sızlandı, kapalı gözlerinin kenarlarından yaşlar süzülüyordu.

Hâlâ acı çekiyor olması Darion'un babasının hâlâ bir yerlerde hayatta olduğu anlamına geliyordu. Emin olmak için soğuk bir teselli. Yine de Lucan nefes aldığı sürece onu bulma şansı vardı.

Kan tutkusu onu tamamen tüketmeden önce bunu tersine çevirmenin bir yolunu bulmak Darion'un düşünmeyi reddettiği bir imkânsızlıktı. Şu anda tüm dikkati, çok sevdiği annesine verebileceği teselliği vermekteydi.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, ter boncukları oluşurken bezi alnına bastırdı. Kadının çektiği acıya bakarken derin sesi kalın bir şekilde tizleşti. "Bu acıyı senin için dindiremediğim için çok üzgünüm."

Acı dolu bir inilti daha duydu ama göz kapakları biraz aralandı. Kuru dudakları kıpırdadı, kelimeleri zar zor oluşturabildi. Ağzından çıkan soru sestense çok nefesti.

"Lucan?"

Darion kaşlarını çattı. "Hayır, anne. O burada değil."

İNledi ve inleyişindeki ıstırap, fiziksel rahatsızlığından çok, derin bir kalp ağrısından kaynaklanıyor gibiydi. Çıkardığı iç çekiş tırtıklıydı, çelimsiz görünen bedenini sarsan bir ürperti. Trans onu merhametle kendine çekti ve hareketsiz bir uykuya daldı.

Darion dönüp Savannah'ya baktı. "Bunca zamandır böyle miydi?"

Ayık bir baş sallama. Yatak odasından çıkarken onu takip etmesini işaret etti. Elise, Darion'dan soğuk kompresi almak için yanına gitti ve Gabrielle'le ilgilenmek için oturmadan önce kolunu şefkatle sıktı.

Darion, Savannah'yla birlikte oturma alanına çıktı.

"Tess'i çağırttık," dedi ona. "O ve Dante her an Boston'dan gelebilirler. Tess'in iyileştirme yeteneği annen için bir şey yapabilir mi bilmiyorum ama onu rahat ettirmek için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

"Teşekkür ederim."

Savannah belli belirsiz bir gülümseme sundu. "Tess ve Rafe iyileştirici dokunuşlarını birleştirdiklerinde bir mucize yaratmayı başarmışlardı. Belki Gabrielle ve Lucan'a da yardım edebilirler."

Darion'un şüpheleri vardı ama hiçbir şeyi göz ardı etmek niyetinde değildi. "Önce babamı bulmalı ve onu eve getirmeliyiz. Tabii savaştan gelirse. Bu gece gözlerinde gördüğüm şey, Savannah... neredeyse onu ölü görmekten daha kötüydü."

Kaşları sempatik kahverengi gözlerinin üzerine döküldü. "Umudunu kaybetme. Şu anda hepimizin tutunduğu tek şey bu."

"Hepsi değil," dedi. "Öfke. Nefret. İntikam. Bunun için Opus'un kellesini istiyorum. Her birinin."

O konuşurken Gideon dairenin açık kapısında belirdi. Yüzündeki hareketli ifadeye bakılırsa, en azından daha kötü bir haber gibi görünmüyordu. "Bir şey bulduk."

Darion'un dikkati tam olarak yerine geldi. "Söyle bana," dedi, koridorda Gideon'la buluşmak için odayı geçerken. "Neler oluyor? Babamla ilgili bir haber var mı?"

Gideon acımasızca başını salladı. "Bu başka bir şey. Devony'nin Londra'daki ailesinin evinden bize getirdiği fotoğrafı hatırlıyor musun?"

Darion başıyla onayladı. Rafe'nin eşi, birkaç hafta önce Opus Nostrum JUSTIS'in Londra ofisini havaya uçurduğunda Devony'nin gündüzgezen annesiyle birlikte öldürülen JUSTIS yöneticisi merhum Roland Winters'ın kızıydı. Müdür Winters ölmeden önce yürüttüğü kişisel bir soruşturma için istihbarat topluyordu - Opus'un hoşuna gitmeyecek kadar yakınlaşan bir soruşturma.

Sonunda ortaya çıktı ki, Opus'un ölümcül saldırısını düzenlemesine yardım ederek hem ailesine hem de yemine ihanet eden kişi Devony'nin öz kardeşi Harrison Winters'tı.

"Devony'nin babasının saklamak için bir kenara koyduğu fotoğraftan mı bahsediyorsun- babasının ona bir şey olursa bulmasını istediğinden emin olduğu fotoğraftan mı?"

"İşte o," dedi Gideon. "Hatırlarsanız, resimde üç adam vardı. Harrison Winters, Reginald Crowe ve başka bir adam. Fotoğraf çekilirken yüzü kameraya dönüktü."

Her ikisi de Opus Nostrum üyesi olan Crowe ve Devony'nin kardeşiyle olan bariz yakınlığı göz önüne alındığında, Tarikat o zamandan beri üçüncü adamın kimliğini tespit etmeye çalışıyordu.

"Az önce ona kilitlendim," dedi Gideon. "Adı Ahmed Touati. Breed'li ve son dört aydır Cezayir'deki Breed ulusunun büyükelçisinin ataşesi olarak çalışıyor. Touati'nin burada, Washington'da bir dairesi var.

Opus saldırısının olduğu gece tiyatrodan olduğu ortaya çıktı ama yara almadan kurtulmayı başardı."

Darion şüphe dolu bir sesle, "Bu bir tür şans," diye homurdandı.

"Evet," dedi Gideon. "Olaydan bir gün önce nerede olduğunu tahmin etmek ister misin?"

Londra'da JUSTIS bombalaması?"

"Orospu çocuğu." Darion'un gözleri öfkeyle kehribar rengi parladı.

"Touati şimdi nerede?"

"Şu ana kadar toplayabildiğim kadarıyla hala burada, şehirde görünüyor. Yarın Cezayir'e geri uçacak."

"O zaman gidip onu yakalayalım. Hemen şimdi sorgulamak için onu buraya sürükleyelim. Sorgulamayı bizzat ben yapacağım."

Babası kayıpken ve annesi de aynı ölçüde acı çekerken, Darion'un hiçbir şeye sabrı kalmamıştı. Opus'a ve üyelerine maksimum acı çektirmek istiyordu ve bunun dün başlamasını istiyordu.

"Nereden geldiğini anlıyorum," dedi Gideon, "ama dikkatli davranmamız gerekiyor. Ahmed Touati şu anda Opus'la ilgili en iyi ipucumuz. Aynı zamanda tek ipucumuz. Saldırmadan önce hepsinin kimliğini tespit etmeliyiz. Touati'yi zorla getirdiğimiz duyulursa, diğerlerinin dağılmayacağını sanmayın. batan bir gemiden kaçan fareler gibi."

Darion, Gideon'un haklı olduğunu biliyordu. Ama bu hoşuna gitmesi gerektiği anlamına gelmiyordu. "Peki ya bizim nezarethanedeki Yaralı Yüz? Sence o ve

Touati birbirini tanıyor olabilir mi?"

Gideon bir saniyeden kısa bir süre düşündü. "Evet, öyle olma ihtimali yüksek. O tiyatro saldırısı kendi kendine gerçekleşmedi. Birinin o gece Gopnik ve diğer Opus tetikçilerini alarm vermeden içeri alması gerekiyordu."

Bu düşünce Darion'un kanını kaynattı.

Touati'nin, Breed ulusunun diğer üyeleri -üstelik masum siviller- Opus tarafından saldırıya uğrarken buna seyirci kalmaya istekli olması yeterince vicdansızcaydı. Muhtemelen bu saldırıda suç ortağı olduğunu düşünmek onu en kötü türden bir pislik yapıyordu.

Tarikat'ın bekletme tankında duran insan sakatatı da daha iyi değildi.

Gopnik, sadist de olsa, sıradan bir piyadeden başka bir şey değildi, Ama Opus'la ilgili istihbarat açısından çıkmaz sokak olduğunu kanıtlamıştı.

En azından şu ana kadar.

Bu değişmek üzereydi.

Darion damarlarında kaynayan küçümseme ve intikam arzusuyla Gideon'un yanından geçerek koridorun diğer ucuna doğru sert adımlarla ilerledi.

"Eğer Gopnik'le konuşmayı planlıyorsan fazla uzağa gidemezsin," dedi Gideon, Darion'un yanına düşerek. "Bize söyleyecek işe yarar bir şeyi olsaydı, Lucan ve Hunter şimdiye kadar ondan öğrenmiş olurdu."

"Artık Gopnik'in söyleyeceği hiçbir şeyle ilgilenmiyorum."

Gideon ona kararsız bir bakış attı. "O zaman aklında tam olarak ne var?"

Darion cevap vermedi, çünkü Gideon'un bunu onaylamayacağını biliyordu.

Babası da dahil olmak üzere diğer savaşçıların hiçbiri o orada olsaydı bunu yapmazdı. Şu anda Darion'un umurunda değildi. Ne yapılması gerektiğini biliyordu, ve kimsenin iznini beklemiyordu. İşler çok ileri gitmişti ve ellerindeki her araçla Opus'a karşı savaşmanın zamanı gelmişti.

Darion, peşinde Gideon olduğu halde dolambaçlı koridorlardan geçerek Tarikat'ın esir aldığı düşmanınin tutulduğu odaya doğru ilerledi. Gopnik kilitli hücrenin içinde kendisine doğru yaklaşan iki Breed erkeğini görür görmez ayağa fırladı.

Kısa bir an için insanın gözlerinde bir umut kıvılcımı çakmıştı. Bakışları Darion'un öfkesine takılır takılmaz kayboldu.

"Ahmed Touati ismi sana bir şey ifade ediyor mu?" Darion yaklaşırken sordu.

Gopnik sertçe yutkundu ve kendisini hapseden parmaklıklardan bir adım uzaklaştı. "Bilmiyorum."

Darion alay etti. "Hayır mı? Emin değil misin?"

Gopnik şiddetle başını salladı. Bir saniye sonra çığlık attı, çünkü Darion'un hücrenin kapısını açıp içeri girmesi ve yalancı piçi tek eliyle çenesinin altından yakalaması için gereken süre buydu. Darion Gopnik'i kavradığı gibi kaldırdı, daha da kaldırdı, ta ki insanın ayakları hücrenin zemininden bir santim yukarıda dans edene kadar.

"Peki ya şimdi?" Darion Opus askerinin dehşete düşmüş gözlerine dik dik baktı, dudağı ortaya çıkan dişlerinden uzakta kıvrıldı. "Touati tiyatroya yapılan saldırıyı biliyordu, değil mi? Senin ve mürettebatının her türlü güvenliği aşarak içeri girebildiler."

Gopnik olumlu gibi görünen bir ses çıkardı. Darion'un boğazını kavrayan mengenesinin altında yüzü kırmızıdan hasta görünümlü bir mora dönüyordu. "Lütfen," diye soluk soluğa kaldı. "Lütfen! Nefes alamıyorum... alamıyorum..."

O pislik herifin hayatını oracıkta söndürmemek için kendimi zor tuttum. Gopnik, kendisinin ve yoldaşlarının ellerini kirleten onlarca ölümden sonra yaşamayı hak etmiyordu. Bu gece Lucan'ın başına gelenlerden sonra hiç merhamet hak etmiyordu. Bu insan ve ortakları yüzünden, Darion'un annesi başlarının sadece birkaç yüz metre yukarısında tarifsiz acılar içinde kıvranıyordu.

Darion adamı kabaca hücrenin zeminine bıraktı. Gopnik öksürüp hırıltılar çıkarırken Darion onun önünde çömeldi.

"Bu gecedan itibaren nefes almak son endişeniz olacak." "Ah, kahretsin. Dare, nesin sen--"

Gideon'un telaşlı sesi Darion'un kulaklarına ancak ulaşmıştı ki Gopnik'i öne doğru çekip dişlerini insanın boynuna geçirdi.

Gopnik çığlık atıp çırpınırken ağzından kan fişkırdı. Hepsi nafile çabaldı. Darion bir gram bile tereddüt etmeden sert ve hızlı bir şekilde içti.

Ama amacı insanı öldürmek değildi.

Onu kurutacaktı - ölümün eşiğine kadar, Gopnik'in insanlığının çekilip gideceği ve yerine esnek bir kabuk bırakacağı yere kadar. Bir Minion. Sorgusuz sualsiz itaatkâr ve onu yaratan Breed vampirine hizmet etmekle yükümlü.

Gideon belli ki neler olduğunu fark etmişti ve nefesinin altından bir küfür savurdu. "Tanrı aşkına, Darion. Biz işleri böyle yapmayız... aşmamamız gereken çizgiler vardır."

Darion Gopnik'i bıraktı ve başını Gideon'a doğru çevirdi. Savaşçı artık arkasında yalnız değildi. Birkaç Tarikat üyesi gelmişti ve şimdi onunla birlikte odanın içinde duruyorlardı. Rafe ve Devony. Hunter, Brock, Nathan ve Jax.

Hepsi şaşkın bir sessizlik içinde bakakaldı. Hatta biraz da dehşetle.

Darion ayağa kalktı ve kanlı ağzını elinin tersiyle sildi. "Yeni kurallar," diye açıkladı sertçe. "Opus'un bu gece yaptıklarından sonra geçemeyeceğimiz hiçbir çizgi yok."

Yuttuğu ısırığın etkisinden kurtulmaya çalışan Minion'una baktı. Gopnik hücrenin dışında toplanan kalabalığa gözlerini kırıştırdı, sonra bakışlarını kaldırıp Darion'u buldu.

"Efendim," diye mırıldandı, sanki talimat bekliyormuş gibi yerden kalktı.

Darion savaşçı arkadaşlarına tekrar baktı. "Artık Opus'un yakın çevresine girmenin bir yolunu aramak ya da beklemek yok. İhtiyacımız olan her şey burada. Hadi işe koyulalım."

Odadan çıkıp Tarikat'ın savaş odasına doğru ilerledi, yoldaşları da sessizce onu takip ediyordu.

BÖLÜM 9

Nathan birkaç saat sonra Rafe ile birlikte Tarikat'ın savaş odasından çıktı, Devony ve Jax. Savaş botlarının sesi koridorun mermer zemininde keskin bir şekilde yankılanırken hiçbiri tek kelime etmedi.

Yaşadıkları geceden sonra söylenecek ne vardı ki?

Lucan Thorne, Opus Nostrum'un saldırısından sonra yürüyen bir ölüden farksızdı.

Cins arkadaşı o kadar çok ortak acı çekiyordu ki, ağır bir trans bile acısını hafifletmemişti.

Oğullarına gelince, yakalananlardan bir Minion yapmış olması Opus askeri herkesi şok etmişti. Sadece bu tür bir hareketin Tarikat arasında onur ihlali olarak görülmesi nedeniyle değil, aynı zamanda ama asla onlar tarafından değil, aynı zamanda o çizgiyi geçmeyi seçen savaşçının en kararlı, en sakin mantıklı ve tüm Düzen'de stratejik sesler.

Bu gece Darion Thorne bile sınırlarını zorlamıştı. Nathan onu pek suçlayamazdı.

Kendisi de dahil olmak üzere her Tarikat üyesinin damarlarında intikam ateşi kaynıyordu.

Hiçbir Irk erkeği Kan Tutkusu'nun cehennemi çılgınlığını düşünmek istemezdi. Ne de kan bağı olan eşlerine yaşatacağı korkunç acıyı.

Bu gece Darion'la birlikte odada bulunan ya da başka yerlerden sanal olarak rapor veren savaşçıların hiçbiri Lucan'dan vazgeçmeye hazır değildi. Yine de çok azı Tarikat'ın Birinci Nesil liderinin Bir mucize olsa da, aldığı yüksek dozdaki Kızıl Ejder'den kurtulabilse.

Yine de Tarikat Lucan'ın aranmasına devam edilmesi ve durumu ne olursa olsun eve getirilmesi konusunda hemfikirdi. Bu çabaya katılan tüm büyük bölgelerin komutanları, arkadaşlarıyla birlikte mümkün olan en kısa sürede Washington'a doğru yola çıkacaklardı. Onlar yoldaş oldukları kadar aileydi de ve içlerinden birinin yardımına koşmaktan daha önemli bir şey olamazdı.

Lucan söz konusu olduğunda bu yemin on katına çıktı.

Darion babasının yokluğunda -ne kadar kalıcı olursa olsun- Tarikat'ın liderliğini üstlenme niyetini resmen açıklamamıştı ama bu gece isteksizce de olsa bu role kolayca adım atmıştı. Nathan ve tüm

Aralarında en büyükleri de olmak üzere savaşçıların geri kalanı, Opus söz konusu olduğunda nasıl hareket edeceklerine dair kararlarını Darion'a bırakmışlardı. Ne de olsa, bu son saldırıyla yere serilenler onun anne ve babasıydı.

Grup koridora doğru ilerlerken Jax nefesinin altından, "Bu çok boktan," diye mırıldandı. "Ama ne diyeceğim, bahse girerim bu gece Dare'in o orospu çocuğunu boşaltması çok tatmin ediciydi."

Rafe kısa bir nefes verdi. "Opus'tan geriye kan ve külden başka bir şey kalmayana kadar ne onun ne de bizim için hiçbir tatmin olmayacak."

Jax soğuk bir şekilde gülümsedi. "Aynen öyle. Bir gündüz gezgini olmak için neler vermezdim, dostum. UV mermilerinin arasından geçip çıplak ellerimle her bir piçin bağırsaklarını deşmek."

Nathan, gündüzgezenlerden bahsedildiğinde Rafe'in gözlerinde beliren endişeyi gördü. Var olan gündüzgezenlerin sayısı çok azdı, Tarikat'ın savaşa hazır üyelerinin sayısı ise daha da azdı. Rafe'in eşi Devony bu istisnalar arasındaydı.

Bu gece savaş masasında Opus liderlerinin peşine düşmek için gündüzgezen savaşçıların kullanılmasını öneren ilk kişi o olmuştu ama Nathan herkesin aynı şeyi düşündüğünden emindi.

Herkes, belki, Rafe hariç.

Koruyucu kolunu Devony'nin omuzlarına dolayan Rafe, onun şakağına bir öpücük kondurdu. "Opus ve savaş hakkında bir gece için yeterince şey duydum."

Ona yorgun bir gülümseme verdi ve kucağına doğru eğildi. "Ben de öyle. Şu anda tek istediğim yatakta olmak ve bir süre hiçbir şey düşünmemek."

Rafe onun yanağını okşadı. "Bu konuda yardımcı olabilirim."

Çift el ele uzaklaşırken Jax gözlerini devirdi. "Peki ya siz, Kaptan? Daha erken. Benimle birkaç raunt dövüşmek ister misin?"

Nathan başını salladı. "Başka zaman, Jax. Jordana beni bekliyor olacak."

Savaşçı omuz silkti, sonra da selam verdi. Jax komuta merkezinin diğer ucundaki silah odasına doğru ilerlerken, Nathan da malikânedeki konut bölümüne çıktı.

Jordana'yla paylaştığı odanın kapısını açtı ve onu kalın bir bornozla oturma odasındaki halının üzerinde volta atarken buldu. Ayakları çıplaktı, uzun platin saçları banyodan sonra hâlâ ıslaktı. Adam odaya girdiğinde dondu kaldı, sonra sessizce ona doğru gitti ve kucağının derinliklerine gömüldü.

Uzun bir süre ikisi de konuşmadı.

Nathan yüzünü onun başının tepesine yasladı, ipeksi saçlarının ve sıcak teninin tatlı kokusunu içine çekti. Onu daha da yaklaştırdı, ince bedenini kollarının arasına aldı ve hiç bırakmak zorunda kalmamayı diledi.

"Şu ana kadar seni böyle hissetmeye ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim," diye mırıldandı.

Sığ başını sallayışı daha çok bir titreme gibiydi. "Biliyorum. Lucan'ın ... olduğuna inanamıyorum."

Kucağında kıpırdandı, yüzünü onunkine doğru eğdi. Okyanus mavisi gözlerinde korku ve endişe parlıyordu, paylaştıkları bağda titreşen derin bir endişeyi hissedebiliyordu.

"Sizce ... Lucan'ın iyileşmesinin bir yolu var mı?"

Nathan yutkundü ve başını yavaşça salladı. "Bilmiyorum ama pek olası görünmüyor."

Biraz daha geri çekildi, soluk kaşları çatılmıştı. "Ama bana Sterling Chase'in bir keresinde neredeyse Rogue'a dönüştüğünü söylememiş miydin? Peki ya Tavia? Dragos onu Crimson ile zehirledikten sonra aylarca süren kana susamışlıktan sonra geri dönmedi mi?"

"Evet, ama bu farklı. Chase kan bağımlılığını onu ele geçirmeden önce yendi. Tavia'nın tedavisine yardımcı olmak için tersine mühendislik uygulanan benzersiz bir tıbbi geçmişi vardı. Crimson ne kadar kötüyse Red Dragon o kadar kötü. Daha güçlü, daha hızlı bozuyor. Lucan'ın içinde sıkışıp kaldığı araca ne kadar atıldığını bilmiyorum ama Keener'ların evine vardığımızda görünenlere bakılırsa, on Cins erkeği Rogue yapmaya yetecek kadar Kızıl Ejder vardı."

"Oh, Tanrım." Jordana'nın sesi neredeyse bir fısıltıya dönüşmüştü. "Ve zavallı Gabrielle."

Nathan dişlerini sıktı, Opus'un iki ucu keskin saldırısına duyduğu nefret damarlarında asit gibi akıyordu. Savaşçılardan herhangi birinin kendini Lucan'ın durumunda ne kadar kolay bulabileceğini düşünmeden edemiyordu. Kendisinin bile.

Nathan hiçbir zaman kendi iyiliğini düşünmemişti - ne Dragos'un acımasız Avcılarından biri olarak, ne de o iğrenç programdan kurtarılmasını ve ardından Tarikat'a katılmasını takip eden yıllarda. Jordana hayatına girene kadar kendi hayatı -ve ölümü- hakkındaki düşünceler onu biraz olsun duraksatmamıştı.

Sevgili eşine bir an bile acı vermektense ölmeyi tercih ederdi. Lucan'ın da Gabrielle için aynı şeyi hissettiğini biliyordu. Her çiftleşmiş Cins

Erkek bu kararlılığı kalbinde taşıyordu.

Yine de Jordana'dan sonsuza dek ayrı kalma düşüncesi, ölümle bile olsa, Nathan'ın asla yüzleşmek zorunda kalmamayı umduğu dayanılmaz bir acıydı.

"Opus'a yaptıklarının bedelini ödeteceğiz. Lucan'ı bulana kadar da onu aramaktan vazgeçmeyeceğiz."

"Sonra ne olacak?" Jordana hissedebilmeyi dilediği bir iyimserlikle onun yüzüne baktı.

Nathan kaşlarını çattı ve parmaklarının ucunu kaldırarak Jordana'nın yanağını okşadı. Bu cevap onda yoktu. Kimsenin yoktu. Ve Lucan'ı kurtarmak için küçük de olsa bir şansa sahip olma ihtimali, onun dönüşü olmadan geçen her dakika azalıyordu.

"Ondan vazgeçmeyeceğiz," dedi Nathan, Jordana'yı tekrar kendine yaklaştırarak. "Bu gece olanlar hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum, tamam mı? Sadece seni hissetmek istiyorum. Senin içinde olmak istiyorum."

"Nathan, ben--"

Adam onun ağzını ateşli bir öpücüğe boğarken inledi. Vücudu ona karşı yumuşacıktı, sabun, şampuan ve Jordana'nın kremi, turuncu tatlılığının birbirine karışmış kokularıyla kokuyordu. Elini bornozunun ön tarafına kaydırıp ve çıplak teninin yumuşak hissi karşısında inledi.

Adam onu kucağına alıp kollarının arasına aldığı anda nefesi kesildi. Adam yatak odalarına girdi ve çizmeli ayakları aniden durdu.

Jordana'nın bir çift pantolonu, güzel bir ipek bluzla birlikte büyük yatağın kenarına serilmişti. Yere yakın bir yerde bir çift alçak topuklu sandalet duruyordu. Bu kıyafet Nathan'ın en sevdiği kıyafetlerden biriydi ve önemli biriyle buluşacağı ya da önemli bir sergi sunacağı günlerde müzede sık sık giymeyi tercih ediyordu.

"Bu neyle ilgili?"

Ona bakarken dudaklarını düzleştirdi. "Ben de sana bunu söyleyecektim."

Kadının kararsız ifadesindeki bir şey kalbinin göğsünde ağır ağır çarpmasına neden oldu. Yavaşça ayaklarını yere indirdi ama onu kucağından indirecek gibi görünmüyordu. "Şimdi söyle bana."

"Koloni ile toplantı."

Jordana'yı Zael ve Brynne'a Atlantis konsilinde eşlik etmemesi için ikna edemeyeceğini bildiği halde bu hatırlatmaya kaşlarını çattı. Birkaç gün içinde Roma'ya uçmayı planlıyorlardı, daha sonra koloni konseyi ile toplantı için gizli adaya yelken açacaklardı.

Büyükler. Nathan onu kalmaya zorlayamazdı, onu kendi iradesine zorlamaya da tenezzül etmezdi ama bu fikir onu biraz olsun cezbetmediyse ne olaydı.

Özellikle de beklenenden daha erken gitmeye hazırlandığı anlaşıldığında.

Elini hafifçe onun göğsüne koydu. "Bu gece olanlardan sonra her şey daha acil hale geldi. Buna koloniyle olan ittifakımız da dâhil. Zamanı geldiğinde bizimle ittifak yapma isteklerini sağlamlaştırmaya çalışmadan önce daha fazla zaman kaybetmeyi göze alamayız."

"Uçuşunuz ne zaman?"

Uzun kirpikleri bir an için gözlerini kapattı. "Artık Roma'ya uçmuyoruz. Brynne burada, Washington'da kalmaya karar verdi. Lucan'ı aramak ve gerektiğinde diğer gündüzgezenlerle strateji geliştirmek için. Yani, koloniyle buluşmaya sadece Zael ve ben gideceğiz. Bizi doğrudan adaya ışınlamak için kristal tılsımını kullanacak."

Sadece Atlantislileri zaman ve mesafe ötesine taşıyabilen tılsım.

"Ne zaman?" Nathan'ın sesi kendi kulaklarına bile boş geliyordu.

"Birkaç saat içinde ayrılacağız."

Boğazından yükselen alçak hırıltıyı engelleyemedi. Asla Tarikat'ın önerdiği ittifak konusunda güvenlerini kazanma umuduyla Atlantis kolonisine gitme niyetini kendisine bildirdiğinden beri Nathan içinde ifade edemediği bir korku barındırıyordu. Jordana'nın güçlü, akıllı, yetenekli bir kadın olduğunu ve herhangi biriyle entelektüel ya da fiziksel olarak başa çıkabileceğini biliyordu. Safkan Atlantisliydi, ölümsüz ve güçlüydü, doğuştan gelen yetenekleri Nathan'la paylaştığı kan bağıyla daha da güçlenmişti.

Ama bir şey olduğuna dair hissettiği endişeden kurtulamıyordu. -Kendisi binlerce mil uzakta, onu korumak için çaresizken bu yolculukta - herhangi bir şey- ters gidebilirdi.

"Kara kara düşünüyorsun," diye nazikçe işaret etti. "Keşke benim için endişelenmesen."

Alay etti. "Benden de nefes almayı kesmemi isteyebilirsin. Sen benim eşimsin, Jordana. Sen benim kalbimsin, yaşama sebebimsin." Onun büyüleyici, tropik mavi gözlerine baktı ve yoğun bir duygu dalgasının yükseldiğini hissetti onun içinde. "Sen benim her şeyimsin," diye fısıldadı kalın bir sesle. "Eğer sana bir şey olursa . . ."

Ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve dudaklarını onunkilere bastırdı, şefkatli öpücüğüyle korkusunun bir kısmını kovdu. "Ben de seni seviyorum, Nathan. Varlığımın her zerresiyle."

"O zaman gitme." Yalvarış, o daha ısıramadan ağzından dökülüverdi. Bunu duymak, sözcükleri diline gönderen çaresizliği hissetmek onu utandırdı. "Bundan hoşlanmıyorum, Jordana. Senin bu kadar uzakta, tanımadığım ve kesinlikle güvenmediğim insanlarla birlikte olman düşüncesi, koloni sakinlerinden birinin Selene'e sadık olduğunun ortaya çıkmasının üzerinden çok uzun zaman geçmediğini düşünürsek."

Jordana uzanıp Nathan'ın gergin çenesini avucunun içine aldı. "Ben iyi olacağım. Kendimi yeterince iyi idare edebilirim. Ayrıca, Zael de benimle birlikte orada olacak. Sence bana bir şey olmasına izin verir mi?"

Nathan başını salladı. Eşinden ya da Atlantisli arkadaşlarından şüphe etmiyordu. Onu endişelendiren, Atlantis tahtının tek varisi üzerinde olası planları olan diğer herkesdi. Selene'in kendisinden hiç söz etmiyordu.

Koloni, sahip oldukları kristal sayesinde adalarını yabancılardan gizleyen bir perde ile gizlenmişti. Ayrıca koloniyi ihlallere karşı koruyan, günün her saati nöbet tutan ölümcül Atlantisli nöbetçiler vardı. Ama Jordana onların bölgesine girdiğinde, sözde barışçıl Atlantisli sürgünlerden herhangi birinin onun refahı için daha büyük bir tehdit oluşturup oluşturmayacağını kim söyleyebilirdi?

Nathan'ın vücudu bu düşünceyle gerildi. "Seninle gelirim daha rahat ederim."

Jordana yumuşak bir kahkaha attı. "Bizimle birlikte ışınlanmanız mümkün olsa bile, koloniye hırçın, çatık kaşlı bir Irk savaşçısı getirmek konseyi daha rahat ettirmeyecektir."

"Ben her zaman hırçın ve çatık kaşlı değilim."

Kulağa aykırı gelen mırıltısı ona karşı titreşti. "Bu benim açımdan bir şikâyet değildi. Senin hırçın, çatık kaşlı tarafını seviyorum."

"Dikkatli ol," diye uyardı, "yoksa karıştıracağın tek yanımda olmayacak."

"Bu test etmek istediğim bir meydan okumaya benziyor."

"Bu doğru mu?" Kendini pek şakacı hissetmemesine rağmen ağzının kenarından bir gülümseme geçti. Yine de Jordana onu tüm karanlık ruh hallerinden çekip çıkarmanın bir yolunu bulmuştu.

Onu daha yakına çekti ve aynı anda bornozunun bağını gevşetti. Cübbenin önü açıldı ve onu tamamen üzerinden itti.

Çıplak bedeninin sıcaklığı adamın giysilerini yakıp kavurdu. Kendini çok iyi, çok yumuşak ve sıcak hissediyordu. Damarlarında bir ihtiyaç dalgası dolaştı, dişlerini diş etlerinden dışarı fırlatırken geri kalanı ona karşı çelik gibi sertleşti.

Nathan ellerini kızın yanlarına götürdü, aç bir öpücükle ağzını alırken parmaklarını kızın saçlarına geçirdi. Kızın çıkardığı ses neredeyse onu çözüyordu. Ağzından geri çekildiğinde kız gülümsüyordu.

"Meydan okuma kabul edildi o zaman?" diye sordu, çıplaklığını onun uyarılmışlığına sürtünerek.

Nathan karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Ben devriye gezmekten kirlenmiş durumdayım, sen de banyodan yeni çıkmışsın. Önce senin için temizlenmemi tercih etmez miydin?"

Başını sallarken bakışları dumanlı bir arzuyla Nathan'ın bakışlarını yakaladı, çözölmüş saçları çıplak omuzlarında ve kollarında dans ediyordu. "Şu anda tek istediğim sensin, Nathan."

"Bunu söylemeni umuyordum," diye homurdandı dudaklarına karşı, öpüşürken Onu.

Onu kendisiyle birlikte yatağa götürdü, ona olan sevgisi ve ihtiyacı son saatlerin tüm çirkinliğini gölgede bırakıyordu. . ve onun koloniye onsuz gidişini izleme vakti geldiğinde hissedeceğini bildiği dehşeti.

BÖLÜM 10

Ertesi gece güneş batar batmaz Darion ve Tarikat'ın geri kalanı sokaklara döküldü.

Haydut şiddeti hâlâ her yerde yaygındı ama Lucan'ın uzun süredir Yoldaşların her biri, kendi savaşçı ekipleri çeşitli bölgelerindeki kaleleri korurken, onu arama çabasına katılmayı taahhüt etmişti. Chase ve Tavia, Tegan ve Elise, Rio ve Dylan ilk gelenler arasındaydı.

Dante ayrıca, tıp geçmişini Gabrielle'i tedavi ederken hemen kullanmış olan Cins Arkadaşı Tess ile birlikte gelmişti. Darion devriyeye çıkmadan önce annesini kontrol ettiğinde, Tess'in verdiği güçlü bir yatıştırıcının etkisiyle neredeyse huzur içinde uyuyordu.

Darion'a gelince, babasını bulana kadar huzur bulması mümkün değildi. Şimdiye kadar, o ve arama çalışmalarında ona eşlik eden ekip, Washington'ın yirmi mil kareden fazla bir alanını kat etmişlerdi.

Sokakta ya da karanlık bir bok çukurunda taze insan avıyla beslenen bir Rogue'la her karşılaştıklarında Darion nefesini tutuyor, onun Lucan olmasını ummakla olmaması için dua etmek arasında gidip geliyordu.

Tabancasından Rogue dumanı tüten titanyum mermilerden birini her ateşlediğinde, babasının Kan Tutkusu'nun pençesinde ne kadar süre hayatta kalmasının beklenebileceğini merak ediyordu.

Sikeyim.

Bilmemek başlı başına bir işkenceydi. Babasının en yakın dostları ve kardeşleri olan savaşçı arkadaşlarının yön ve liderlik için ona baktığını görmek, onun da hiç arzuladığı bir şey değildi.

Babasıyla, sadece kitaplarda ve teoride strateji ve diplomasi çalışmak yerine, aksiyonun tam ortasında olmak istediğine dair yaptığı tüm konuşmaları düşündü. Babası kaç kez bu konuda baskı yapmıştı? savaşçılardan biri olarak savaşta kendini kanıtlama şansı?

Bunun için çok çalışmıştı, uzun zamandır hazırды.

Yine de sorumluluğun kendisine bu şekilde gelmesini hiç istememişti.

Devriye ekibiyle birlikte banliyö evlerinin sıralandığı bir yerleşim bölgesini tararken, Darion'un içgüdüleri uyarı ile karıncalanmaya başladı. Çıkmaz sokağın sonunda sessizce oturan mütevazı tuğla Tudor tarzı evde açıkça şüpheli bir şey yoktu. Komşularının çoğu gibi, onun da

Sokağa çıkma yasağına uygun olarak iç ışıklar karartılmış ve perdeler kapatılmıştı ama yine de buradaki bir şey onu duraksatmıştı.

Annesinin Irk faaliyetinin varlığını sağlıklı bir mesafeden hissetme yeteneğiyle doğmuştu ve şu anda bu duyular kilise çanları gibi çınılıyordu.

Sessizce yoldaşlarına dağılmalarını ve evi kuşatmalarını işaret etti.

Nathan, Rafe ve Jax'i arka tarafa götürürken Tegan ve Brock da Darion'a katılarak evin ön tarafına doğru ilerledi. Evin şu anda Haydutlar tarafından işgal edildiğini anlamak için duyu ötesi yeteneklere gerek yoktu. Darion daha eve yaklaşımadan dökülen kanın ve ölümün kokusunu alabiliyordu.

Diğer savaşçılar da pis kokuyu fark ettiler.

Hep birlikte yaklaştılar, kırılan kapılar ve kırılan camlardan oluşan bir kaos içinde Rogue yuvasını her iki yönden istila ettiler. Her savaşçı bol miktarda titanyum mermi ile silahlanmıştı, ancak hiçbirisi içeri girerken tetiklerini çekmekte acele etmedi.

Lucan'ın, ele geçirdikleri evde tıka basa uyumakta olan yaklaşık bir düzine serserinin arasında olmadığından emin olana kadar olmazdı.

Her yer ölüm kokuyordu. Kan kaybından solmuş birkaç insan bedeni, bir zamanlar hoş bir şekilde döşenmiş olan oturma odasının zemininde hareketsiz yatıyordu. Şöminenin üzerinde kan sıçramış çerçeveler içinde aile fotoğrafları duruyordu. Bir çocuğun eskiz defteri ve parlak renkli kalemleri, kanla kaplanmış botların altında ezilmişti.

Darion, çevreye bakarak bir Darkhaven'da durduklarını tahmin etti, ancak bir zamanlar burayı işgal eden Breed ailesi her kimse ya katledilmiş ya da şimdi savaşçılar inlerini istila ederken çömelip tıslayanlar gibi kan bağımlısı canavarlara dönüşmüştü.

Çarpık, vahşi yüzlerin hiçbirisi Darion'un babasına ait değildi.

İri bir erkek Nathan'a doğru sıçradı, ancak bir an sonra savaşçı onu gözlerinin ortasından vurunca yere düştü. Rogue şiddetle kıvrıldı ve titanyum işini yaparken bir ölüm perisi gibi uludu.

Rogue'ların geri kalanı şimdi takıma doğru uçuyordu. Biri hariç hepsi.

Darion ve yoldaşları birbiri ardına kül olurken, bir Rogue'un mutfaktaki bodrum merdiveninden kaçmaya çalıştığını gördü.

Darion koşucuyu takip etmek için diğerlerinden ayrıldı.

Merdivenlerin dibine sessiz adımlarla indi, tabancası kilitli ve doluydu.

Rogue köşeye sıkışmıştı, küçük pencereyi kırmak için çok yavaştı ve Darion onu yakalamadan önce dışarı fırladı. Nefes nefese kalan ve vücudu eforla sarsılan Rogue yavaşça dönmeye başladı.

Darion vahşi, pis yüze bakıp erkeği daha önce hiç görmediğini doğrulayana kadar nefesini tuttuğunu fark etmemişti. Alev alev yanan kehribar rengi gözler bir fırın gibi ısı saçıyordu. Çatlamış, kanla kaplanmış dudaklarının ardında, Rogue'un dişleri devasa boyutlardaydı ve kalın salyalar akıtıyordu.

Darion zavallı piçi vurması gerektiğini biliyordu.

Eğer daha fazla masumu sonra da bu cins erkeğin doymak bilmez açlığını ve çılgınlığını dindirmek için.

Rogue koca kafasını eğmiş, hâlâ nefes nefese ve kendisine doğrultulmuş silaha bakıyordu. Erkeğin gözlerinde fark edilebilir bir akıl sağlığı olmasa da, Kızıl Ejder onu avucunun içine almadan önce hayatının ne kadar normal olabileceğini hayal etmek zor değildi.

Bu eziyeti o istememişti. Bunu hak etmemişti. Kimse hak etmedi.

Çek şu lanet tetiği.

Darion bir saniye daha tereddüt etti. Bu kararsızlık ona pahalıya mal oldu.

Haydut topuklarından fırlayarak büyük bir kedi gibi ona doğru hamle yaptı.

Darion'un omzunun arkasından ani bir silah sesi duyuldu. Rogue yere düştü ve Darion'un botunun bir santim ötesine kadar indi. Ölüm onu çabucak etkisi altına aldı ama acısız değildi.

Darion arkasını döndü ve Tegan'ın karanlıktaki soğuk yeşil bakışlarıyla karşılaştı. "Sempati sizi öldürtebilir."

Darion bir kez başıyla onayladı. Bir sonraki anda Brock ve ekibin geri kalanı merdivenlerden indi.

"Orası temiz," dedi Nathan.

"Burası da," diye yanıtladı Tegan.

Ve sonra, bodrumun diğer tarafından gelen sessiz bir hışırtı herkesin dikkatini çekti.

Ses boğuktu ama netti. Duvarın içinden geliyor gibiydi.

Beş savaştı ateş açmaya hazırlandı ama Darion elini kaldırdı.

Sessizce sesin geldiği alana doğru süzüldü. Evdeki dağınıklık ve eski bir resim sehpası dikkatsizce karıştırılıp bırakılmıştı.

düştüğü yerde. Bodrum duvarının içine yerleştirilmiş küçük bir dolap kapısı gibi görünen şeye erişimi engelliyordu.

Bir elinde silahı, Darion yolu temizledi. Metal mandala uzandı ve kapıyı çekerek açtı.

Küçük, solgun bir yüz dışarı baktı.

Brock odanın diğer tarafından, "Lanet olsun," diye küfretti. "Küçük bir çocuk."

Darion korkmuş görünen çocuğa kaşlarını çatarak baktı. Breed'di, muhtemelen beş ya da altı yaşlarındaydı. Çilek sarısı saçları yüzüne dökülmüş, keçeleşmiş ve birbirine karışmıştı. Yanakları solgundu, iri kahverengi gözleri koyu halkalarla çevriliydi.

Darion tabancasını kılıfına sokarak, "Hadi çıkın oradan," dedi. "Sana zarar vermeyeceğiz."

Çocuk, hareketleri sert ve zayıf bir şekilde sürünerek bölmeden çıktı. İnce omuzları öne doğru kamburlaşmış, bir deri bir kemik kalmış görüntüsünü vurguluyordu. Ayaklarının üzerinde dengesiz bir şekilde sallanıyor, kurumuş, çatlamış dudaklarını yalıyordu.

Brock yaklaştı ve çocuğun önünde çömeldi. "Adın ne evlat?"

"Caleb."

"Ailenin nerede olduğunu biliyor musun?"

Bakışlarını Brock'unkilere kaldırdı ve gözleri dolmaya başladı. "Babam gerçekten hastalandı. Dişleriyle annemi çok kötü yaraladı. Bir türlü uyanamadı.

O zaman kaçtı. Buraya koştum ve saklandım çünkü geri gelip bana da zarar vermesinden korktum."

Darion, çocuğun babasının Kan Tutkusu'na düşüşünü anlatışını dinlerken çenesinde bir tendon atışı hissetti. "Bu ne kadar zaman önceydi Caleb?"

Zayıf bir omuz silkme. "Emin değilim."

Brock'un endişeli bakışları Darion'a kaydı. "Durumuna bakılırsa, bir haftaya yakın bir süredir orada olduğunu söyleyebilirim. Neredeyse açlıktan ölüyor."

"Kahretsin." Darion Tegan'a ve diğer yoldaşlarına baktı. "Onu burada bırakamayız."

Nathan başını salladı, bu tepki diğer savaşçılar tarafından da yankılandı. "İhtiyacı olan ilk şey beslenmek," dedi Brock.

Darion başıyla onayladı. "Georgetown'da bir yer var."

"Bir tanesini biliyorum," dedi Jax. Çoğu çiftleşmemiş Cins vampir, gönüllü insan kanı Konakçıları çalıştıran salonlara aşinaydı. Rogue'dan beri

sorunlar başladı ve sokağa çıkma yasakları konuldu, saygın salonların çok azı açık kaldı. "Sahibi bir arkadaş. Bunun için bir istisna yapacaktır."

Darion, Caleb'in korkusuna rağmen Brock'a güvendiğini görebiliyordu. Çocuğun Tarikat'ta yeri yoktu ama gidecek başka bir yeri de yokmuş gibi görünüyordu.

"Brock, çocuğu al ve Jax'le git. Karnını doyurduktan sonra onu merkeze getir. Biz onunla ne yapacağımıza karar verene kadar orada kalabileceği bir yer bul."

Grup evden çıkarken büyük savaşçı çocuğu dikkatlice Darkhaven'daki en kötü katliamdan uzaklaştırdı.

Darion'un bakışları şöminenin üzerindeki fotoğraflara takıldı ve Caleb'in babasının gülümseyen yüzünün inkar edilemeyecek kadar tanıdık geldiğini fark etti. Bu babaydı.

Çocuğu bulmalarından sadece birkaç dakika önce bodrumda kül olan Rogue'a ait olan yüzün aynısı.

Alçak bir küfürle ölü insanlardan birinin etrafından dolaştı ve dışarıdaki gece havasının canlandırıcı soğuğuna doğru ilerledi.

BÖLÜM 11

Brock ve Jax onu Georgetown'daki Kan Konakçısı salonuna götürdükten sonra Tarikat'ın merkezine geri dönene kadar çocuk neredeyse tek kelime etmemişti.

Jax yerleşkenin kapısında durakladığında, Brock dönüp Tarikat'ın cipinin arka koltuğundaki Caleb'e baktı. "İyi misin?"

Yüzeysel bir baş sallama. Çocuk ona bakmadı. Koyu renkli pencerelerden dışarı, geniş araziye ve ay ışığının altında adeta parlayan büyük konağa baktı.

"Burası neresi?" diye mırıldandı sonunda.

"Burası Tarikat'ın yerleşkesi. Hepimizin birlikte yaşadığı ve çalıştığı yer."

Caleb ona baktı. "Yani burası senin ailenin Darkhaven'ı mı?" Brock başını salladı. "Evet, sanırım öyle."

Silah odası ve teknoloji laboratuvarının bulunduğu komuta merkezini, genellikle sivil Irkların evlerine verilen isimle çağırmak biraz tuhaf görünüyordu. Yine de Brock, kendisi, savaşçı kardeşleri ve onların eşleri kadar birbirine bağlı olan çok az aile tanıyordu.

"Burada güvende olacaksın, Caleb. Söz veriyorum."

Çocuk ona bir kez daha başıyla onay verdi, hâlâ biraz kararsızdı. Ve bunda şaşılacak bir şey yoktu. Yaşadığı cehennem -ailesinin başına gelenlerin dehşeti- onu yakın zamanda terk etmeyecekti. Muhtemelen asla.

Brock ırkının acıyı dindirme yeteneğinin sıradan insanların ötesine geçmesini diliyordu. Tanrı biliyordu ki Caleb'in küçük bedeninden yayılan şok ve kederin bir kısmını temizlemek için yardıma ihtiyacı vardı.

Şu anda yetim çocuk için yapılabilecek en iyi şey, bir akraba ya da onu almaya gelecek başka birini bulana kadar onu rahat ettirmektir.

Her ne kadar onu şehirde kendi başının çaresine bakması için bırakmak söz konusu olmasa da, Brock'un ya da karargâhtaki herhangi birinin ihtiyacı olan son şeydi.

Artık bir eve ve aileye ihtiyacı olan kimsesiz bir çocuktur.

Jax arabayı yeraltı garajına sürdü ve park etti. Brock ona baktı.

"Caleb'i bırakmam için bana birkaç dakika ver."

Jenna, sonra devriyelere katılmak için geri dönebiliriz."

Jax başını salladı. "Sorun değil."

Brock Caleb'in araçtan inmesine yardım etti ve onu komuta merkezine götürdü. Çocuğu getireceği konusunda Jenna'yı önceden arayıp uyarması gerekirdi ama Jenna ihtiyacı olan birine yardım etmekten çekinecek biri değildi.

Özellikle de bir çocuğa. Brock'la tanışmadan çok önce altı yaşındaki kızı Libby'yi kaybettikten sonra Jenna'nın çocuklara karşı ekstra yumuşak bir noktası vardı.

"Jenna kim?" Caleb koridorda Brock'un yanında yürürken sordu. "O benim eşim."

Çocuk başını salladı, sonra soru sorarcasına ona baktı. "Hiç çocuğunuz var mı?"

"Hayır, ama pratik yapmadığım için değil."

Caleb'in yüzü buruştu. "Ne demek istiyorsun?" Brock gülümsedi. "Boş ver."

Jenna'nın doğal yaşam alanı olan arşiv odasının dışındaki koridorda durakladılar. Kapı açıktı ama Brock içeri baktığında Jenna'yı göremedi.

"Rezidanstaki odamızda olmalı." Brock elini Caleb'in ince omuzlarına doladı. "Hadi, bu taraftan."

Brock, asansöre binip cadde seviyesindeki malikâneye çıktıklarında çocukla sıradan bir konuşma yapmaya çalıştı. Caleb'in cevapları kısa ve biraz utangaçtı ama en azından beslendiğinden beri yanaklarına biraz renk gelmişti. Banyo yaptıktan ve temiz giysiler giydikten sonra çok daha iyi kokacaktı.

Brock, Jenna'yla paylaştıkları odanın kapısına vardıklarında çocuğa, "Bir saniye bekle," dedi. "Tanıştırmadan önce ona bir haber vermek istiyorum, tamam mı?"

"Tamam," dedi Caleb.

Brock kapıyı açtı ve içeri girdi. "Hey, Jen?" Cevap yok.

"Bebeğim, burada mısınız?" Yaşam alanına doğru yürüdü, adımları hızlanırken duyularının üzerinde bir tedirginlik gezindi. "Jenna?"

Onu yataklarında mışıl mışıl uyurken buldu.

Ancak, vücudunun hareketsizliği ile ilgili bir şey - ve Ona seslendiğinde verdiği tepki, içini kemiren tedirginliği tam anlamıyla bir alarma dönüştürdü.

"Jenna."

Bir anlık hareketle onun yanındaydı. Sığ ama düzenli nefes alıyordu.

Yaşıyor ama bilinci yerinde değil.

Brock kızın elini dudaklarına götürdü, kız orada bir ceset gibi hareketsiz ve sessiz yatarken onun sıcaklığını hissetmek küçük bir rahatlama sağladı.

"Uyan, Jenna." Onu önce hafifçe, sonra daha kuvvetli salladı. Hâlâ yanıt vermiyordu. "Hadi, meleğim. Lütfen uyan."

Yıllar boyunca sıra dışı eşi için bir ömür boyu endişe duymuştu ama onu bu halde görmek içini parçaladı.

Boğazından kopan boğuk çığlık Caleb'in ona doğru koşmasına neden oldu. Çocuğun yüzünü panik kaplamıştı. Belki Jenna'nın alışılmadık görüntüsü yüzünden, belki de Brock'un gözlerinde saklamaya güç yetiremediği duygular yüzünden, Brock'a bin metrelik bir bakışla baktı.

Caleb yutkundu. "O mu--"

"Hayır." Cevap Brock'un ağzından bir lanet gibi çıktı. "Git yardım getir, Caleb. Malikanede bulabildiğin herkesi bul. Onlara nerede olduğumu söyle. Çabuk ol." Çocuk şiddetle başını salladı, sonra bir hareket bulanıklığı içinde havalandı.

BÖLÜM 12

Büyük sarayın salonundaki gösterişli tahtta oturan Selene'in, Atlantisli müzisyenlerden oluşan bir grubun onun onuruna besteledikleri parçayı çalmalarını dinlemesi ve onaylayarak gülümsemesi çaba gerektiriyordu.

Müziğin kendisi çok güzeldi. Üç kadın ve iki erkeğin meleksi sesleri sarayı bir katedral gibi doldururken, yükselen yaylılar ve oynak kornolar zarif bir arpın ruhani notalarıyla dans ediyordu.

Atlantis halkı arasında müzik ve sanata saygı duyulurdu. Selene normalde her ikisinden de hoşlanırdı ama bugün zihni huzursuzdu. Beyaz mermerden oyulmuş, mücevherler, inciler ve deniz kulağı kabuklarıyla süslenmiş gösterişli tahtın kadife minderinde kaykıldı. Şahsen daha az gösterişli bir şey tercih ederdi, ancak bu parça yeni sarayın inşası kapsamında krallığın en iyi heykeltıraşları tarafından kendisine hediye olarak hazırlanmıştı.

Kıpırdanması müzisyenlerden birinin dikkatini çekti; müzisyen onun dalgınlığını hoşnutsuzluk olarak algıladı ve arpındaki uyumsuz bir notayı sinirli bir şekilde kopardı.

Bu hata, Selene'nin daveti üzerine eğlencenin tadını çıkarmak için sarayda toplanmış olan saray mensupları ve kraliyet görevlilerinden birkaçının nefeslerini kesti. Şarkı sona erdiğinde odayı tam bir sessizlik kapladı.

Bakışlar mermer basamakların tepesindeki platformda bulunan tahta çevrilmiş, herkes kraliçelerinin bu kusura vereceği yanıtı bekliyordu.

Gerçekten onun böyle bir zorba olduğunu mu düşünüyorlardı?

Selene bilmek istemiyordu. Halkının kendisi hakkında ne düşündüğü konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Tek tesellisi, yönetimi altındaki her vatandaşın onun sayesinde güvende olduğunu ve korunduğunu bilmektir. Atlantis yaşam tarzını korumak için yaptığı fedakârlıklar sayesinde.

Her bir erkek, kadın ve çocuk barış ve uyum içinde gelişebildiği sürece ondan korkmaları ya da onu hor görmeleri pek de önemli değildi. En azından böyle zamanlarda, yüzlerce yüz ona doğru bakarken, sanki parmak uçlarından şimşekler fırlayacak ve saçları alev alacakmış gibi baktığında kendine söylediği buydu.

"Çok hoş," dedi soğukkanlılıkla ve müzisyen grubuna hafifçe başını sallayarak onay verdi.

Alkışlar bir anda koptu, neredeyse hissedilebilir bir rahatlama dalgası kavernöz odayı sardı.

Topluluk selam verip reverans yaptı, yüzlerinde mutlu gülümsemeler vardı. Enstrümanlarını toplayıp diğer seyircilerle birlikte salondan ayrıldıklarında Selene'nin dikkati, ana salonun hemen dışındaki salonda kehanet kâsesinin başında duran kâhinine kaydı. Nuranthia elini altın leğendeki suyun yüzeyinde gezdirirken kara kaşları çatılmıştı.

Selene bakmamaya çalışıyordu ama tüm içgüduları uyarılmıştı. Nuranthia başını kaldırıp endişeli gözlerini Selene'nin bakışlarıyla buluşturduğunda, giden vatandaşların gürültüsü arka planda kayboldu.

Bir sorun vardı.

Salon boşalır boşalmaz Selene taht merdivenlerinden indi ve Nuranthia'nın beklediği yere doğru pırıl pırıl zeminleri geçti. Nuranthia'nın Selene yaklaşırken kadın gergindi, kollarını huzursuzca önünde kavuşturup açıyordu.

"Ne oldu?" Selene sordu, kendi kaygısı soruyu bir talep gibi gösteriyordu. "Ne görüyorsun?"

"Majesteleri, ben--" Selene yaklaşırken Nuranthia dudaklarını büzdü, gözleri kâsedan Selene'e kaydı ve tekrar geri döndü. "Bu imgelemen neden ortaya çıktığından emin değilim. Bunun kim olduğunu bilmiyorum ama biraz ... gibi görünmüyor mu?"

Selene kâsenin içine baktı. Nuranthia'nın söylemekte tereddüt ettiği isim Selene'nin varlığının her zerresinde bir klarnet gibi çınlarken, nefesi içeri hücum etti ve orada, ciğerlerinde donup kaldı.

Soraya.

Olgun limon ağaçları ve kocaman güllerle dolu çalılarla dolu güneşli bahçede dolaşan sarışın güzel kadının Selene'in ölen kızı olmaması dışında. Jordana'ydı.

Durup kadifemsi kırmızı çiçeklerden birini burnuna götürürken gülümsedi. Sevincinin saflığı Selene'in boğazına çiğ bir duygu yumağı getirdi.

Torunu dokunacak kadar yakın görünüyordu.

Selene'nin eli kendi isteğiyle leğendeki suya doğru uzandı ve onun için her şey demek olan tek kişinin sıvı görüntüsünün üzerinde gezindi.

Selene kâhinin kâsesindeki görüntüye bakarken, başka biri Jordana'nın yanına yaklaşarak dikkatini gülden uzaklaştırdı. Jordana'nın arkadaşının yüzü daha net bir şekilde ortaya çıkınca Selene'in uzattığı eli yumruk haline geldi.

Zael.

Ve hain yalnız değildi.

Diğer Atlantislilerin arasındaydılar. Selene'in binlerce yıldır görmediği ama asla unutamayacağı yüzler.

Kendi topluluklarını yaratmak için onu terk etmeyi seçen sürgünler.

Jordana şu anda kolonideydi.

Nuranthia sessizce boğazını temizledi. "Majesteleri, bu insanlar ... değil mi--"

Selene bir sıçramayla elini suya bıraktı. Görüntü yok oldu, kâsenin dibinde küçük, dalgalı dalgalardan başka bir şey kalmadı. "Bundan kimseye bahsetme, Nuranthia."

Kahin başını salladı ve eğildi. "Emredersiniz majesteleri. Nasıl isterseniz."

O gittikten sonra Selene öfkeli bir lanet savurdu. Zael ve Jordana'nın kolonide olmalarının tek bir nedeni olduğunu düşünebiliyordu: Kristali istiyorlardı.

Yani Tarikat kendi torununu ona karşı kullanmaya karşı değil miydi? Jordana'yı kendi halkına karşı kullanmaya?

Zael gibi inançsız bir sığınmacının koloninin gözüne girmeye çalışması şaşırtıcı değildi ama Jordana'nın Soy'un arasında geçirdiği zaman da onu bu kadar bozmuş muydu?

Selene bu düşünceye çok sinirlendi.

Koloniye ve onun yaşlılar konseyine gelince, Selene onlara karşı da birazcık kin besliyordu. Birçoğunu bir zamanlar dostu olarak görmüştü. Belki de bu yüzden kolonilerini kurmak için krallıktan ayrıldıklarında hakaretlerinin devam etmesine izin vermişti.

Atlantis'in kristallerinden biriyle özel sığınaklarına kaçarak kendilerini çok akıllı sanmışlardı. Selene onun koloni içindeki yerini başından beri biliyordu ama yine de onu geri alma isteğine direnmişti.

Kristali onlardan koparmak kıyametlerini mühürlemekle eşdeğer olacaktı, çünkü kendi krallığı gibi koloni de sadece ellerinde kristal olduğu sürece saklı ve korunaklıydı.

Eğer Tarikat Zael ve Jordana'yı Lucan Thorne için kristali kazanma umuduyla koloniyle ittifak kurmaları için gönderdiyse, hayal kırıklığına uğrayacaklardı. Koloni kristalden asla isteyerek vazgeçemez ve hayatta kalmayı umamazdı.

Tarikat daha gizli bir şey planlamadıysa tabii. Kristali çalmaya tenezzül ederler mi?

Ona göre ikiyüzlülükten daha iğrenç bir şey yoktu. Yine de kısa bir süre önce Lucan'ın küstah oğlu tarafından kendisine yöneltilen üstü kapalı tehditleri düşündükçe, Breed savaşçılarının gözlerinin önündeki her şeye hükmedecek kadar kristal gücü elde etmek için gerçekten de hiçbir şeyden çekinmeyebileceklerine dair hastalıklı bir endişe kapladı içini.

Bunun olmasına izin veremezdi.

Ama bu korkudan daha da delici olan şey, Jordana'yı kahinin kâsesinde gördükten sonra kalbine saplanan acıydı. Biricik akrabasını tekrar kucağına almayı nasıl da arzuluyordu. Bu, yirmi beş yıldan fazla bir süredir mahrum bırakıldığı bir haktı; önce Jordana'nın babası Cassianus'un kıymetli bebeği diyardan kaçırıp onu Irklar ve ölümlüler arasında saklamasıyla, şimdi de Tarikat tarafından.

Torununun kolonide neredeyse burnunun dibinde olduğunu düşünmek.

Kraliyet lejyonunu çağırma ve adaya toplu halde saldırma dürtüsü Selene'in kulaklarında bir savaş davulu gibi çalıyordu. Ancak koloniyi yabancılara kapatan aynı örtü, onu ordusundan da koruyacaktı.

Sadece başka bir kristal perdenin korumasını aşabilirdi.

Ya da neredeyse onun kadar güçlü bir şey.

Onunla.

BÖLÜM 13

Gabrielle aynı anda hem yanıyor hem de donuyordu.

Bir iniltiyle, uyku hâlâ doğal olmayan bir ağırlıkla üzerine çökmüşken, yorganı titreyen ama ateşler içindeki bedeninden uzaklaştırdı. Sessiz yatak odasında karanlık etrafını sarmıştı. Gölgele pencerelerden ve odanın diğer tarafındaki Fransız kapılardan süzülen yağmurun ıslak pıtırıtısı dışında hiçbir ses yoktu.

Tess, Gabrielle'i kontrol etmek ve acısının en kötüsünü zar zor uzak tutmayı başaran güçlü sakinleştiricilerden bir doz daha vermek için son kez içeri girdiğinde perdeleri cam kapılardan çekmişti.

Gabrielle sakinleştirici istememişti. Acısı ne kadar dayanılmaz olsa da, bunu hissetmek Lucan'ın hâlâ hayatta olduğu anlamına geliyordu. Vücudunda ve zihninde yarattığı tahribata dayanmakta güçlük çekiyordu ama daha da kötüsü, uyandığında Lucan'ı artık hiç hissetmediğini fark etme korkusuydu.

İçine bir acı dalgası daha saplandı ve keskin bir tıslamayla yatağından fırlamasına neden oldu. Ağır bacaklarını yatağın kenarına doğru sallayarak bir süre orada oturdu, vücudu her nefeste sarsılıyor, kalbi göğüs kafesinin içinde bir davul gibi çarpıyordu.

Ancak korkunç rahatsızlığın altında, iliklerinin derinliklerinde düşük bir titreşim hissediyordu.

Kan bağı ve Tess'in ilaçlarının yoğun sisi sayesinde hissettiği şiddetli açlığın altında başka bir şey daha hissediyordu. Bir özlem duygusu. Kasvetli bir kederin sessiz yankısı ve sonu yokmuş gibi görünen keskin bir pişmanlık.

"Lucan?" Sesi havasızdı, boğazı ses çıkaramayacak kadar kurumuştı.

İçini kaplayan ve görüşünü bulanıklaştıran mide bulantısını bastırarak ayağa kalktı. Sadece duyularının ve yağmurdan ıslanmış Fransız kapılardan içeri süzülen hilal şeklindeki ayın ince ışığının rehberliğinde yatak odasının zemininde yavaşça sendeleyerek yürürken bacakları titriyordu.

Yaklaştığında, cama yaslanmış büyük, karanlık bir şekil gördü.

Duyularına yapışan narkotik sisi göz kırparak uzaklaştırdı. Geniş, kaslı omuzların ve ıslak siyah saçlarla kaplı eğik bir başın ana hatları, attığı her duraksamalı adımda daha net bir şekilde ortaya çıkıyordu.

O olduğunu anlamak için Lucan'ın yüzünü görmesine gerek yoktu. Kalbi onu her yerde tanıyabilirdi ve onunla arasındaki kan bağını zayıflatacak kadar güçlü bir ilaç yoktu.

"Lucan!" Bacakları tutmaz ve cam kapıların önünde yere yığılırken dudaklarından boğuk bir çığlık döküldü.

Hıkırıkları adamın bağını yavaşça yukarı kaldırdı. Yağmur onu ıslatmış, damlacıklar çukur yanaklarından ve çenesinden aşağı süzülüyordu. Parlayan kehribar rengi gözleri onu kavuruyor, gözlerindeki acı ruhuna işliyordu.

"Aşkım," diye soludu ve kapının kilidini açmak için uzandı.

Lucan'ın vahşı hırıltısı camı salladı. Bu korkunç sesteki uyarı açıktı. Devasa dişlerinin arasından hırlayarak ondan uzaklaştı.

Deşet verici bir görüntüydü, yine de kapıyı açıp kollarına koşmaktan başka bir şey istememişti. Hırıltısı daha da şiddetlenmişti ve onu şimdi iterse ortadan kaybolabileceğinden -muhtemelen bir daha hiç dönmeyeceğinden- korkuyordu.

Bunun yerine avucunu soğuk cama dayadı. Onun vahşı bakışlarını tuttu, sıcak gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken onun adını sayıkladı.

Bir an sürdü ama sonra tekrar yavaşça ilerledi ve büyük elini onunkine bastırdı. Ateşli teni onları ayıran camı eritecek kadar sıcak görünüyordu. Yüzü, alnına dökülen ıslak sa tutamlarının altındaki is ve kirle kirlenmişti. Kurumuş kan, şimdi koyu renk bıyıklarla gölgelenmiş olan güçlü, kare şeklindeki çenesini lekeliyordu.

Ve gözleri... ateşli irisler eliptik gözbebeklerini yutmuş, Gabrielle'e azap ve kana susamışlığın vahşı çılgınlığıyla bakıyordu.

Ağlamaya başladı.

Onun önünde zayıf düşmek istemiyordu, özellikle de en büyük acıyı o çekerken. Ama kendine engel olamadı. Keder içini parçaladı.

"zr dilerim," diye mırıldandı, kendi acısına boyun eğerek onun acısını daha da kötüleştirdiğini anlamıştı.

Ona bakarken açlığını ve özlemini hissedebiliyordu. Yakın zamanda avlanmış ve beslenmiş gibi görünse de açlıktan ölüyordu. Alev alev yanan gözleri onun bakışlarından uzaklaşıp boğazının sütunlarına kaydı.

"Lucan, lütfen, sana yardım etmeme izin ver," diye yalvardı ona camın arkasından. "Bunu yenebilirsin, bunu biliyorum. Bunu birlikte başaracağız."

Saçlarını bir omzuna doğru süpürerek boynunun yan tarafını açtı. Adam tekrar hırladı ama kehribar rengi gözleri kadının şahdamarına sabitlenmişti.

İçinde umut alevlendi.

"Doğru," dedi. "Bu sefer senin için güçlü olmama izin ver." Yavaşça kapının kilidine uzandı. Kilit açıldığında, Ses, yatak odasının sessizliğinde bir silah sesi gibi yankılandı. Kapı çerçevesinin üzerinde küçük kırmızı bir ışık yanıp sönerek karargâhın sessiz güvenlik sisteminin devreye girdiğini işaret etti.

Gabrielle bunu fark etmedi bile, tüm dikkati Lucan'ın açlık dolu yüz ifadesine odaklanmıştı.

Bir dakika bile geçmeden, süitin ana girişi koridordan pat diye açıldı. "Anne, iyi misin?"

Darion hızla yatak odasına girdiğinde, Gabrielle Fransız kapılarını açmak için ayağa kalkıyordu. Dışarıda çömelmiş olan Rogue'a bakarken durdu, güçlü bir eli silah kemerindeki tabancaya gitti.

"Lanet olsun. Anne, camdan uzaklaş."

Lucan'ın ilerlemiş durumu karşısında hissettiği küçük korku notasını inkâr edemese bile emre itaat edemezdi.

Lucan dışarıda oğluna bakarken ayağa kalktı. Sonra dönerek uzaklaşmaya başladı.

"Gitme," diye bağırdı Gabrielle.

Kadın kapıyı açmak üzereydi ama Darion daha hızlı hareket etti. Bir an onun birkaç adım gerisindeydi, sonra Fransız kapılarını açmış ve babası koşmaya çalışırken Lucan'ın peşine takılmıştı.

Darion onu yere düşürdü. Lucan'ın kükremesi geceyi böldü, tepelerinde yuvarlanan gök gürültüsü kadar derindi. Gabrielle'in kalbi boğazına kaçtı.

Dünyadaki her şeyden daha çok sevdiği iki adamı yerde şiddetli bir mücadeleye kilitlenmiş olarak görmek.

"Durun, ikiniz de!"

İkisi de teslim olmayacak kadar güçlü iradeye sahipti. Birçok yönden birbirlerine çok benziyorlardı.

Güç ve kuvvet açısından da çok eşitler.

Birkaç savaşçı daha odaya daldı. Tegan. Dante. Rio. Nikolai. Onun yanından hızla geçip Lucan'ın avantaj kazanmaya başladığı avluya çıktılar.

Beşinin birden onu yavaşlatması gerekti ama öfkesi hayvani, çılgınlığı onu acımasız ve dengesiz yapıyordu.

Dante'nin Breedmate'i Tess de koşarak odaya girdi. Elinde tıbbi çantası vardı, içindekileri yatağın üzerine boşaltacak kadar durakladı ve aceleyle bir avuç őrınga hazırladı.

Gabrielle arkadaşına panik içinde bir bakış fırlattı. "Lütfen, ona zarar verme."

"Söz veriyorum, yapmayacağım."

Islak çimenlerin üzerinde, Darion ve diğerkleri sonunda Lucan'ı zapt etmişlerdi ama Lucan debelenmeye ve fkmesini kükremeye devam ediyordu. Tess savaşçılara yardım etmek için koşarken, Gabrielle yreğ'i ağızında onu izledi. Onu yakalayıp zorla yere yatırdıklarında Lucan'ın şaşkınlığı ve öfkesi neredeyse diğerk acıları kadar dayanılmazdı.

Tess'in elleri, Lucan'a birbiri ardına bir doz ilaç verirken cıva gibi hareket ediyordu. Gabrielle, sakinleştiriciler onun bozulmuş kan dolaşımına karışırken, mücadelesinin bir kısmının ondan süzüldüğünü hissetti.

Sakinleştiriciler etkisini gösterdikçe acısının ve açlığının azalmaya başladığını hissetti. Sonra oğlu ve kardeşleri onun halsiz bedenini eve taşırken, rahatlama ve tarifsiz bir endişe karışımı içinde izledi.

BÖLÜM 14

Koloninin ihtiyar heyetiyle yapılan toplantı Jordana ve Zael'in umduğu kadar verimli geçmemişti.

Şu anda ada yerleşimini yöneten dört Atlantisli, o ve Zael geldiğinden beri çok daha misafirperver davranırken, kristalleriyle ilgili görüşmeler durma noktasına gelmişti.

"Koloninin durumunu anladığınıza inanıyorum," dedi Baramael, kısa, dikenli simsiyah saçları ve biri mavi, diğeri madeni para kadar altın olan çift renkli gözleri olan iri bir erkek. "Yardımaımıza ihtiyaç duyulduğunda - Selene'e ya da aynı derecede tehlikeli tehditlere karşı- size ve Tarikat'a yardımcı olmak için elimizden geleni yapacağız -kristalimizden vazgeçmek dışında yani."

Zael, "Anlıyorum elbette," diye cevap verdi ama Jordana'ya gönderdiği bakışta acımasız bir hayal kırıklığı vardı.

Grup, toplantılarını konsey odasının sınırlarından uzakta, dışarıda çiçek açan güzel kokulu bahçelerden birinde rahatça gezinerek sonlandırmaya karar vermişti.

Koloniye yaptıkları ziyaretin amacı ayık kalmak olsa da, Jordana rengarenk çiçeklerin, olgunlaşmış meyvelerin ve yemyeşil alanın tadını çıkarmak için orada burada durmaktan kendini alamadı.

Konseydeki kadınlardan biri olan Anaphiel, onun yanında yavaşlayarak gökkuşağı rengine sıra dışı çiçeklerin açtığı bir kafesi işaret etti.

"Bunu sadece Atlantis bahçelerinde bulabilirsin," dedi Jordana'ya, safir mavisi gözleri tereyağlı, moka yumuşaklığındaki güzel yüzünün ışıltısı. Narin siyah saç örgüleri başının üzerinde bir taç gibi duruyordu. "Gel ve parfümünü kokla."

Jordana öne doğru eğilerek ona daha önce bildiği hiçbir şeyi hatırlatmayan tatlı, çok katmanlı kokuyu içine çekti. "Bu ... cennet gibi."

Anaphiel, "Tam olarak böyle deniyor ama Atlantislielerin ana dilinde," dedi.

Sonra bilmediği kelimeyi söyledi ve yabancı hecelerin melodik sesi Jordana'nın içinde bir merak ve doğuştan gelen bir aidiyet duygusu uyandırdı.

"Bana anneni, prensesi çok hatırlatıyorsun," dedi diğer kadın, Nathiri. Nazik sarışın, Zael'le birlikte adaya geldiklerinden beri sessizce Jordana'yı inceliyordu. Şimdi gülümsüyordu, gümüşü

Gri gözleri hatırlamaktan yumuşamıştı. "Soraya uzun zaman önce çok sevdiğim bir arkadaşımdaydı."

Jordana'nın kalbi sıkıştı. "Onun hakkında hiçbir şey hatırlamıyorum."

Nathiri ciddiyetle başını salladı. "Baban seni dış dünyada yaşamaman için götürdüğünde sen daha bir bebektin."

"Annemin ne zaman öldüğünü söyleyecektin." Jordana annesinin hayatına son vermek için seçtiği korkunç yolu düşünmemeye çalıştı. Zael onunla ilk tanıştığında ona yeterince şey anlatmıştı ama annesinin Selene'nin sarayındaki yaşamına dair pek çok ayrıntı Jordana'nın nasıl soracağını bilmediği sorular olarak kalmıştı.

Nathiri, Jordana'nın bakışlarıyla bir kez daha buluşmadan önce diğer koloni üyeleriyle sempatik bir bakış alışverişinde bulundu. "Annen, buradaki kolonide bulunan bizler de dâhil olmak üzere, krallıktaki herkes tarafından sevilen biriydi. O korkunç trajedinin haberi hepimizi çok derinden etkiledi. Yakın zamanda Cassianus'un ölüm haberinin de yasını tuttuk."

"Babam iyi bir adamdı," diye mırıldandı Jordana ve Zael'den onaylayıcı bir baş işaretini aldı. "Keşke bana kökenlerimle ilgili gerçeği en başından söyleseydi. İkisini de bilmem için beni kandırdı."

Anaphiel şefkatli elini Jordana'nın koluna koydu. "Bazen insanlar tüm sonuçlarını düşünmeden aşkla bir şeyler yaparlar."

"Peki ya annemin babası?" Jordana merakla sordu. "O kim?"

"Bu cevabı sadece Selene biliyor," dedi Nathiri. "Kraliçe hiçbir zaman bir eş edinmedi ya da bir eş kabul etmedi."

Harroth nefesinin altından alay etti. "Selene'nin yatağına girmenin yolunu bulan bir adam vardı. Endymion." İsmi bir lanet gibi söyledi.

Baramael'in ifadesi de küçümsemeyle doluydu. "O Selene'i aptal yerine koyan ve iki kristalimizi Eskiler'e vererek krallığın her şeyine mal olan hain. Ama Endymion senin büyükbaban değil, Jordana. O adam tamamen insandı ve sen safkan Atlantislisin."

"Selene ve Endymion." Jordana bu isimleri söylerken, düşünceleri Boston'daki Güzel Sanatlar Müzesi'ndeki sergisinde yer alan heykele geri döndü. O parça özenle yapılmış bir sahteydi, babasının onu kaçırdığı gece diyardan aldığı kristali saklamak için kullandığı zekice bir numaraydı.

"Endymion'a ne oldu?" diye sordu.

Cevap veren Zael oldu. "Hırsızlık ortaya çıktıktan sonra Selene lejyonunu çağırdı ve onu bizzat avladı. Onu Atlantis ışııyla öldürmek için acele etmedi, ondan geriye külden başka bir şey kalmayana kadar tatmin olmadı."

"Önemli olduğundan değil," dedi Harroth. "Hasar çoktan verilmişti. Onun yüzünden kristaller düşmanlarımızın eline geçti. Birkaç gün içinde Atlantis'in tüm yerleşimi üzerimize saldıkları büyük dalga tarafından yutuldu."

Jordana elini midesine bastırdı, hem Endymion'un ihanetini hem de bunu izleyen Atlantis halkının katliamını düşündükçe midesi bulanıyordu. Hatta küçük bir parçası, yanlış kişiye güvendiği ve o zamandan beri her gün hatasının yıkıcı sonuçlarıyla yaşamak zorunda kaldığı için Selene'e biraz sempati duyuyordu.

Anaphiel söze karışarak, "Bariz nedenlerden ötürü," dedi, "Selene söz konusu olduğunda hepimizin temkinli olması için nedenlerimiz var, ancak belki de diğerlerine göre daha az varoluşsal bir tehdit olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. İnsanlarımız arasında bile bu terör grubunun ölümlüler dünyasındaki gücü hakkında söylentiler dolaşüyor. kendisine Opus Nostrum diyor."

Zael başıyla dişiyi onayladı. "Opus bir sorun, evet. Ama biz konuşurken bile Tarikat bu sorunla ilgileniyor."

Harroth boğazının arkasından alçak ve şüpheli bir ses çıkardı. "Geldiğinizden beri henüz bahsetmediğiniz bir başka şey de Asya kıtasında meydana gelen son karışıklık. Dünyanın dört bir yanındaki her Atlantisli Sibiryâ bölgesinde meydana gelen patlamayı hissetti. Bu sadece bir Atlantis kristali tarafından yaratılmış olabilir."

Baramael'in iki renkli bakışları ölümcül derecede ayıktı. "Neden olduğu patlamanın gücüne bakılırsa birden fazla kristal."

Zael Jordana'ya baktı ve boğazını temizledi. "Sizi temin ederim ki Ölü Topraklar'daki olaydan da haberdarız. Hem bu hem de Opus Nostrum'da tırmanan sorun Tarikat için son derece endişe verici."

"Olması gerektiği gibi," diye yanıtladı Baramael. "Bu arada, rahatsızlığı araştırmak üzere bölgeye bir grup koloni nöbetçisi gönderdik."

Jordana derin bir nefes aldı. "İnsanları Ölü Topraklar'a mı gönderdin? Sence bu akıllıca mı?"

Dört Atlantisli konsey üyesi de ona şaşkınlıkla ve azımsanmayacak bir şüpheyile baktı.

Harroth'un kara kaşları çatıldı. "Neden soruyorsunuz? Sen ve Zael'in bize anlatmadığınız şey ne--"

Konuşmasını bitirmeye fırsat bulamadı.

Birdenbire sıcak bir esinti başladı ve ardından beyaz bir ışık patlaması geldi.

Bir sonraki anda, yerden ancak bir inç yükseklikte asılı duran büyük, kör edici kürenin merkezinde bir kadın şekli belirdi.

"Siktir." Zael Jordana'ya uzanıp onu arkasına iterken dilinden küfürler döküldü. "*Selene.*"

Jordana'nın az önce çok ama çok gerçek hale gelen tehdidi anlaması için Atlantis kraliçesinin adını yüksek sesle söylemesine gerek yoktu.

Sandaletli ayakları bahçenin yumuşak toprağına değdi, her yanı saf beyaz ışık halesiyle çevriliydi. Soluk şeftali rengi bir elbise giymişti; elbisenin uzun etekleri vücudu sarıyordu ve omuzlarının arkasından akan benzer şekilde şeffaf bir pelerin vardı. İnce belinin etrafında altın örgülü bir halka bulunuyordu.

Tek kelimeyle nefes kesiciydi.

Uzun saçları Jordana'nınkine benzer bir platin tonundaydı, ama içten içe parlıyor gibi görünen uhrevi bir inci ışıltısıyla aşılanmıştı.

Yüzü güzelliğin ötesindeydi, kalp şeklinde ve narindi, yüksek elmacık kemikleri ve mükemmel kıvrılmış dudakları vardı.

Kurnaz, buzul mavisii gözlerindeki tehlikeli parıltı olmasa melek sanılabilirdi. Bu etkileyici gözler Zael'in geniş omuzlarını aşp Jordana'ya odaklandı.

"Bahçelerde gezinmek için ne güzel bir gün."

Zael ve diğer Atlantisliler, avuç içleri güçlü bir enerjiyle aydınlanmış, savaşa hazırmış gibi duruyorlardı. Harroth Zael'e doğru karanlık bir bakış fırlattı.

"Onu buraya senin dikkatsizliğin mi getirdi? Şimdiye kadar hiç koloniyi bulup perdemizi aralayamamıştı."

"Hayır," diye yanıtladı Zael güçlkle. "Bunu asla yapmam. Yemin ederim."

Selene ürpertici bir eğlenceyle gülümsedi. "Kraliçenin kudretini bu kadar çabuk mu unutuyorsun? Ben bu Dünya'da var olan türümüzün en eski ve en saf olanıyım. Ben istersem çok az engel bana karşı durabilir."

Baramael hücumu kalkmak üzere olan bir boğa gibi başını eğdi. "Eğer kristal için geldiysen, beni ve koloninin geri kalanını geçmen gerekecek. önce."

"Dikkatli ol, Baramael." Ona öfkeli bir bakış fırlattı. "Beni kışkırtmak istemezsin. Sence kristal hâlâ sende olur muydu? geri alır mısın?"

Dikkati Jordana'ya döndü. Zael bir küfür savurdu ve onu biraz daha arkasına çekti.

"Başka bir şey için geldi."

Jordana büyükannesinin güzel yüzündeki karanlık niyeti görerek bir nefes aldı. Nathan'ın tüm uyarıları ve endişeleri zihninde yeniden canlanmaya başladı. Ona verdiği sözler de - güvende olacağına, kolonide bir şeyler ters giderse kendi başının çaresine bakabileceğine dair güvenceleri de.

Şimdi bu hayret verici varlığın karşısında ete kemiğe bürünmüş olarak dururken, Jordana'nın titrememek için yapabileceği tek şey buydu.

Onun yerine yumruklarını sıkarak içinde yaşayan gücü çağırdı.

Zael, Selene'den ve onu çevreleyen küreden uzaklaştı. Başını iki yana salladı. "Ona sahip olamazsın Selene."

"Hayır mı? Bunu göreceğiz."

Bileğinin bir hareketiyle devasa bir ışık huzmesi ona doğru uçtu. Zael onu engellemek için kendi ışığını saldı ama parlayan avuçlarından fişkıran güç yeterli olmadı. Selene'in saldırısı onu tek dizinin üzerine çökertti. Zael ne kadar güçlü olursa olsun, bu darbe onun tüm gücünü tüketmiş, öksürmesine ve nefes alamamasına neden olmuştu.

Aynı anda, Jordana da dahil olmak üzere diğer Atlantisliler de güçlerini Selene'e doğru saldı. Pürüzlü ışık akıntıları Selene'nin kalkan küresinden sekti ama durmadılar. Jordana dişlerini sıkarak öfke ve kararlılık dolu bir kükreme çıkardı.

Atlantis kraliçesine her şey bir şaka gibi görünmüş olmalı.

Parmağının bir hareketiyle Atlantislilerin her birine ateşten ışık küreleri gönderdi. Teker teker dizlerinin üzerine çöktüler, nefes nefese kaldılar, tamamen tükendiler.

Ve sonra, sadece Jordana ayakta kaldı.

Sahip olduğu her şeyi ışık kozasının içinden sakince kendisine bakan kadının üzerine saldı. Hiçbir işe yaramadı. Tek başardığı kendi yorgunluğuydu.

"Sana zarar vermeye gelmedim, Jordana." Selene'in sesi o kadar içtendi ki, ona inanmak kolay olurdu. Ayaklarının dibinde yerde inleyen ve nefes almaya çalışan beş tükenmiş ölümsüz olmasaydı daha da kolay olurdu.

"Sen benim kendi kanımdansın, çocuğum. Sana kendime zarar verdiğimden daha fazla zarar veremem."

Jordana keskin, mizahsız bir kahkaha attı. "Annemi bir yere kapatıp zulmün altında yaşamaktansa kendini yakmaya zorlamadan önce de böyle mi demiştin?"

Selene'in başı hafifçe geriye kayd, yüzünde şok olmuş, yaralı bir ifade vardı. Bu ifade bir anda kayboldu ve yerini buz gibi bir kararlılığa bıraktı.

"Seni eve getiriyorum, Jordana."

"Benim evim senin yanında değil," diye karşılık verdi.

"Hiçbir zaman da olmadı." İleri doğru bir güç patlaması daha gönderdi ama işe yaramadı.

Selene'nin kalkanı Jordana'nın görebildiği tek şey onun ışığı olana dek daha parlak ve daha parlak parladı.

Zael'in ona seslendiğini duydu. Uzaktan gelen, boğuk ve hızla kaybolan bir bağırıştı bu.

Ayaklarının altındaki bahçe yolunun yumuşak toprağı kayboldu, sonra etrafındaki dünya baş döndürücü bir ışık ve hareket bulanıklığına dönüştü.

BÖLÜM 15

Darion'a hayatının en uzun gecelerinden biri gibi gelen bir gecenin ardından şafak sökmek üzereydi.

Babası nihayet eve dönmüştü ama fiziksel ve zihinsel durumu açısından henüz tehlikeyi atlatamamıştı. Birkaç Tarikat savaşçısının yardımıyla onu içeri soktuktan sonra Lucan şu anda komuta merkezinin bekletme tankında goril büyüklüğünde birkaç doz Ketamin'in etkisiyle uyuyordu.

Gideon'un gerektiğinde öfkeli bir Kadim'i tutmak için tasarladığı titanyumla güçlendirilmiş, ultraviyole ışıkla güçlendirilmiş parmaklıkların şu anda Tarikat'ın liderinin kaçmasını engelleyen tek şey olması Darion'un gözünden kaçmamıştı. Gerçi Tess'in sakinleştirici stoğu azalırsa bu bile tartışmaya açıktı.

Gabrielle, kan bağı sayesinde acıyla yatışmış olsa bile, kendisiyle hesaplaşılması gereken biriydi. Lucan'ı mahkûm hücresinde tutma planına karşı çıkmıştı ama Tess, Savannah, Elise ve arkadaşlarıyla birlikte gece D.C.'ye gelen diğer Cins Arkadaşlar, Lucan'ın şimdilik kalabileceği en güvenli yerin burası olduğuna onu ikna etmeyi başarmışlardı. Yine de, uyuması için bir karyola kurulmasını talep etmekten onu vazgeçirememişti Lucan'ın hücresinin yanındaki odaya.

Ve vuruşlar gelmeye devam etti.

Jenna hiçbir açıklama yapılmadan baygın halde kaldı. Hayati belirtileri güçlüydü ama Tess ve Gideon onun bir tür komaya girdiğini tespit etmişlerdi. Brock endişeden neredeyse aklını kaçıracaktı, başucundan ayrılmak istemiyordu. Darion, Brock'u Darkhaven'lı çocuktan şahsen sorumlu tutmuş, Caleb'a bakmanın büyük savaşçının, ona ne olduğunu anlayana kadar eşinin durumundaki belirsizlikle başa çıkmasına yardımcı olabileceğini ummuştu.

Son birkaç saat içinde gelen tek iyi haber, Darion'un Minion'unun Ahmed Touati ile talimatlara uygun olarak ofisinde bulunduğunu bildirmesiydi. Opus'un gizli ajanının haberi olmadan Gopnik, Gideon'un bu durum için özel olarak hazırladığı küçük ve kötü bir sürpriz paketi elden teslim etmişti.

"Bunun işe yarayacağından emin misin?" Darion savaş odasındaki konferans masasının karşısında oturan Gideon'a ve diğer birkaç emir subayına bakarak sordu

Savaşçılar.

"Eminim." Gözlüklerinin arkasından hafifçe yüzünü buruşturdu.

"Yaklaşık yüzde doksan dokuz eminim."

Darion, teknoloji dehasının tahminlerinde bu kadar şüphe duymaya bile alışık değildi. Masanın etrafında toplanan başka hiç kimse Bu düşünceyi de.

"Ne yanlış gidebilir ki?"

Gideon bir elini dağınık sarı saçlarının üzerinde gezdirdi. "Muhtemelen hiçbir şey, ama bu planın pek çok hareketli parçası var."

"Bu bizim için normal bir durum," diye araya girdi Sterling Chase. "Bu bizim için normal bir durum."

Boston'lı komutan öne doğru eğildi ve dirseklerini masanın kenarına dayadı.

"Yazılım solucanınızın hava geçirmez olduğunu söylediğinizi sanıyordum."

"Evet, söyledim. Ve öyle."

"Peki, sorun nerede, Gid?" Dante, Chase'in yanındaki koltuğundan bastırdı.

"Yeni teslimat yöntemimize alışmakta biraz zorlandım." "Teslimat yöntemi," diye yineledi Kade, gülümsemesi neredeyse kurt gibiydi.

"Yani,

Namı diğer Yaralı Yüz, Minion kuryemiz?"

Nikolai, Darion'un haddini aştığını hatırlatınca homurdandı. "Daha spesifik olarak Gid, Gopnik'in Bay Touati'nin ofisine taşıdığı nanobot teknolojisinden bahsediyor. Bu arada iyi iş çıkardın."

Gideon sırtıttı. "Teşekkürler. Kendi adıma söylemem gerekirse teknoloji etkileyici ama hassas."

"Nasıl yani?" Tegan masanın en ucundan araya girdi.

"Bir kere, taşıyıcıdan konakçıya geçmesi için ten tene temas gerekiyor."

Darion, "O işi hallettik," dedi. "Gopnik'e ellerini Touati'nin üzerine koymanın bir yolunu bulması için özel talimatlar verdim. El sıkışmak, yumruk tokuşturmak,

yüz yumruğu. Her neyse işe yaradı. Görevi tamamladığına dair bana güvence verdi." Gideon başını salladı. "Bu birinci adım. Şimdi beklemek ve ummak zorundayız ki

Touati telefonuna ya da bilgisayarına dokunur, böylece nanobotları cihazlardan birine aktarabilir ve güvenli ağına sızmak için solucanı konuşlandırabilir. Bu gerçekleştiğinde, Opus yoldaşlarının her birinin nerede olduğunu tespit edebilir ve peşlerine düşebiliriz. Şimdiye kadar, Touati transferi yapmadı. İçeri girdiğimiz anda konsolum Noel ağacı gibi ışıldayacak."

Dante sırttı. "Touati'nin özel numarasını bilen var mı? Onu arayıp buzdolabının çalıştığını söyleyeceğim."

Savaşçılardan birkaçı kıkırdadı. Darion'un ağız bile konuşmanın ciddiyetine rağmen kıpırdadı.

Gideon boğazını temizledi. "Ve tabii ki, başka bir sorun daha var. Eğer bu girişim başarısız olur ve Touati'nin cihazlarından herhangi birinden Opus'un güvenli ağına girmeyi başaramazsak başladı."

"O zaman baştan başlarız." Bu kez konuşan Hunter'dı. Altın rengi gözleri düz bir mantık ve soğuk bir kararlılıkla parlıyordu. "Görevimizin amacına ulaşana kadar devam edeceğiz."

Gideon, "Ah, doğru," diye çekindi. "Ne yazık ki o kadar basit değil."

Darion bu sestem hoşlanmadı. Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Açıkla."

"Yazılım solucanı işin kolay kısmı. Haftalardır buna hazırım. Nanobot teknolojisini de yeniden yaratabilirim. Sorun teslimat. Botlar ölmeye başlamadan önce yaklaşık yirmi dört saat yaşayabilir. aşağılamak." Bir iç geçirdi. "Nanobotlar parçalanıp öldüğünde, hem taşıyıcılarını hem de konakçıları da öldürürler."

Darion kaşlarını çatı. "Yarın bu saatlerde hem Gopnik hem de Touati'nin ölmüş olacağını mı söylüyorsun?"

"Evet, aşağı yukarı birkaç dakika."

"*Madre de Dios,*" diye mırıldandı Rio, avuçlarını masaya vurup sandalyesinden kalkarak yürümeye başladı. "Touati'nin kimliğini tespit etmek bu kadar uzun sürdü. Opus'un yakın çevresinin bir başka üyesini teşhis etmemiz ne kadar sürecek?"

"Bulduğumuz her Opus piyadesinden minyon yapamayacağımız gerçeğinden bahsetmiyorum bile," dedi Chase, Darion'a sert bir bakış atarak. Tarikat'ın bir parçası olduğu on yıllar boyunca İcra Teşkilatı geçmişini çok geride bırakmış olabilirdi ama erkekte hâlâ kitaba uygun katı bir edep duygusu vardı.

"Opus söz konusu olduğunda özür dilemeyeceğim," diye hırladı Darion. "Tarikat'ın arkasına yaslanıp bizim gözetimimizde dünyanın yanışını izleyeceğini düşünen herhangi biri söz konusu olduğunda da. Opus. Kadim. Atlantisliler ve kraliçeleri. Bana kalırsa hepsi uyarıldı. Bu savaş biz başlatmadık ama biz bitireceğiz."

O konuşurken odada onaylayan baş sallamalar dolaştı. Chase bile sonunda pes etti ve başını eğerek ellerinin üstünden onayladı.

"Onu çok iyi onurlandırdınız," dedi komutan. "Lucan şu anda bu odada olmaktan ve sizi görmekten gurur duyardı."

Darion hak etmediğini düşündüğü bu övgüyü zihninden silkeledi. "Onu tekrar bu masanın başında görmeyi tercih ederim. Bu mümkün olana kadar, hepimiz bu savaşı kazanmak için ne gerekiyorsa yapacağız. Anlaştık mı?"

"Anlaştık," diye hep birlikte cevap verdiler.

Tam o sırada, komuta merkezinde bir yerden bir kükreme yükseldi.

Herkes yerinden sıçradı. Etraflarında yankılanan öfkeli uluma karşısında endişeli bakışlar bir savaşçıdan diğerine savruldu.

"Görünüşe bakılırsa Lucan'ın bir doz daha Ketamine'e ihtiya ı olacak," dedi Kade, sesi esprili olmaktan çok ciddiye.

Darion başını salladı. "O benim babam değil."

Aynı anda Nathan savaş odasına daldı. Yüzü k l rengiydi, gözleri öfke ve korkuyla parlıyordu.

"Jordana." Sesi karanlık duygularla titriyordu. "Ona bir şey oldu. Çok korkuyor ve ben--"

Savaş odasının havasında ani bir patlama sesi duyuldu ve ardından Zael bir anda cisimlenerek yere düştü. Atlantisli asker kemik yorgunu ve yenilmiş görünüyordu. Başını kaldırdı ve pişmanlık dolu bakışları Nathan'ı aradı.

"O gitti," diye soluk soluğa kaldı. " z r dilerim. Selene Jordana'yı aldı."

BÖLÜM 16

İşler hiç de Selene'in umduğu gibi gitmemişti.

Jordana'yla birlikte diyara geri ışınlandı ve sarayın kraliyet yaşam alanlarıyla aynı katındaki lüks döşenmiş bir odaya indi. Ayakları halı kaplı mermer zemine değer değmez, Jordana öfkeli bir çığlıkla ona doğru atıldı.

Selene torununun pençe atan ellerini bileğinin bir hareketiyle engelleyerek aralarında ince bir ışık duvarı oluşturdu.

"Lütfen, benimle kavga etme, Jordana."

"Seninle dövüşmek mi?" diye hırladı. "Gitmeme izin vermezsen seni öldürürüm!"

Selene kaşlarını çattı ve Jordana'nın gözyaşı dolu, çaresiz gözlerine bakarken göğsünün ortasındaki ağırlığı ovuşturdu. Selene aslında Jordana'nın gerçek evine döndüğü için biraz da olsa rahatlayacağını düşünmüştü. Kalan tek ailesi ve kendi türüyle yeniden bir araya geldiği için minnettar.

Onun yerine, öfkeliydi.

Hatta dehşete kapıldı.

Jordana'nın güzel yüzü korku ve nefretle doluydu, avuçlarına ateş topları çağırdı ve onları Selene'e doğru uçurmaya çalıştı. Denedi ama başaramadı.

Jordana yirmi beş yaşındaki genç yaşında bile şaşırtıcı derecede güçlüydü. Atlantis kraliyet soyundan geldiği için bu hiç de şaşırtıcı değildi. Fakat

Selene, Zael'e ve kolonideki diğerlerine türlerinin en yaşlılarından biri ve kraliçeleri olarak sahip olduğu eşsiz gücü hatırlatırken böbürlenmiyordu.

Yine de diyarı terk etmek ve kolonideki grupla savaşmak ağır gelmişti.

Jordana'yla olan bu mücadele değerli enerjisine de mal oluyordu.

Selene genç kadının parlayan avuçlarından gelen bir başka patlama girişimini daha savuşturdu. Bunun devam etmesine izin veremezdi. Sadece kendi iyiliği için değil, Jordana'nın da iyiliği için.

Selene zihninin gücünü ve içinde yaşayan enerjiyi kullanarak Jordana'nın bileklerini yumuşak beyaz ışıktan kelepçelerle sardı ve hareketsiz hale getirdi.

"Üzgünüm, Jordana. Tek yolu bu."

Jordana onların tutuşuna şiddetle karşı koydu ama kurtulamadı. Gözyaşları yüzünden akıyordu. "Sen ne tür bir canavarsın? Kahretsin, bırak beni!"

Sözler beklediğinden daha derindi. Selene kendisi için dünyalara bedel olan birinden bu sözleri ilk kez duymuyordu. Jordana'ya bakıp da Süreyya'yı görmemek mümkün değildi.

Yine benzer bir hata mı yapıyordu?

Bugünkü düşüncesizce hareketlerinin Jordana'yı zaten incittiğinden daha fazla incitmesine katlanabileceğini sanmıyordu.

"Özür dilerim," diye tekrarladı, sonra döndü ve sessizce odadan çıktı.

Dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattığında, bir de ne görsün Sebatihel orada duruyordu. Mavi gözleri onaylamaz bir sertlikle ona dikilmişti.

"Odanın içindeki kişinin düşündüğüm kişi olmadığını söyle bana."

Onun yanından geçti. "Kimseye kendimi açıklamak zorunda değilim. Buna siz de dahilsiniz, Yüksek Şansölye."

"Selene." Koluna uzanarak onu durdurdu. Çok fazla olmasa da yüzü yumuşadı. "Ne yaptın sen?"

"Şansım olsaydı yıllar önce yapacağım şeyi."

Seb başını salladı ve alçak sesle bir küfür savurdu. "Neredeydi o? Onu sana kim getirdi?"

Selene çenesini kaldırarak onun elinden kurtuldu. "Bunun bir önemi var mı?" "Benim için önemli. Nedenini herkesten çok senin anlamaman gerekir."

Etrafta bunu duyacak başka kimse olmamasına rağmen, ifadenin samimiyetinden dolayı öfkелendi. "Varislerim üzerinde söz sahibi olan tek kişinin ben olduğumu herkesten çok senin anlamaman gerekir. Hatırlatmaya ihtiyacınız olursa, sağduyunuzun bedeli olarak belirlediğiniz zengin tapınağa bir kez daha bakmanızı öneririm."

Cevabı soğukkanlıydı. "Evet, Majesteleri, alışverişimizin şartlarını hatırlıyorum. Ama bu beni hiçbir zaman önemsemekten alıkoymadı. Soraya hakkında . . . ya da sizi." Kadının vücuduna sımsıkı bastırdığı koluna baktı ve altın rengi kaşları çatıldı. "Elinin nesi var?"

İçinden alarm sesi yükseldi. "Bir şey yok."

Adamın gözünden daha iyi saklamak için eteklerini kullanarak, herhangi bir mazeret göstermeden ondan uzaklaştı.

Kadın geçerken eğildi, akıllıca bir şey söylemedi ve kraliyet dairelerine doğru ilerlerken arkasında yerinde kaldı.

İçeri yeterince hızlı giremedi.

Kendisinden başka kimsenin girmesine izin verilmeyen geniş odaya doğru aceleyle ilerlerken bacaklarının titrediğini hissetti. Ağır kapının kilitleri

Bu diğer odanın taş kapısı sadece onun ışığına tepki veriyordu. Sessiz menteşeler üzerinde sallanarak açıldı ve odanın içinde duran diğer dünya hazinesini ortaya çıkardı.

Parlayan, yumurta büyüklüğündeki kristal, kar beyazı mermer ve altından yapılmış ince bir kaidenin üzerinde duruyordu.

Selene yaklaştı, kristale zamanında ulaşamıydu bacaklarının altına sarkmasından önce muhtemelen sadece birkaç dakikası kaldığını fark etti.

Kendisine doğru tuttuğu eli neredeyse solmuş görünüyordu. Kolundaki deri soluk gri ve yarı saydam bir hal alıyor, parmaklarından başlayıp dirseğine kadar yayılan örümcek mavisi damarları ortaya çıkarıyordu. Kalp atışları yavaşlıyor, nefesi daralıyor ve görüşü dönüyordu.

Diyanı terk etmenin bir risk olduğunu biliyordu. Işığı Zael ve diğerlerine karşı kullanmak için yaşam gücünün daha da fazlasını kullandığında daha da fazla. Jordana da dahil.

Selene yavaşça kristale uzandı ve onu iki avucunun arasında tuttu.

Işık içinde çiçek açtı, ellerine, kollarına, tüm varlığına sıcaklık ve güç gönderdi.

Selene de kızını yapmaya çalıştığı gibi bu diyarın tutsağıydı. Ya da şimdi, Jordana.

Çünkü onu geri getirecek bir kristal olmadan Selene ve korumak için her şeyini feda edebileceği diyar yok olacaktı.

Belki de koloninin kristallerini almasına izin verdiği için aptaldı.

Ama onlar da onun insanlarıydı. Kendisine yardım etmek için bile olsa onları asla savunmasız bırakmazdı.

Elindeki kristalden daha fazla güç aldığında, Atlantis halkının uzun ömürlü olmasını sağlamanın başka bir yolu olduğunu fark etti.

Jordana'nın ağlayışının saray kulesinin taşları arasında yankılanan uzak sesini dinlerken kalbine saplanan suçluluk duygusunu da biraz olsun yok edebilecek bir şey.

BÖLÜM 17

Nathan Zael'in üzerine atladı. "Onu koruman gerekiyordu. Onu güvende tutacağına dair bana söz vermiştin!"

İki iri yarı erkek yere yığıldı. Normalde soğukkanlı olan Nathan, öfkeden volkanik hale gelmiş gözleriyle Atlantislinin üzerine kanlı bir öfke saldı. Zael onun yıldırım hızındaki darbelerinden kaçtı, avuçları parlıyordu ama buna rağmen karşılığında tek bir darbe bile indirmeyi reddetti.

"Siktir," diye homurdandı Darion, mücadeleye atılarak.

Diğer savaşçılar Nathan'ı Zael'den ayırmasına yardım etmek için hızla harekete geçti. Onu zapt etmek kolay değildi. Nathan bir kas duvarıydı ve bir ölüm makinesi olmak için doğmuştu. Onu şimdi daha da ölümcül yapan şey Jordana için duyduğu endişeydi. İri vücudu ölümcül bir tehditle titreşiyor, tüm gücünü arkadaşları ve müttefiklerine yöneltiyordu.

"Sana seninle gelmemesi gerektiğini söylemiştim," diye tısladı Nathan. "Ona bir şey olmayacağına dair bana yemin etmiştin."

Zael'in yüz ifadesi Darion'un daha önce hiç görmediği kadar mutsuzdu. "Onu korumaya çalıştım Nathan. Hepimiz denedik ama en güçlü dört arkadaşım ve ben bile Selene'i durdurmaya yetmedik. Ne de Jordana'ydı. Özür dilerim."

"*Pardon?*" Nathan kelimeyi tükürerek ona doğru bir hamle daha yaptı. "O gitti ve sen bana üzgün olduğunu mu söylüyorsun?"

Darion ve onu tutan diğer savaşçılar kavrayışlarını sıkılaştırdılar, muhtemelen Nathan'ın onu ele geçirmesi durumunda Zael'i parçalara ayrılmaktan koruyan tek şey buydu.

Tek şey bu değil. Zael'in eşi Brynne, bir Breed hareketiyle savaş odasına girdi. "Zael!" Brynne anında onun yanındaydı ve Zael'in ayağa kalkmasına yardım ederken Nathan'a ters ters bakıyordu. "Ne oldu sana böyle? Ne haltlar dönüyor?"

"Jordana," dedi Darion ayık bir sesle. "Selene onu kaçırdı."

"Onu aldın mı? Nasıl?" Brynne omzunu Zael'in kolunun altına koydu ve iri bedeni ona yaslanırken ona destek verdi. "Ne oldu?"

"Selene koloniye tek başına ışınladı. Jordana'nın orada olduğunu nereden biliyordu bilmiyorum ama bir gündemle geldiği çok açıktı."

Brynne'in yüzü kızardı. "Kristal de mi?"

Başını iki yana salladı. "O sadece Jordana için geldi."

Darion kardeşleriyle bakış alışverişinde bulundu. Koloninin kristalinin Atlantis kraliçesinin eline geçmemiş olması biraz olsun rahatlatmıştı ama eğer geçmiş olsaydı, Jordana'yı bir daha görme ihtimali sıfıra inecekti.

Bu haliyle, umutlu olmaktan çok uzaktı.

"Bırakın beni," diye hırladı Nathan, dişlerini Darion ve savaşçı arkadaşlarına doğru gıcırdatarak. "Onun peşinden gitmek zorundayım. O olmadan başka hiçbir şeyin önemi yok.

Jordana."

"Onun peşinden gidemezsin," dedi Zael ayık bir sesle. "Bilsen bile diyarın adasının olduğu yerde, sen bir yabancısın. Peçe davetsiz girmenizi engelleyecektir."

Nathan'ın göğsü, dişleri ve azı dişleri arasında yuvarlanan nefeslerle birlikte kabardı. "O zaman sen git. Selene'in peşine düşüp Jordana'ya dokunduğu için kellesini almanız gerekirken neden buradasınız?"

"Uzun zaman önce diyardan sürgün edildim," diye cevap verdi Zael sessizce. "Adayı koruyan kristal yüzünden perdeyi de geçemiyorum."

"Lanet olsun, bir şeyler yapmalıyız," diye kükredi Nathan. "Ne olursa olsun--"

Hiçbir uyarı olmadan savaş odası aniden karanlığa gömüldü. Işıklar ve ekipman bir an için yanıp söndü, sonra Darion'a ürkütücü derecede tanıdık gelen bir şekilde tekrar devreye girdi.

Kardeşlerinin elinden omuz silkerek kurtulan Nathan da dahil olmak üzere herkes hareketsiz kaldı. "Neler oluyor?"

Daha soruyu sorar sormaz duvardaki büyük ekran monitör Atlantis kraliçesinin yüzüyle aydınlandı.

Tanrım, muhteşemdi.

Darion onun çarpıcı yüzü ve parlak mavi gözleri karşısında, karargâhın teknoloji ağını ilk kez geçersiz kıldığı andan beri Tarikat'tan taleplerde bulunmak. Onun göksel güzelliğine dair anıları, şimdi ona tekrar bakarken kaba taslak çizimler gibi geliyordu.

Güzel ve tehlikeli, diye hatırlattı kendine.

O nefes kesici yüzün ardında tahmin edilemeyecek kadar acımasız bir ölümsüz varlık gizleniyordu. Jordana'yı kaçırmaması bunun yeterince kanıtıydı.

"Seni kaltak," diye homurdandı Nathan, ekrana doğru yürürken. "Nerede o? Jordana'yı göreyim. Eşime ne yaptın sen?"

Selene'in yüz ifadesi onaylarcasına titremedi bile. Gözlerini dikmiş Darion'a bakıyordu, buz gibi bakışları sadece ona kilitlenmişti. Küçük, soğuk bir gülümseme güzel ağzını kavislendirdi.

"Görünüşe göre Tarikat için değerli bir şeye sahip oldum."

Darion kraliçenin gözlerini kırpmadan ona baktı. "İhanetinin sınırı olmadığını duymuştum Selene, ama bugün yaptığın şey bardağı taşıran son damla oldu."

"Benim ihanetim mi?" Alay etti. "Bunu senin türünden biri söylüyor, Darion Thorne."

Adını keskin bir küçümsemeyle söylemiş olsa da, dudaklarından dökülen bu ses onda istenmeyen bir farkındalık yarattı. Belli ki kafasını muayene ettirmesi gerekiyordu. Ona karşı hissetmesi gereken en son şey arzuydu, ama lanet olsun ki ani, ateşli bir dürtüyle onun adını farklı türden bir küçümsemeyle söylemesini istemedi. Altında cinsel teslimiyet içinde yayılırken onun zalim ağzından çekip alacağı türden.

Bu dürtü o kadar güçlü ve canlıydı ki, onu şaşkına çevirdi.

"Jordana nerede?" Nathan sordu. "Eğer ona zarar verdiysen, yemin ederim seni pişman ederim."

"O güvende. Benimle ve halkımızla, sizin vahşi ırkınızın arasında olabileceğinden çok daha güvende." Cevap Nathan'a yönelik olsa da Selene'in dikkati bir an bile Darion'dan ayrılmamıştı. Kendini beğenmiş bir tür

Meydan okuma bakışlarını aydınlattı. "Bana karşı durmak istemeyeceğin konusunda seni uyarmamış mıydım?"

"Öyle yaptın," diye eşit bir şekilde itiraf etti. "Ve seni sadece bir aptalın asla kaybedemeyeceğine inandığı konusunda uyarmadım mı?"

O okyanus gözlerinde öfke alevlendi. "Çok kibirli. Bunu düşünmemiştim Birinin babanızın egosunu aşması mümkün değil ama siz bir kez daha beni şaşırtmayı başardınız."

Yeni çıkan dişlerinin uçlarını göstererek ona gülümsedi. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

Yoldaşlarından birkaçı ona doğru kuşkulu bakışlar fırlattı ama Darion yemleme sözlerine engel olamamıştı. Selene ölümcül bir öfkeye sahip, yaşlanmayan bir kraliçeydi ama aynı zamanda bir kadındı. Ne kadar güçlü olduğu aşikâr olsa da Darion ona haddini bildirecek çok az kişi olduğuna bahse girmeye hazırdı. Muhtemelen hiç kimse.

Jordana'nın hayatı Selene'nin ellerindeyken bunu yapmaktan nefret ediyordu ama Jordana'nın güvende olduğunu söylediğinde ona gerçekten inanmıştı

Atlantean aleminde.

Bu, onu geri almaları gerektiği gerçeğini değiştirmiyordu.

"Lucan Thorne nerede?" Selene sordu. "Tarikat'ın liderinden başka biriyle nefesimi boşa harcayacak değilim."

Darion onun sorusu karşısında diğer savaşçıların üzerinde bir tedirginlik dalgası oluştuğunu hissetti. Lucan'ın tehlikeye girmiş durumunu kimsenin öğrenmesine izin veremezlerdi, en azından Tarikat'ı ve diğer tüm Türleri yeryüzünden silmekten başka bir şey istemediğini gizlemeyen ölümsüzün.

Dünya'nın yüzü.

"Söylemek istediğin bir şey varsa Selene, bana söyleyebilirsin.

şimdi, Jordana'yı görelim. Onun iddia ettiğiniz kadar güvende olduğunu bilmemiz gerekiyor."

"Benden talepte bulunamazsın, vampir. Eğer Jordana'yı tekrar görmek istiyorsan, bunun tek bir yolu var. Tarikat'ın benden çaldığı kristali bana ver."

Darion'un arkasındaki savaşçılardan birden fazlası alçak bir hırıltı çıkardı. Selene'in ödediği bedel onu şok etmemiş olsa da, ne kendisinin ne de Tarikat'ın herhangi bir üyesinin teslim olmaya istekli olduğu bir şey değildi. Nathan bile sessiz kalsa da Darion savaşçının dişlerinin gıcırdadığını duyabiliyordu.

azı dişlerini göstererek Selene'nin monitördeki yüzüne baktı.

Darion başını salladı. "Gerçekleri doğru anlamalısın. Tarikat o kristali senden çalmadı. O Jordana'ya ait. Neden ona senin almanı isteyip istemediğini sormuyorsun?"

Kadının yüzü inançsızlıkla parladı. "Pazarlık yapmıyoruz, Darion Thorne."

"Hayır mı?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "O zaman neden aradın? Son sanal sohbetimizden sonra numaramı kaybetmeye karar verebileceğini düşündüm."

Elini uzatıp onu boğabilseydi, Darion bunu yapacağından emindi. Selene'in gözleri öfkeyle irileşti, sonra da yakıcı mavi lazerlerin sıcaklığıyla Darion'a dikildi. "Jordana'ya sen ve senin gibiler için hiçbir şey ifade etmediğini söylemeye çalıştım. Sırf küçük bir gücü elinizde tutmak için ona kolayca sırtınızı dönüyorsunuz."

"Hadi ama Selene. Biraz güçten fazlası var, yoksa bu konuşmayı yapıyor olmazdık. Senin nasıl daha iyi olduğunu bana tekrar hatırlatır mısın?

İstediğinizi elde etmek için kendi akrabanızı bir piyon gibi pazarlık etmeye hazırsınız."

Nathan karanlık bir küfür tısladı. "Tanrı aşkına, Dare. Arkadaşımın

hayatıyla kumar oynuyorsun."

Darion yaptığı şeyi kumar olarak görmüyordu. Aksine, kafasında birkaç zihinsel satranç hamlesini gözden geçiriyordu. Bir plan yapıyordu.

Emin olmak için çok büyük riskleri olan bir şekil, ama Selene'e ikinci bir kristal vermekten daha iyi.

Kadının uzun bir süre kaynamasına izin verdikten sonra, "İşte şartlarım. Jordana'yı bize şahsen getir, sonra kristali kimin alması gerektiğini konuşuruz."

"Onu sana getirmek mi?" Güldü. "Kesinlikle hayır. Seninle ya da bir başkasıyla konuşmayı da bırakıyorum. Kristal bana iade edildiğinde Jordana'yı serbest bırakacağım. Bir an bile erken değil."

Nathan onun kolunu tuttu. "Lanet olsun, başka ne seçeneğimiz var ki? Bu odada eşinin hayatı için tüm bu lanet dünyayı feda etmeyecek tek bir kan bağı olan erkek yok. Darion ... hepiniz ... benden bunu istemeyin. Sadece kaltağa istediğini verin."

"Onu dinlemelisin," dedi Selene sakince. Darion'a yönelttiği mağrur bakışlarında meydan okuma vardı. Çoktan kazandığından emindi.

Bu da onu tam olarak istediği yerde tuttuğu anlamına geliyordu.

Darion yavaşça iç geçirdi. "Pekâlâ, kristalini alacaksın. Seninle çok iyi anlaştığımız için, onu sana kendim bile getireceğim."

"Hayır," diye cevap verdi sertçe. "Sen değil."

Kahretsin. Beklediği yanıt bu değildi. Planları, onun gizli dünyasına girmesini engelleyen perdeyi aşmasına bağlıydı. Belki de onun yerine biraz cazibe yaymaya çalışması gerekirken, onunla tartışarak ve ne kadar gülünç derecede ateşli olduğunu fark etmemeye çalışarak dikkatinin dağılmasına izin vermişti.

"Tarikat'ın lideri onu bana getirecek," diye ısrar etti. "Sadece o. Başka kimse yok."

Birkaç kafa Darion'a doğru döndü, Tarikat büyüklerinden birden fazlası şüpheli bir beklentiyle ona bakıyordu. Belli nedenlerden dolayı Lucan'ı hiçbir yere göndermeleri mümkün değildi.

Ama Atlantis kraliçesinin şart koştuğu şey bu değildi.

Sessizlik uzadıkça Selene'in gülümsemesi genişledi. "Anlaştık mı o zaman?"

Darion kendi memnun sırtışıyla savaşıarak başını eğdi. "Anlaştık."

"Mükemmel." Çenesi yukarı kalktı. "Muhafızlarım yarın gece Atina yakınlarındaki küçük bir limanda bir tekneyle bekliyor olacaklar. Zael'in orayı hatırladığına eminim. Nasıl bulacağımızı açıklayabilir."

Zael başını salladı ama bu beklenmedik -ve tehlikeli- düzenlemeden pek emin görünmüyordu.

"Bir şey daha var," diye ekledi Selene. "Eğer Tarikat bu konuda beni kandırmayı düşünürse, bunun bedeli liderinizin kellesi olacaktır."

Konuşurken buz gibi bakışları Darion'un üzerine dikilmişti. Sonra, ortaya çıktığı gibi aniden kayboldu.

Savaş odası monitörü kararır kararmaz, Darion'un yoldaşları etrafını kuşku dolu sözlerle ve akıl sağlığıyla ilgili birden fazla soruyla sardılar.

Sadece Nathan biraz olsun rahatlamış görünüyordu. Elini Darion'un omzuna koydu, sesinde hâlâ acı vardı. "Bana ne yapabileceğimi söyle. Selene'in kafasını boynundan ayıran kişi olabileceğime söz ver."

Tegan kaşlarını çatarak, "Bunu yapmayı gerçekten düşünüyor olamazsın," dedi.

Darion omuz silkti. "Bayanı duydun. Tarikat liderinin Jordana karşılığında kristali teslim etmesini istiyor. Babam görevine devam edene kadar

masamızın başındaki yerini alırsa, onun görevleri bana düşer."

Chase küfretti. "Senden bunu beklemezdi, Dare. Hiçbirimiz beklemiyoruz." Dante başını salladı. "Başka bir yolu olmalı."

"Ben saldırıya geçelim derim," diye önerdi Niko. "Zael, kristallerin muazzam bir güç barındırdığını söylemiştin. Elimizdekini Atlantis krallığının etrafındaki bariyere saldırmak için kullanamaz mıyız, böylece içeri girebiliriz?"

Başını ciddi bir şekilde salladı. "Bunu yapmak için birden fazla kristalin gücüne ihtiyacımız var. Ve perde bir kez yırtıldı mı, bir daha açılmaz.

tamir edildi. Selene'e ne olursa olsun, tüm diyarı gelecek saldırılara karşı savunmasız bırakmış oluruz."

Brynn'e'nin bakışları Atlantisli eşine şefkatle bakıyordu. "Selene'in bugünkü davranışları hakkında ne hissedersen hissedelim, hiçbirimiz masum bir insanın siviller zarar gördü."

Darion başıyla onu onayladı ve bu diğer savaşçılar tarafından da yankılandı. "Tek yol bu."

Zael ona sıkıntılı bir bakış attı. "Eğer o kristali ona verirsek, onunla ne yapacağını bilemeyiz. Kabul ettiği gibi Jordana'yı serbest bırakacağına bile güvenemeyiz."

"Biliyorum," dedi Darion. "İşte bu yüzden ona vermeyeceğiz."

Nathan'ın ifadesi karardı. "Ne demek biz değiliz? Jordana'yı eve başka nasıl getireceğiz?"

Darion arkadaşlarının ve yoldaşlarının sorgulayan yüzleriyle karşılaştı.
"Bir planım var."

BÖLÜM 18

İşe yarayacağını umuyordu.

Planının riskli olduğunu söylemek hafif kalırdı. Darion ertesi akşam Atina'ya vardı, Tarikat'ın özel jetinden indi ve Zael'in ona gitmesini söylediği Akdeniz'deki küçük bir limanda, gözden uzak bir marinaya yürüyerek gitti.

Rıhtımda sadece bir tekne bekliyordu; yıldızların aydınlattığı gece göğünün altında adeta parlayan büyük beyaz bir yelkenli. İki iri adam teknenin güvertesinde duruyor, bir diğeri de rıhtımda bekliyordu. Hepsi de Atlantisli askerlerdi; kemerli, açık renkli tunikler giymiş, dar pantolonlarını uzun çizmelerinin içine sokmuşlardı. Uzun kılıçları yanlarında parlıyordu.

Darion tekneye doğru ilerlerken kendi silahları belindeki kemerden fırlıyordu. Siyah savaş kıyafetlerini giymeyi tercih etmiş, kraliçeleriyle önceden ayarlanmış bu görüşmeyi dostane bir şeymiş gibi göstermek için hiçbir neden görmemişti.

Rıhtımda bekleyen asker yaklaşırken onu dikkatle inceledi. "Lucan Thorne?"

Darion başını eğdi, babasına olan esrarengiz benzerliği için hiç bu kadar şükretmemişti. Annesinin göz rengine ve kestane rengi saçlarının daha koyu bir tonuna sahipti ama o zaman bile farklılıklar çok azdı.

Asker, Darion'un üzerinde taşıdığı hançeri ve tabancayı gösterdi. "Silahlarınızı teslim edin."

Darion başını salladı. "Hepiniz savaş kıyafetleriyle geldiğinize göre, onlar bende kalsın."

Atlantislinin bakışları Darion'un bir kolunun altında taşıdığı kutuya kaydı. Kapaklı titanyum kap, yumurta şeklindeki küçük kristali arkada tutuyordu.

D.C. komuta merkezi. Bu gece, Darion'un bu geceki planı için kritik öneme sahip olsa da, Atlantis hazinesinin daha küçük bir parçasını barındırıyordu.

Yolculuğuna çıkmadan önce Zael'le birlikte gerçek kristali Zael'in ısınlanma tılsımıyla değiştirmişlerdi. Kutunun içindeki küçük kristal parçası, içinde bir şey olduğunu göstermeye yetecek kadar uhrevi enerji yayıyordu.

Daha da önemlisi, tılsım Jordana'nın eve dönüş bileti olacaktı. Darion'un yapması gereken tek şey tılsımı onun eline vermenin bir yolunu bulmaktı ve Jordana anında kaçabilirdi.

Atlantislilerin perdesinin diğerk tarafına geçtiğinde hedefinin ikinci kısmına gelince, doğaçlama yapması gerekecekti.

Tek bildiğı Selene'nin kristalini alıp gitmeye niyetli olduğıuydu. Onu zorla mı yoksa gizlice mi ele geğirdiğinden, fırsat eline geçene kadar emin olamazdı. Her iki durumda da seçenekleri çok azdı.

Tıpkı bu görevden canlı çıkma ihtimali gibi. Neyse ki, her zaman meydan okumalarla büyü müştü.

"Bunu da elimde tutacağım," dedi asık suratlı muhafıza. "Yanlış bir hareket yaparsan onu okyanusun dibine gönderirim."

Bu tehdit Selene'in adamları için yeterli görünüyordu. Asker Darion'a tekneye binmesini işaret etti ve birkaç dakika içinde karanlığa doğru yelken açtılar.

Tuzlu gece havası ince, girdaplı bir sise dönüşmeye başladığında bir saatten fazla bir süredir denizde olduklarını tahmin ediyordu.

Yelkenli, zamanın garip bir şekilde askıya alınması gibi hissettiren bir süre boyunca onu yarıp geçti. Yolculuk boyunca sessiz kalan üç Atlantisli muhafız şimdi yelkenleri ayarlamak ve gemiyi yavaşlatmak için acele ediyordu.

Sancak tarafı boyunca, karanlık ve çalkantılı sisin içinden bembeyaz bir rıhtım belirmeye başladı. Askerler, yumuşak sarı fener ışığında bekleyen diğerklerine gemiyi getirip emniyete almalarına yardımcı olmaları için halatlar attılar.

Limana yanaştıklarında Atlantisli muhafızlardan biri Darion'a, "Bu taraftan," dedi.

Onu, yıldız ışığının altında parıldayan bir kaleye doğru yavaş yavaş eğilen ipeksi kumlu bir sahile götürdüler. Darion, Selene'nin Atlantis diyarından ne bekleyeceğini bilmiyordu ama burası beyaz alçı kulübeler, zarif tapınaklar ve meyve ağaçları ve güzel kokulu çiçeklerle dolu yemyeşil halk bahçelerinden oluşan bu şirin yerleşim yeri değildi.

Havada ateş ve kül kokusu yoktu. Kan dökülmedi ya da ölüm olmadı. Terör ve sefaletle dolu Rogue istilasına uğramış sokaklar yoktu. Kendi dünyası ile bu dünya arasındaki tezat onu şaşkına çevirmişti.

Bu gece izinsiz girmesine neden olan Selene olmasına rağmen, siyah savaş kıyafetleri içinde, aklında şiddetle keyifli patikalarda yürürken neredeyse kendini kirli hissediyordu.

Ama bu yüzleşmeyi davet eden Selene'di. Nasıl sonuçlanacağını onun davranışları belirleyecekti.

Teknedeki ve rıhtımdaki askerler tarafından kuşatılmış olan Darion, ada cennetinin kalbindeki yeşil bir tepenin üzerinde yer alan ileriye baktı.

beyaz taştan yükselen saray, çok sayıda kiremit tepeli, kuleli kule ile taçlandırılmıştır.

Atlantis kraliyet sarayı.

O bile bunun çarpıcı olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Etkilensin ya da etkilenmesin, taktisyen zihni bir ordunun saldırması için düzinelerce yol saydı. Ada krallığının ve sarayının, onları koruyan perdenin ötesinde görünür hiçbir savunması yoktu. Yine de Selene, başka bir kristal karşılığında bu zayıflıkları bir yabancıya ifşa etmeye hazırды.

Bu gece almayı beklediği ikinci kristale sahip olduğunda kendi gücüne bu kadar güveniyor muydu? Yoksa ödülü teslim edildikten sonra Darion'un Atlantis'in sırlarını götüreceği tek yerin mezarı olacağından emin miydi?

Yakında öğrenecekti.

Askerler etrafını sımsıkı sararak onu açık bir kapıdan geçirip sarayın zemin katındaki pırıl pırıl binanın ortasına götürdüler.

Soluk lamba ışığı, içinde durduğu katedral benzeri odanın havadar iç kısmını aydınlatıyordu. Beyaz duvarlar inci gibi bir yanardönerlikle parlıyordu. Opalesan taş ve deniz kabuklarından yapılmış mozaik karolar siyah çizmelerinin altında parlıyordu ve başının üzerindeki cam kubbeli tavan, kemerler, odalar, açık hava galerileri ve sütunlu geçitlerden oluşan en az sekiz sarmal kat gibi görünen şeyleri koruyordu.

İnanılmaz mekânın merkezinde duran yansıma havuzuna nazikçe akan fiskiye suyunun melodik sesi neredeyse dinlendiriciydi.

Darion etkilenmemiş gibi davranamazdı. Şaşırmaktan bahsetmiyorum bile. Bu sakın cennet Atlantis'in zalim kraliçesinin sığınağı mıydı?

Muhafızlardan biri arkasından, "Devam edin," diye mırıldandı.

"Majesteleri bekliyor."

Teknede ve saraya doğru yürürken kınında duran kılıçlar, şimdi içerideyken ortaya çıktı. Askerler onu, sarayın çevresini tırmanan geniş merdivenlerden birine doğru hiç de nazik olmayan bir şekilde ittiler. Saray kulesi, meraklıları odalarından ve diğer alanlardan çıkararak aralarındaki Breed savaşçısına bakmalarını sağladı.

İkinci kata ulaştığında, kendisini alt katta karşılayandan daha da zengin, geniş bir odaya getirildi. Uzun mermer sütunlar, parıldaayan duvarları ve ustalıkla yapılmış heykelleriyle devasa odanın içini çevreliyordu.

Her ayrıntı, gözleri ışıltılı, mücevherli tahta ve onun üzerinde imparatorluk zarafeti ve ölümcül, dikkatli bir durgunlukla oturan kadına çekmek için tasarlanmıştı.

Selene.

Vay anasını.

Darion onu daha önce güzel bulmuş olsa da, Atlantis kraliçesini kanlı canlı görmeye hazırlıklı değildi.

Komuta merkezinin ekranında görüldüğünde, uzun platin sarısı saçları süslenmemiş ve gevşek dalgalar halindeydi, sedefli teninde şeftali rengi ipekten sade bir elbise dalgalanıyordu. Sıradan olmaktan uzak olsa da yeterince sade.

Bu gece, göz kamaştırıcıydı.

Ve savaşa hazırlanan ölümsüz bir kraliçe gibi giyinmiş.

Başı dik, değerli mücevherler ve incilerle ışıldayan altın bir taç takmış oturuyordu. Parlak saçları, sağ omzunun önünden sarkan ve bir engerek yılanı gibi kucağına dolanan uzun, örgülü bir ip şeklinde toplanmıştı. Etekleri incecik belinden aşağıya doğru akan başka bir elbise kürsünün zemininde, bu kez menekşenin zengin tonlarında bir elbise giymiş, gövdesi ve uzun, açık yakası gök mavisiydi. Korse benzeri altın bir zırh parçası gövdesini sarıyor ve küçük göğüslerinin mükemmel kabarıklığını vurguluyordu.

büyük odanın ortasına, ona bakacak şekilde yerleştirdi.

Nabzının yükselmesinin nedeninin sadece adrenalin olduğunu söyledi. Vücudunun savaşa girdiği diğer zamanlardaki tepkisinden farklı değildi. Düşmana karşı ilk saldırının beklentisi. Diğer taraftan zaferle çıkmak için sabırsızlık.

Selene'e tüm öfkeli ihtişamıyla bakarken damarlarında yanan keskin arzu sarsıntısından başka her şey.

"Darion Thorne." Her hecede küçümseme vardı ve ona karşı duyduğu küçümsemeyi soğuk ifadesinin dışında tutmaya çalıştıysa da başarılı olamadı. Kutup mavisi gözlerini ona dikti. "Sözüne güvenilmeyeceğini biliyordum."

Onu kışkırtmaktan kendini alamayarak sırttı. "Tarikat'ın liderini istediğini söylemiştin. İşte buradayım."

Şüphe soluk kaşlarını birbirine yaklaştırdı. "Sen mi? Lucan nerede?"

Darion ona bu cevabı verecek değildi. "Jordana nerede?"

"Önce kristalim." Adamın kolunun altında tuttuğu titanyum kutuya baktı. "Muhafızlar, onu bana getirin."

Darion, arkasındaki ve yanlarındaki askerler ona doğru yaklaşmaya başladığında elini sıkıca tuttu. "Anlaşmamız böyle değildi, Selene."

"Sadece buraya gelerek bile anlaşmamızı bozdun," diye karşılık verdi.

Darion başını salladı. "Ve Jordana'yı hiçbir şekilde serbest bırakmayacaktın, değil mi?"

"Benim hakkımda bir şey bildiğini sanma vampir."

Hiçbir uyarıda bulunmadan elini kaldırdı ve bir ışık huzmesi avlusu boyunca yaylanarak onu bir ip gibi sardı. Hareket edemedi, kurtulamadı.

Hay sikeyim. Atlantislilerin ve ışıklarının güçlü olduğunu biliyordu ama daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Onun gibisini.

Ona doğru parlak bir akıntı daha gönderdi. Titanyum kutu adamın elinden kapıldı ve doğruca Selene'in bekleyen ellerine teslim edildi.

Onu alt etmekten duyduğu memnuniyeti gizlemeye bile çalışmadı. Muzaffer gülümsemesi yüzünü neredeyse tatlı, neredeyse şakacı bir görüntüye dönüştürdü.

Sonra kutuyu açtı ve içine baktı.

Taçlı başını kaldırdı, bakışlarında öfke vardı. "Bunun anlamı nedir?"

Darion muhafızların yanında gerildiğini, kraliçelerinin emriyle harekete geçmeye hazır olduklarını hissetti. Ama o kararlı ve tereddütsüz durdu. "Ben de senin sözüne güvenmedim, Selene. Jordana'yı takas için buraya getirmediğine göre, belli ki senden şüphe etmekte haklıymışım."

Zael'in tılsımını çıkardı ve boş kutunun terlikli ayaklarının dibine düşmesine izin verdi. Yumruğu kristalin etrafında sıkıca kapandı. Işık parmaklarının arasında dalgalandı, sonra aynı anda söndü.

Elini açtığında, geriye sadece küçük bir yıldız tozu pufu kalmıştı. Parmak uçlarından dökülmesine izin verdi, görünmeyen bir esintide dönen minik parıltı zerrecikleri.

Darion, Jordana'nın tek kaçış yolunun hiçliğe karışmasını izlerken içinden inledi.

Ve hâlâ hareket edemiyordu. Selene'in onu kafese koyduğu ışık bağları zincirlerden daha sıkı bir şekilde tutuyordu.

Adam çırpınırken kadın açık bir eğlenceyle baktı. "İrktan birinin zerre kadar onuru olduğunu düşünmemem gerektiğini biliyordum."

Darion alay etti. "Kendi ailesinin masum bir üyesini rehin tutan bir kadın için çok fazla kibirli bir öfke bu."

Selene özenle hazırlanmış tahtındaki minderli koltuğun kenarına doğru ilerledi, adeta öfkeden çatlıyordu. "Sen kibirli, kaba bir yaratıksın Darion Thorne. Seni olduğun yerde öldürmeye hakkım var.

Aldatmanın bedelinin ağır olacağı konusunda seni uyarmamış mıydım?"

"Evet, yaptın ama beni öldürmek seni Tarikat'ın kristalini almaya yaklaştırmayacak, değil mi?"

Onun tereddüt ettiğini gördü. Ona karşı ne kadar canice hissederse hissetsin, öfkesinin mantığının önüne geçmesine gerçekten izin vermeye hazır mıydı?

Darion bu küçük umut ışığını yakaladı. "Rehine mi istiyorsun? İşte geldim. Jordana'yı bırak gitsin."

"Bana ve halkıma ait olanı istiyorum." Sesi yükselmeye başladığında ayağa fırladı. "İstediğim şey bana getirmeyi kabul ettiğin kristal."

Darion kaşlarını çatı, kafasında sorular oluşmaya başladı. "Madem kristaller senin için bu kadar önemliydi, neden fırsatın varken koloninin kristallerini almadın? Geçen gün Jordana'yı aldığın gibi onu da kolayca alabilirdin. Zael'e göre, denemedin bile."

Muhafızların üzerinden bir şok dalgası geçti. Konuşulmuyordu ama Darion diğer Atlantislilerin gerginliğini hissedebiliyordu. Selene'in kolonide olduğunu ya da kristali bulmuş olabileceğini bilmiyorlardı.

Neden bu sırrı halkından saklıyordu? Saklayacak neyi vardı?

Kürsü merdivenlerinin tepesinde dimdik durdu. Muhafızlarına sertçe başını salladı. "Onu bana bırakın."

Askerlerden birinin sesi emin değil gibiydi. "Majesteleri?"

"Sana git dedim, Yurec. Hepiniz." Parmağının bir hareketiyle Darion'un bağlarını daha da sıkılaştırdı. "Bu erkek benim için bir tehdit oluşturmuyor."

Muhafızlar dışarı çıktıktan sonra Selene kürsüden inmeye başladı. Darion'a yavaşça yaklaşırken adımları kendinden emin, akıcı bir zarafetle hareket ediyordu.

Kadının neyi amaçladığını bilmiyordu. Kız ona bu kadar yaklaştığında, strateji ve pazarlık konusundaki kavrayışı, kız önünde duraklamaya başladığında onu saran inkar edilemez farkındalık ve cazibe seli tarafından gasp edildi.

Onun güzelliği hakkında yanılmıştı. Onunla ilgili hiçbir şey soğuk değildi, şaşırtıcı mavi gözleri bile. Sevimliliğiyle yakıp kavuruyordu. Kremsi teni ve sadece platin değil, gümüş, altın ve bakırın en ince tellerinden oluşan ipeksi saçları.

Uzun boylu, zayıf kıvrımlı vücudu, her ne kadar öncelikle ona karşı öfke duyuyor gibi görünse de, inkâr edilemez bir sıcaklık yayıyordu. Ve deniz, kum ve gökyüzünün sarhoş edici bir karışımı olan kokusu, düşüncelerinin karışmasına ve damarlarının arzuyla gerilmesine neden oldu.

Selene'in olağanüstü yüzünün her santimetresini içerken, her an hayatını söndürebilecek olan bağlar bile, iंदinde cıva gibi parlayan uyarılmayı engellemeye yetmiyordu. Azı dişleri diş etlerinde zonkluyor, ona karşı verdiği diğer istenmeyen tepkiler gibi hızla yükselen bir açlığı körüklüyordu.

Aklını başına toplamaya ıalışarak boğazını temizledi. "şansınız varken neden koloninin kristalini almadınız? Anladığım kadarıyla, Senin onların yerini keşfedip kristallerini alarak onları yok etmenden korkarak yaşadılar ama sen onu bıraktın. Neden?"

Nefes aldı, ince kaşları hafifçe çatıldı. "Kimseye kendimi açıklamak zorunda değilim. Özellikle de sana."

Ama Darion onun bakışlarında yumuşak bir şeyin kıvılcımını yakaladı. Belki de bu kadar yakinken bunu saklayamazdı. En azından ondan.

"Yüzyıllar önce diyardan kaçtıklarında kristali senden ıalmış olmalarına rağmen, kristali onlarla bırakmayı seçtin. Bunca zamandır kristali onlarla bırakmayı seçtin, değil mi?"

Tedirgin, köşeye sıkışmış bir bakış onu sardı. Tanrım, neredeyse korkmuş görünüyordu. Keşfedilmekten korkuyordu.

"Halkıma karşı olan yardımseverliğimi zayıflıkla karıştırma," diye yüzüne tısladı. "Ve seninle ilgili herhangi bir şey yapacağımı da sanma, Darion Thorne."

Beyaz bir ışık patlaması ona ıarpmadan önce kadının kristal mavisi bakışlarının küçümsemeyle daralığını gördü.

Sonra her şey karardı.

BÖLÜM 19

Selene ayaklarının dibinde baygın yatan devasa Irk savaşçısına baktı.

İçi titriyor, kalp atışları hızlanıyordu.

Kendi kendine bunun öfke olduğunu söyledi. Hissettiği baş dönmesinin, nefesini tutmakta zorlanmasının, öfkesinin derinliğinden kaynaklandığını. Bu garip hissi, son birkaç saat içinde kendini çok fazla harcamış olmasına bağlayabilirdi - önce Jordana'yı bulmak için diyarı terk etmiş, şimdi de ışığını Darion Thorne'a karşı kullanmıştı.

Bu şeyler onu yormuştu ama gerçek çok daha endişe verici bir şeydi.

Bunu ona *o yapmıştı*.

Yakışıklı, siyah saçlı, keskin zekâlı ve pervasız dilli Irk erkeği. Bu küstah hareketin hayatına mal olabileceğini bildiği halde, bir yalan üzerine onun sarayına girmeye cüret eden Tarikat savaşçısı.

Kraliçe olarak, onu burada ve şimdi bitirmek için her türlü hakka sahipti.

Bir kadın olarak, tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş ve kaba savaş silahlarıyla donanmış, sert kas ve tehditten oluşan geniş bir duvar olan adam odaya adımını attığı anda varlığının her zerresinin istenmeyen bir farkındalıkla kıpırdadığını inkâr edemezdi. Cesur. Gözü kara. Işıldayan Onu ışık bağlarıyla sardıktan sonra bile inkar edilemez bir güç.

Darion Thorne kibirli ve korkusuzca meydan okuyan biriydi, kendisi ve krallığındaki her vatandaş için açık bir tehditti ama yine de onun sıra dışı cesareti ilgisini çekmeden edemiyordu.

Önceki karşılaşmalarının hiçbiri onu onunla yüz yüze gelmeye hazırlamamıştı. Onun çekici olduğunu söylemek acınacak derecede yetersizdi. Zeki kahverengi gözleri şimdi kapalıydı, siyah bıyıklarla gölgelenmiş güçlü, inatçı bir çeneye doğru sivrilen zayıf, köşeli yanaklara düşen kalın koyu kirpiklerle kapatılmıştı. İri bir erkekti, geniş omuzluydu ve güçlü kollarından uzun bacaklarına kadar kaslarla kaplıydı.

Kendisi aydınlık bir dünyada yaşarken, onunla ilgili her şey karanlıktan bahsediyordu. Onun bu âlemdeki varlığı bile duyularına hakaret sayılmalıydı.

Ama kürsüden onu izlerken hissettiği şey bu değildi.

Öyle olduğunu iddia edebilmeyi ne kadar isterdi.

Şu anda bile, öfke ya da kırgınlıkla pek ilgisi olmayan bir tepkiyle titriyordu.

Adamın kıpırdamayan cüssesine kaşlarını çatarak etrafından dolaştı ve dışarıda bekleyen saray muhafızlarının yüzbaşısına işaret etti. "Yurec, onu doğu kulesine götür."

"Evet, Majesteleri."

Selene adamlarının Darion'u alıp götürmesini beklemedi. Bir an yalnız kalmaya, dörtmala koşan nabzıyla birlikte hızla atan nefesini tutmaya ihtiyacı vardı.

Darion Thorne saraya gireli sadece birkaç dakika olmuştu ama yine de hiçbir şey eskisi gibi değildi. Endişeli bir enerji her yerde uğulduyor, görevliler ve muhafızlar açık hava galerilerinin ve sütunların gölgelerinde kraliçelerinin perdenin arkasına geçmesine izin verdiği karanlık yabancı hakkında fısıldaşıyorlardı. Kraliçenin lejyon askerleri dışında, krallığın sakinlerinden çok azı insan ya da başka bir yabancı görmüştü.

Endişelenmekte haklıydılar. Şu anda kendi akıl sağlığını sorguluyordu.

Diyarın içinde bir cins erkek. Ne düşünüyordu ki?

Selene koridorun yüksek kemerlerinin altından hızlı adımlarla geçerek ikamet ettiği kata çıkan merdivenlere yöneldi. Geniş bir alana yayılan Kraliyet sütlerinin içinde yer alan birçok sakin salondan birini arayarak özel odalara girdi. İçeriye güvenli bir şekilde yerleşene kadar hızını kesmedi.

Tören tacı kurşundan yapılmış gibi ağırdı. Belini kavrayan ve göğüslerini kaldıran altın yelek, bir saniye daha katlanamayacağı bir darlıktı.

Onu kapalı tutan bağcıkları çılgınca çekti, lanet şey düşene kadar nefes alamadı. Ardından tacı kafasından koptu ve minderli, kadife bir sandalyeye fırlatıldı.

Dışarıdaki ana kapıya vurulmadan önce içeride sadece birkaç dakika kalmıştı. Onu rahatsız etmeye izni olan çok az kişi vardı, bu yüzden Sebathiel'in diğer tarafta beklediğini görünce pek şaşırmadı.

Darion'un yanında getirdiği titanyum kutuyu tutuyordu. Kutuyu ona uzatırken Seb'in kaşları soru sorarcasına kalktı. "Bunu kürsüde buldum."

Kadın yorum yapmadan ondan aldı.

"Konuşabilir miyiz, Majesteleri?"

"İçeri gel," diye cevap verdi ses tonunu bozmadan, dönerek uzaklaştı. Sebathiel arkasından gelirken odanın içine doğru ilerledi.

"Bunu planladığını bana söylemeliydin," dedi endişeyle ve azımsanmayacak bir güvensizlikle. "Savaşçıyla yüzleşmek için seninle birlikte olmalıydım."

"Onunla tek başıma yeterince iyi başa çıktım."

"Ben de öyle duydum," diye yanıtladı Seb. "Yurec bana onu Süreyya'nın kulesine götüreceğini söyledi."

Selene, Sebathiel'e bakmak için dönmeden önce yüzünü buruşturdu. Konuştuğunda sesi hatırladığı acının etkisiyle kısıktı. "Ona öyle deme."

Kömürleşmiş harabeyi yıllar önce yıkması gerekirdi ama yapamadı. Her ne kadar görüntüsü hala kalbini parçalıyor olsa da, onu ayakta tutmuştu. Jordana'nın diyardan çalınmasından sonra sevgili kızından geriye kalan tek şey buydu.

Şimdi, korkunç kulenin başka bir kullanımı vardı.

"Bu tür riskleri almak sana göre değil, Selene." Sebathiel ona bir adım daha yaklaştı ve onu çok yakından inceledi. "Tutmak bir şeydir Jordana burada ama bir yabancı mı? Sadece bir Tarikat savaşçısı değil, aynı zamanda Lucan Thorne'un oğlu olan bir Cins erkek mi?"

"Olan oldu, Seb."

Kadının elindeki boş titanyum kutuya baktı. "Onu öldürmemiş olmana şaşırdığımı söylemeliyim."

"Gece daha yeni başlıyor," dedi ve kutuyu yakındaki bir masanın üzerine koydu. "İstersen senin için ondan kurtulabilirim."

"Hayır." Sebathiel'in kaşları onun bu hızlı reddi karşısında havalanınca ekledi: "Tarikat'ın kristaline hâlâ ihtiyacımız var. Şimdi onları kristalden vazgeçmeye ikna etmek için elimde yeni bir koz var."

"Cinslerden birini burada, krallığımızda tutmanın akıllıca olduğuna hâlâ ikna olmuş değilim."

"O zaman seni ikna etmeme gerek olmaması iyi bir şey," diye cevap verdi. "Krallığım için yapmam gerekeni yapıyorum. Halkım için."

Normalde, bu soğuk ses tonu ve makamının çok da ince olmayan bir şekilde hatırlatılması Sebathiel'in geri adım atması için yeterli olurdu. Bu gece, Darion'un varlığından duyduğu endişenin onu kraliçesini hoşnutsuz etme düşüncesinden daha fazla rahatsız ettiği açıktı.

"Majesteleri, gerçekten Tarikat ile savaşa davetiye mi çıkarmak istiyorsunuz?"

Hayır, yapmadı. Özellikle de elinde hâlâ sadece bir kristal varken. İsteyeceği son şey, halkını tehlikeye atmak ya da onlar için çok şey verdiği ve yaratmak için çok çabaladığı dünyayı tehlikeye atmaktır.

Ne yazık ki, Jordana'yı almak için ateşi çoktan yakmış olabilir.

Bu gece Darion Thorne onu imkânsız bir durumda bırakmıştı. Talep ettiği kristal olmadan, sadece Tarikat'a değil, daha da önemlisi kendi halkına karşı bir yönetici olarak zayıf ve etkisiz görünmeden onu ya da Jordana'yı serbest bırakamazdı.

Onları bir kez feci şekilde hayal kırıklığına uğratmıştı. Onları bir daha asla hayal kırıklığına uğratamazdı.

Sebathiel'e, sarayının ve vatandaşlarının geri kalanına karşı kararlı bir duruş sergileyebilse de, içten içe bunun sadece bir zaman meselesi olduğundan korkuyordu Savaş Atlantis kıyılarına çarpmadan önce.

Bunun Tarikat'tan mı yoksa dışarıdaki diğer düşmanlardan mı geldiğini görmek için beklemek gerekiyordu.

Emin olabildiği tek şey, daha fazla kristal olmadan diyarın kimseye karşı uzun süre dayanamayacağıydı.

Kolonininkini asla isteyerek elinden almazdı ama ya başka seçeneği yoksa? Bu korkunç ihtimali düşünmek bile istemiyordu. Tarikat kendi silahlarını ona karşı kullanmaya karar verse bile, düşünmesi gereken başka bir şey daha vardı. Ölü Topraklar bölgesindeki olağandışı karışıklık meselesi.

Patlamaya kristallerin neden olduğuna dair hiçbir şüphe yoktu. Bir kristal tek başına bu kadar büyük bir güç üretemezdi. Tek soru patlamanın nasıl gerçekleştiği ve birilerinin kristalleri kendi yıkıcı amaçları için kullanmaya karar vermeden önce ne kadar zaman geçtiği idi.

Muhtemelen Tarikat bile.

"General Taebris ve arama ekibinden haber var mı?" diye sordu Seb.

Başını ciddi bir şekilde salladı. "Henüz bir şey yok."

Kaşlarını çattı. "Bölgeye doğru yola çıkmalarının üzerinden günler geçti. Sence bir sorun mu var?"

"Aramaları gereken geniş bir bölge var, Majesteleri. Bu işler zaman alır."

Başını salladı ama içindeki önseziyi de yok edemedi. "Umarım haklısındır, Seb."

"Aramaya katılmaları için peşlerinden başka bir grup gönderebiliriz," diye önerdi.

"Hayır, henüz değil." Kristalleri bulup çıkarmak için ne kadar sabırsızlansa da, riskler çok büyüktü.

İlk ekibin ilerleyişinden emin olmadan daha fazla adamını göndermek sadece başka hayatları tehlikeye atmak anlamına gelebilirdi.

Diyarın küçük ordusunu daha da zayıflatmaktan bahsetmiyorum bile. "Belki Nuranthia ekibin nerede olduğu konusunda bize biraz ışık tutabilir, Majesteleri?"

Selene başını salladı. "Evet, belki. Çıkarken onu kâsesiyle birlikte içeri gönder, Seb."

Adamın yüzünde kibarca kovulmasına şaşırılmış gibi bir ifade belirdi ama başını eğerek onaylamakla yetindi. "Elbette, Majesteleri."

O gittikten birkaç dakika sonra kahin, elinde altın taslarından biriyle açık kapıda belirdi. Selene ona içeri girmesini işaret etti ve kadın bir sürahi berrak suyu leğene dökerken bekledi.

Selene'nin isteği üzerine kahin, Sibiryâ çölünün unutulmuş bir köşesindeki çorak, hayaletimsi ormanlık alana bir pencere açtı. Taebris'ten ya da ona eşlik eden askerlerden hiçbir iz yoktu. Sadece hayattan tamamen yoksun boş bir ormanlık alan vardı.

"Belki Majesteleri için farklı bir alanı aydınlayabilirim?" Nuranthia, adamlarından hiçbir iz bulamadan suya bakarak geçirdiği birkaç sonuçsuz dakikanın ardından sordu.

Selene başını salladı. "Hayır, hepsi bu kadar."

"Evet, Majesteleri." Kasesini almak için elini uzattı.

"Bekle, Nuranthia." Kahin dondu kaldı. "Gitmeden önce ... görmek istediğim başka bir şey var."

"Nasıl isterseniz, Majesteleri."

Kahin, kraliçesinin emrettiği imgelemi canlandırmadan önce en ufak bir tepki göstermeden dinledi.

Sonra Selene, Nuranthia'nın kendisi için açtığı pencereden suya baktı. Doğu kulesindeki hücreye bir bakıştı bu.

Selene uzun bir süre, soğuk taş zeminde baygın yatan Darion Thorne'u izledi ve bu yakışıklı, tehlikeli Irk savaşçısını dünyasına kabul ederek büyük bir hata yapıp yapmadığını düşündü.

BÖLÜM 20

Darion'un kafası bir baltayla yarılmış ve tekrar bir araya getirilmiş gibi hissediyordu.

Her yeri ağrıyordu. Hareket etmeye çalıştı ve soğuk taşın üzerinde yattığını fark etti. Her yeri ağrıyordu ama hayattaydı. En azından şimdilik.

Yontulmuş kayaların nemli kokusu duyularına çarparken aynı anda gözlerini açtı ve bir tür hücrede olduğunu fark etti. Gerçi bu Daha önce gördüğü hiçbir hapishaneye benzemiyordu.

Üç duvar taştan yapılmıştı ve kalın demir şeritli bir kapı onu içeriye kapatıyordu. Etrafına soluk bir parıltı yayılıyordu ama odanın en tuhaf yanı bu değildi.

Bir duvarı tamamen açıktı ve öğlen güneşinin tüm şiddetiyle parlayan bir dünyaya bakıyordu.

Vay anasını.

Gün ışığı.

İçgüdüğü onu çığlık atan uzuvlar ve zonklayan kafatası arasında ayağa kaldırdı. Şaşırtıcı derecede büyük, boş hücrenin gölgeleri arasındaydı, ancak tüm bu güneş ışığını görmezden gelmek zordu.

Bir martı tiz bir çığlık atarak tepesindeki ince bulutlara doğru süzülerek geçti. Belli ki, Selene onu nereye göndermişse, orada çok fazla olmalıydı.

Yerden birkaç kat yüksekte. Saray arazisinin dik kulelerinden biri o zaman?

Sarayın geri kalanının zenginliğiyle kıyaslandığında, bırakıldığı yer bir mezarın bakımsızlığını taşıyordu. Yanık izleri soluk taş duvarları ve zemini kızgın siyah lekeleriyle yaralamıştı. Köşelerde asılı duran örümcek ağları dışarıdan gelen ılık esintiyle dalgalanıyordu.

Darion kol ve bacaklarını zorlayarak onu gölge örtünün kenarına götürdü, böylece yerini tespit edebilecekti. Hareket ettikçe, fark etti ki Silahlarına ve botlarına el konulmuştu. Siyah savaş kıyafetleri derisine yapıştırılmış gibi yapışmış, hareket etmeye çalışırken duyduğu rahatsızlığı daha da artırmıştı.

Temkinli bir şekilde, retinaları çaba sarf etmekten yanarak çevresine baktı.

Geniş saray yerleşkesinin ve avlularının doğu tarafındaki bir harabenin en üst odasındaydı. On kattan daha az olmayan

yerle arasında. Onun için kolay bir atlayıştı ama gökyüzündeki beyaz ve sıcak güneş tepesindeyken öyle değildi.

Koluyla yüzünü siper ederek yukarıya, bulutlara doğru baktı . . . ve garip bir şey fark ettim.

Diyarın üzerine yağan güneş ışığına rağmen Darion, ışık örtüsünün üzerinde belli belirsiz parıldayan bir hilal ve yıldızlarla dolu bir örtü görebiliyordu.

Ne oluyor lan?

Hücresinin kapısı açıldı ve uzun boylu Atlantisli bir erkek içeri girdi. Yanında asılı duran uzun, kılıflı kılıca rağmen bir asker değildi. Altın sarısı saçlı ve ince deniz mavisi ve beyaz cüppeler giymiş olan erkek, bir çeşit memur gibi görünüyordu. Elllerinde katlanmış keten giysiler taşıyordu.

Kurnaz mavi gözleri Darion'un dışarıdaki gökyüzü hakkındaki merakını kaydetti. "Yeterince gerçek. İstersen ışığı test etmekten çekinme. Daha önce bir Cins vampirin yandığını hiç görmemiştim."

Dare dişlerini gösterdi. "Belki başka zaman. Selene nerede? Tam konuşmanın ortasındaydık ki göğsüme bir şimşek çakarak kaba bir şekilde sözümü kesti."

"Majestelerinin sizinle konuşmaya niyeti yok."

"Sen kimsin o zaman, kraliyet sözcüsü mü?"

Erkek alay etti. "Ben Sebathiel. Yüksek Şansölye ve Majestelerinin danışmanı."

Darion homurdandı. "Ona Jordana'yı kaçırmasını ve kristalimiz karşılığında Tarikat'a fidye olarak geri vermesini tavsiye eden sen miydin? Ne aile ama, değil mi Seb?"

Sanki Darion görünmeyen bir hedefe vurmuş gibi gözle görülür bir şekilde kılılandı. "Onun öfkesini sınama," diye hırladı. "Benimkini de sınamaman akıllıca olur."

Sebathiel giysileri ona fırlattı. "Giy şunları."

Ekru keten bir tunik ve taba rengi bir pantolon, bir çift düz deri sandaletle birlikte Darion'un ayaklarının dibine düştü. Ayakkabıları ve giysileri inceledi, Atlantisli'ye biraz şüpheyle baktı. "Orada durup seyredecek misin?"

İri Atlantisli kollarını kavuşturmuş, ne konuşuyor ne de odadan çıkıyordu.

Darion omuz silkti. "Sen bilirsin."

Savaş teçhizatını sadece kendisi bile kokusuna ve sertliğine dayanamadığı için çıkardı. Kasları hala her esnemedede şikayet ediyordu ve

Ama ağırlarını görmezden geldi ve soyunmak için acele etmedi, sonra da tuhaf, fazla dar Atlantis kıyafetlerini giydi.

"Ne zamandır buradayım?" diye sordu Selene'nin adamı.

"Üç gündür."

Haber şok etkisi yarattı. Düşman hapishanesinin hücrelerinde üç gün baygın kaldı. Jordana'nın serbest bırakılmasını sağlayamadan geçen üç gün.

Beslenmeden üç gün.

Vücudunun bu kadar halsiz ve keyifsiz hissetmesine şaşmamalı. Selene'in patlaması yeterince zayıflatmıştı. İçecek taze, canlı kanı olmadan geçireceği birkaç gün daha sonunun başlangıcı olacaktı. İnsan kanı, çünkü Atlantisli erkeklerden hiçbirinin ona bir damar sunacağını sanmıyordu ve Atlantisli bir dışiden içki içmek, aralarında karşılıklı olarak istenmeyen bir kan bağıını harekete geçirecekti.

Yani, evet, eğer kısa süre içinde Jordana'yla birlikte D.C.'ye dönmenin bir yolunu bulamazsa -elinde krallığın kristali olsun ya da olmasın- boku yemişti.

Kollarını uzattı, dişlerini ve sivri dişlerini göstererek parodi bir gülümseme taklidi yaptı. "Artık hazır olduğuma göre, neden Selene'i buraya göndermiyorsun, böylece sohbetimizi bitirebiliriz?"

Sebathiel homurdandı, bakışlarında küçümseme ve Darion'un tam olarak tanımlayamadığı başka bir şey vardı. Cevap vermedi, sadece döndü ve kapıya doğru yürüdü.

Darion erkeğe saldırmanın ya da Selene'i Baş Şansölye'nin ölümüyle tehdit etmenin Jordana'yı serbest bırakma şansını artıracaklarını düşünseydi, bunu değerlendirirdi. Şu anda, değerli kristalinden başka herhangi bir şeyin Atlantis kraliçesi için bir değeri olup olmadığından emin değildi.

Sebathiel dışarı çıktı ve onu içeri kilitledi. Darion kapının etrafından yayılan parlayan ışığa daha yakından bakmak için öne doğru bir adım attı. Zihninin gücüyle kilidi test etti ama kilit yerinde duruyordu.

Işık bükülmeyi reddetti. Parmaklarını ona dokundurdu, sonra onu kavuran yakıcı sıcaklık karşısında bir tıslamayla geri sıçradı.

Kahretsin.

Kapıdan çıkış yoktu ve Sebathiel yalan söylemiyorsa Darion'un hücresinin diğer tarafında bekleyen tek şey ölümdü.

Emin olmak zorundaydı. Gölgeyi dışarıdaki alışılmadık güneş ışığından ayıran çizgiye geri dönerek elini uzattı. Parmak uçları ışığa doğru hareket eder etmez kabarmaya ve duman çıkarmaya başladı.

"Orospu çocuğu." Elini serin gölgelere doğru geri çekti, yanığın dayanılmaz acısıyla dişleri diş etlerinden dışarı fırladı.

Ve sonra onu gördü.

Selene, saray avlusunun karşısındaki başka bir kulede, yemyeşil çiçekler ve turunç ağaçlarıyla dolu bir bahçede duruyordu. Onu izliyordu.

Darion ona baktı. Gülümsemesinin yavaşça yayılmasına izin verdi, elini aleni bir selamla kaldırırken dudakları dişlerinden ve sivri dişlerinden uzaklaştı.

Onun buz gibi öfkesinin uzaklardan kendisine saplandığını hissedebiliyordu.

Şu anda onun üzerine bir Atlantis gücü daha salsa bile, sırf kızgın yüzündeki inanmaz ifadeyi görmek için buna değerdı.

Ama onu gelecek haftaya kadar patlatmadı.

Bir hışımla dönüp ona arkasını dönerek güneşliğinin gölgesine doğru hışımla ilerledi, tüllü ipek elbisesi peşinde bir yelken gibi dalgalanıyordu.

BÖLÜM 21

Jenna göz kapaklarını kaldırdı ve kendini küçük bir çocuğun tatlı, çilli yüzüne bakarken buldu.

"Uh ... merhaba," dedi, uykudan boğazı kaşınıyordu. Dili sözcükleri oluştururken işbirliği yapmak istemiyordu. "Kimsin sen?"

"Ben Caleb." Sanki sıradan bir gerçekmiş gibi ve küçük bir gülümseme eşliğinde ifade etti.

Sersemlemişti, kafası karıştı ve biraz da yönünü şaşırılmıştı; daha önce hiç görmediği bir çocuğun varlığı bunların hiçbirine yardımcı olmamıştı. Yine de, onu sanki sonsuza dek tanıyormuş gibi inceleyen şefkatli kahverengi bakışlara karşı koyamadı.

"Merhaba Caleb," diye mırıldandı kalın kalın. "Ben Jenna."

"Biliyorum. Brock söyledi." Çocuk başını çevirdi ve ince omzunun üzerinden bağırdı. "Brock, çabuk gel! Uyandı!"

Brock, Caleb'in acil çağrısından önce bile harekete geçmişti. Yatak odasına koştu ve onun yanına çömeldi. Yakışıklı yüzü Gözlerini kızın gözlerine dikmiş endişeyle bakıyordu, güçlü elleri kızın yapış yapış saçlarını yanaklarından uzaklaştırırken şefkatliydi.

Hayır, sadece endişeli değildi.

Onun için çok korkuyordu.

"Jenna, Tanrı'ya şükür." Eğildi ve onu sarsan bir çaresizlikle öptü. "Beni çok endişelendirdin bebeğim."

Caleb, "Az önce kötü bir kelime söyledin," diye işaret etti.

Brock hıçkırıklara benzeyen keskin bir kahkaha attı. "Evet, öyle yaptım. Bunun için üzgünüm evlat."

Konuşurken bile Jenna'nın yüzünü ellerinin arasına aldı ve sanki ona dokunmaktan kendini alamıyormuş gibi onu tekrar öptü.

Adamın endişe dolu gözleri kızın donuk bakışlarını aradı. "İyi misin?"

Yutkundu, kurumuş boğazını test etti. "Emin değilim. Kendimi iyi hissediyorum ama başım ..."

Üşümediği halde içinden bir ürperti geçti. "Caleb, git benim için kanepeden battaniyeyi getir."

Çocuk diğer odaya doğru koştu. Jenna arkadaşına baktı. "Yeni bir arkadaşın mı var?"

Gülümsedi ve iri bir omzunu kaldırdı. "Öyle görünüyor."

"O bir cins," dedi Jenna, bir sorudan çok bir gerçek gibi. "Bölgedeki Darkhaven'lardan birinden mi?"

"Evet," dedi Brock. "Bu uzun bir hikaye. Yakında sana anlatırım. Anlatacak çok şey var."

"Bunun kulağa hoş geldiğini sanmıyorum."

Yüzündeki acımasız ifade, kadının üzerine çöken dehşet duygusunu yok etmek için hiçbir şey yapmadı. "Şu anda seni uyanık gördüğüme gerçekten çok sevindim, güzelim."

Kaşlarını çatarak ona baktı, şaşkınlığı derinleşiyordu. "Çok mu uzun uyudum?"

"Jen, son beş gündür bir çeşit komadaydın." "Koma mı?" diye yankılandı, afallamıştı. Bir an bir şey hissettiğini hatırladı. Yorgunluk onu ele geçirmişti, yatağa uzanmak için gitmişti - sadece kısa bir uyku için. "Brock, yolunda gitmeyen bir şeyler var."

Adam onun elini sıktı ve sıkıntılı bir iç çekti. Aynı anda Caleb battaniyeyle geri döndü.

"Kabarık olanı getirdim," dedi ve onu Brock'a uzattı. "Sağ ol dostum."

Jenna da ona teşekkür ederken gülümsemeyi başardı. "Kaç yaşındasın Caleb?"

"Altı yaşındayım."

"Altı." Jenna başını kaldırıp Brock'a baktı ve Brock'un şefkatli gözleri Jenna'nın düşüncelerinin nereye gittiğini bildiğini söylüyordu.

Alaska'ya dönelim, uzun zaman önce.

Jenna'nın kendi kızı Libby'nin hâlâ altı yaşında mutlu ve canlı bir çocuk olduğu zamanlara.

Caleb'in küçük elleri Brock'un battaniyeyi Jenna'nın omuzlarına ve çenesinin altına sıkıştırmasına yardım etti.

"Şimdi daha sıcak mısın Jenna?" diye sordu çocuk, endişeyle. Jenna başını salladı. "Isındım. Teşekkür ederim."

Brock elini Caleb'in omzuna koydu. "Bana bir iyilik yap ve gidip Tess ile Gideon'a Jenna'nın uyandığını söyle, tamam mı?"

"Elbette."

Çocuk gittikten sonra Brock Jenna'nın yanağını nazikçe okşamaya devam etti. "Herkes senin için endişeleniyor."

"Ben iyiyim," dedi Jenna. Her geçen dakika duyularının yeniden devreye girdiğini hissetmeye başlıyordu. Ama bir şeyler ters gidiyordu.

Brock onun sıkıntılı bakışları karşısında kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum. Başım garip hissediyor. Sanki biri kafatasımın içinde eski bir sandığı karıştırıyormuş gibi hissediyorum."

Bu sözleri söylerken, dehşet verici bir gerçek üzerine çöktü. Ne kadar istese de inkâr edemeyeceği bir kesinlik.

"Brock, oydu. Kadim." Keskin bir nefes aldı. "Oh, Tanrım. Kafamın içindeydi, anılarımdaydı. Son yirmi yıldır katalogladığım ve günlüklerime kaydettiğim her şeyi... hepsini biliyor."

BÖLÜM 22

Selene, Jordana'nın odasının kapısına ışık mührünü bırakmadan önce sakinleştirici bir nefes aldı.

Ona eşlik eden iki kadın görevli meyve, peynir, ekmek ve meyve suyu dolu tepsiler taşıyordu. Bir aileyi doyurmaya yetecek kadardı ama Selene, Jordana'nın nelerden hoşlandığını bilmiyordu ve onu cezbedecek bol miktarda yiyecek olduğundan emin olmak istiyordu.

Hiçbirini yemeyeceğinden değil.

Jordana, Selene'in torunuyla konuşmak ve onu tanımak için yaptığı tüm girişimler de dahil olmak üzere şimdiye kadar ona getirdiği her şeyi reddetmişti. Genç kadın dik başlı ve inatçıydı; bu özelliklerin soylarının üç nesline de geçtiği belliydi.

Kapı açıldığında Jordana büyük yatağın ucuna oturmuştu. Şimdi, Selene'le arasına mümkün olduğunca mesafe koyarak uzak duvara doğru ilerledi.

Elleri çözülmüştü. Selene, Jordana'nın geldiği gece ışık iplerini çözmüştü; bunun başlıca nedeni sevgi ve şefkatti ama aynı zamanda torunu artık Selene'in onlardan açık ara daha güçlü olduğunu anlamıştı.

En azından şimdilik.

Son üç gün ona zarar vermemiş gibi davranamazdı. Kendini onarılamayacak kadar tüketmeden ışığını daha ne kadar kullanmayı bekleyebilirdi? Kilitleri yerinde tutmak ve bağlayıcı ipleri kullanmak çocuk oyuncağıydı ama Darion Thorne'u doğu kulesinde tutsak tutmak için diyar üzerinde tam gün ışığı sağlamak hazırlıklı olduğu bir şey değildi.

Birkaç saat önceki karanlık sırtışı ve sinir bozucu selamı hâlâ onu rahatsız ediyordu. Daha da çok, onu avlunun karşısından izlerken yakalamış olmasından nefret ediyordu.

Delici bakışları fiziksel bir şey gibi hissettirmişti, sıcak ve davetsiz. Ne kadar istese de unutmaması imkânsızdı.

"Günaydın, Jordana," dedi, düşüncelerini sinir bozucu Irk erkeğinden uzaklaştırarak.

"Sabah mı oldu?" Jordana odadaki küçük pencereye baktı. "Nasıl anlıyorsun? Burada gece hiç çökmez mi?"

Selene küçük bir gülümseme sundu. "Işık gerekli. Size yiyecek birkaç şey getirdik. Umarım hoşunuza gidecek bir şeyler bulursunuz."

"Hiç zahmet etmeseydin. Deli ve hain bir kraliçe tarafından esir tutulurken iştahımın açılması imkânsız."

Selene hizmetkârlarının bu hakaret karşısında titrediğini hissetti, içlerinden biri keskin bir nefes aldı. Sakin bir şekilde onlara doğru baktı ve çenesini hafifçe eğerek onları başından savdı. Koşar adımlarla odadan çıktılar ve kapıyı arkalarından kapattılar.

Selene öne doğru bir adım attı ve Jordana daha da geri çekildi. Elleri savunmaya geçti, avuç içleri Atlantis ışığıyla parlıyordu.

Selene durakladı ve yumuşak bir iç çekti. "Benden bu kadar mı korkuyorsun çocuğum, yoksa benden bu kadar mı nefret ediyorsun?"

"Henüz karar vermedim. Ve ben senin çocuğun değilim. Seninle ilgili hiçbir şey değilim."

Gözlerindeki güvensizlik Selene'in kalbinde derin bir yara açtı. "Sen burada güvendesin, Jordana. Söz veriyorum, sana zarar vermek gibi bir niyetim yok. . . asla." "O zaman bırak gideyim. Eve, Nathan'a gitmek istiyorum. Ailemle birlikte olmak istiyorum.

eşim ve ailemin geri kalanı."

"Ailen," diye mırıldandı Selene sessizce. "Bunu söylediğim için çok üzgünüm ama *ailen* sana, senin onlara verdiği kadar değer vermiyor."

Jordana'nın çenesi meydan okurcasına kalktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Gitmene izin vermeyi teklif ettim. Tarikat'ın tek yapması gereken bana ait olan kristali getirmektir."

"Ne yaptın?" Yüz ifadesi kuşkuluydu, ses tonu ise tiksintiyle karıştı. "Bana bunu kabul etmediklerini söyle."

"Kabul ettiler, Jordana, ama sonra onun yerine bir hile gönderdiler. Gönderdikleri tek şey yalanlardı."

"Sen neden bahsediyorsun? Buraya kimi gönderdiler?" Sesinde panik yükseliyordu. "Nathan mıydı? O burada mı? Hayır, burada olamaz. . . Onu kanımda hissedirdim."

Elbette öyle yapacaktı. Çünkü Jordana kendini bir Irk savaşçısına kan ve yeminle bağlamıştı. Ne kadar akıl almaz görünse de Eşini derinden seviyordu. Bu, Selene'in tüm ölümsüz varlığı boyunca hiç tatmadığı bir duyguydu.

Yavaşça başını salladı. "Hayır, gönderdikleri kişi o değildi. Darion Thorne'du."

"Dare benim için mi geldi? Nerede o, Selene? Arkadaşımı hemen görmek istiyorum."

"Bu mümkün değil."

"Oh, Tanrım. Ne yaptın sen?"

"Merak etmeyin, şimdilik hayatta. Ama hiçbir yere gitmiyor. Bana ihanet etti ve bunun için ödenmesi gereken bir bedel var. Bana kristali getirme şansı vardı ama özgürlüğünüzün tehlikede olduğunu bilmesine rağmen sadece hile getirdi."

Jordana hayal kırıklığı ya da incinmişlikle tepki vermek yerine keskin bir kahkaha attı. "Darion'un senin isteklerine boyun eğmemesine sevindim. Ben *de rahatladım*. Kimse sana başka bir kristalle güvenmiyor, en azından biz. Tek yapacağın

Düzen'e ve dünyamıza savaş açmak için kullanacak."

"Bu doğru değil." Selene bu suçlama karşısında şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Bu Bizi, barışçıl yaşam tarzımızı tehdit eden Irk. Geldikleri canavarlardan daha iyi değiller, terör estiriyor ve öldürüyorlar, sokaklarını kan ve şiddetle kızıla boyuyorlar."

"Tarikat değil," diye yanıtladı Jordana şiddetle. "Tek istediğimiz barış. Bunun için savaşacağız. Gerekirse bunun için ölürüz."

Biz. Onlar değil. Savaşçılar ve eş olarak aldığı erkek, Jordana'nın aklını gerçeği kabul edemeyecek kadar bozmuş muydu? Yoksa onların onuruna olan inancı bu kadar güçlü müydü?

Jordana bir adım öne çıktı. "Eğer barışa iddia ettiğiniz kadar değer veriyorsanız, bırakın gideyim. Darion ve beni hemen serbest bırakın."

Selene, Süreyya'nınkilere çok benzeyen o yalvaran mavi gözlere baktı. Jordana'ya özgürlüğünü vermek istese bile bunu yapamazdı. Darion Thorne ihanetiyle onun elini kolunu bağlamıştı.

"Özür dilerim," dedi nazikçe. "Bunu yapamam. Tarikat'ın hilekârlığını ödüllendirmeyeceğim. Bu sadece aynısının daha fazlasını teşvik eder."

"Ya da onlara düşman değil müttefik olabileceğinizi göstermenize yardımcı olabilir."

Selene iç geçirdi, tek akrabasıyla arasına giren bu çıkmazdan nefret ediyordu. "Sarayda ve arazide istediğin gibi dolaşmakta özgürsün Jordana, ama daha ileri gitme. Perdeyi geçemezsin."

"Peki ya Darion?" "Ne olmuş ona?"

"Burada hayatta kalamaz, Selene. Acımasız ışık bir yana, onu açlıktan öldürmek istemiyorsanız, beslenmesi gerekecek. olmadan

Açık bir damardan kan içmeden beslenemezse ölür." "Ne kadar sürer?"

Selene kendine rağmen merakla sordu.

"Bir hafta, muhtemelen daha az."

Üç gündür doğu kulesindeydi ve gün sayıyordu. Eğer onu kristalleri için Tarikat'a geri pazarlamak istiyorsa, onu hayatta tutması gerekiyordu.

Varlığıyla onu ne kadar rahatsız ederse etsin, ölmesini istemiyordu.

Selene, Darion'un dişlerinin birinin boğazını parçalaması fikrinden irkildi ama Jordana'nın onun için gerçekten endişelendiğini görebiliyordu.

Ona değer veriyordu, Darion'a arkadaşım demişti.

Jordana'ya başka bir şey veremezse bile bunu verebilirdi. "Bana neye ihtiyacı olduğunu söyle," diye mırıldandı sertçe.

BÖLÜM 23

Darion hücresinin gölgelerinde oturmuş, sırtını serin taş duvara dayamıştı ki ağır kapı açıldı ve bir çift saraylı Muhafızlar içeri girdi.

Selene'nin geldiği gece Yurec diye çağırdığı ikisinden daha iri olanı kaba bir şekilde ayağa kalkmasını işaret etti. "Kraliçe senden Varlık."

Ayağa kalktı, hiç değilse bitmek bilmeyen can sıkıntısına ara verdiği için mutluydu. "Beni şimdiden özledi, ha?"

İki Atlantisli asker onu ite kaka odadan çıkarırken bu espri sırtına sert bir yumruk yemesine neden oldu. Onu sarmal merdivenlerden aşağı indirirlerken, sarayın her santimini inceledi ve güvenli olmayan yerleri katalogladı.

odalar ve açık geçitlerden kaçmaya çalışıyordu.

Selene istediğini elde edemezse daha uzun süre yaşamasına izin verileceğini sanmıyordu. Yine de kan açlığını dindirmenin bir yolunu bulamazsa Selene'nin ne istediğinin bir önemi kalmayacaktı. Ölmek istemiyordu ama onun merhametine sığınmaya çalışmadan önce lanetlenmeliydi.

Yurec onu devasa taht odasının açık kapılarına doğru götürdü. Selene yine içeride bekledi ama yalnız değildi.

İki muhafız daha yaşlı, iri yarı bir insan erkeğini tutuyordu. Ağarmış saçları tuzlu hava ve deniz spreyi yüzünden keçeleşmişti. Basit giysileri ter ve balık kokuyordu. Darion'a Yunanca gibi gelen bir dilde hızla konuşurken korkudan gözleri büyümüş bir halde kendisini yakalayanların arasında kıvranıyor ve debeleniyordu.

"Neler oluyor, Selene?"

"Sana perdenin dışından bir şey getirdim."

Yaşlı adam Darion'un sesiyle irkildi ve tutarsız bir şekilde ona yalvarmaya başladı.

Darion insanın dehşetinin ve belirsizliğinin kokusunu alabiliyordu. Her ne kadar gördüklerini onaylamasa da kürsünün tepesindeki tahtında sakince oturan Selene'e sırtarak baktı.

"Benim için bir hediye mi? Önemsemediğini fark etmemiştim."

Güzel ağzı düzleşti. "Buruşmuş ve açlıktan ölmüş olursan Tarikat'ın kristali seninle takas etmeye daha az istekli olacağımı düşünüyorum."

Şaşkınlığını inkar edemedi. Ya da susuzluğunun şiddetli kemiriciliğini bir nebze olsun hafifletme düşüncesinden duyduğu derin rahatlamayı.

"Endişenizi takdir ediyorum,

ama ben genelde herkesin önünde beslenen biri değilimdir. Neden bu küçük hediyeni benim hücreme getirmedi?"

"Doğu kulesine asla adımımı atmam." Cevabı keskin ve ani oldu - neredeyse istemsiz bir refleks.

İfadesini kontrol altında tutuyordu ama diz çökerek verdiği tepkiyi geri almak mümkün değildi. Tahmininde yanılmadıysa, Darion onun buz mavisi gözlerinde duygusal bir acının titreşimini fark ettiğine yemin edebilirdi.

Selene, Yurec'e Darion'u öne getirmesini işaret etti. Yaşlı balıkçı biraz daha debelendi, şimdi onu tutan muhafızlardan biri başını tutup yana eğerek boynunu Darion'a gösterirken sızlanıyordu.

Açlık onu kamçıladi, bakışları bronzlaşmış, kırlaşmış teninin altında hızla ilerleyen şahdamarını görünce kehribar rengine büründü.

Bakışlarını tekrar Selene'e çevirdi ve kıvılcım saçan gözlerinin sıcaklığını hüngür hüngür ağlayan insan yerine ona yöneltti.

"Bu benim her zamanki işim değil," dedi, sesi derin bir hırıltıya dönüşmüştü. "İlerisi için söylüyorum, dişi boyunlarını tercih ederim. Dişlerimin altında daha yumuşak, dilimde daha tatlı oluyolar."

Selene'nin parmakları mücevherli, yaldızlı tahtının kollarında sıkılaştı. "Senin tercihlerinle ilgilenmiyorum. Bu, en basit ihtiyaçlarınız dışında hiçbir şeyi tatmin etmekle ilgili değil."

"Peki bunların ne olabileceğini nereden biliyorsunuz, Majesteleri?"

Gözle görülür bir şekilde yutkundu, rahatsız görünüyordu. "Sadece şu işi bitirelim." "Bu duymaya alışık olmadığım bir şey."

Gülümsedi ve dişlerine uzun uzun bakmasını sağladı. Ne de olsa bu gösteri onun emriyle gerçekleşiyordu. Onu kolayca bırakacak değildi. Ve bazı çarpık nedenlerden dolayı, kibirli kadının kıvranışını görmekten zevk alıyordu.

Ona bundan çok daha fazlasını yaptırmak için güçlü bir dürtü duyuyordu.

Omuzlarını geriye çekip dimdik oturarak ona ters ters baktı.

"Yeter." Yaşlı adamı muhafızın elinden kurtarmak ve Darion'a doğru itmek için ışığıyla saldırdı. "Bu işin bitmesini istiyorum. Şimdi."

İnsan onun dönüşmüş yüzüne baktı ve çığlık attı. Darion'un nabızı hızlandı, o kadar sert atıyordu ki Darion'un duyabildiği tek şey buydu. Gözleri yanıyor, görüşünü parlak kehribar rengiyle dolduruyordu.

Dermagliflerini göremiyordu ama İrk deri işaretlerinin kaynayan, karanlık bir isyan olacağından emindi.

keten tuniğinin gevşek bağcıklı yakasının altındaki renkler.

Azı dişleri ağzını doldurdu.

"Korkma," diye mırıldandı, ama yaşlı adam dehşet içinde inlemeye devam etti, yardım için yalvardı.

Darion'un onunla işi bittiğinde yaşadığı çileyi hatırlamayacaktı. Bir trans ve zihin fırçalama işlemi yaşlı adamın hissettiği tüm korkuyu silecekti. Selene'in insanın yaşamasına izin verdiğini varsayarsak, nerede olduğuna ya da Atlantis kraliçesinin sarayında nelere katlandığına dair tek bir anısı bile olmadan teknesine ya da köyüne dönecekti. Darion onun için en azından bunu yapabilirdi.

Ama şimdilik adam korkudan taş kesilmişti.

Darion hızlı ve sert bir şekilde saldırdı. Sabit tutmak için elini gri başın üzerine koyarak etli boğazı ısırıldı.

Selene'in nefesi kesildi, bir eli göğsüne gitti. Ama Darion içmeye başladığında gözlerini bir an bile kaçırmadı.

Sıcak kırmızı hücreler ağzına doldu.

Selene'e baktı, onun hassas boynunun ısırığı altında boyun eğeceği düşüncesiyle kavrandı. Kanı dilinin üzerinde akıyordu. Selene'nin vücudu onun altında çırılçıplaktı, adam Selene'nin damarlarını dolduruyor ve aletini Selene'nin derinliklerine sokarken ona on kat zevk veriyordu.

Fantezi o kadar güçlü, o kadar şok edici derecede canlıydı ki, arzusunun vahşiliğiyle hırladı.

Onun ne düşündüğünü bilmeliydi. Uyarılmışlığının yoğunluğunu ateşli bakışlarından uzak tutamıyordu.

Biraz daha içti ve Selene'nin onun elinden kurtulmasını bekledi. Saygısızca baktı. Ama kadın irkilmedi. Aralarındaki içgüdüsel bağı onun kadar koparamıyor ya da koparmak istemiyor gibiydi.

Ve lanet olsun ki bu, ona daha fazla sahip olma ihtiyacıyla yanıp tutuşmasına neden olmadıysa.

BÖLÜM 24

Darion beslenirken gözlerini ondan ayıramıyordu.

Şaşkınlıkla izledi, tiksinişi gerekirken perçinlendi. Dehşete düşmesi gerekirken tahrik oldu.

Onun nesi vardı?

Onun kavurucu bakışlarından başka bir yere bakmak imkânsızdı. Artık onun içinde bir yumuşaklık bulup bulamayacağını merak etmesine neden olan emici kahverengi gözler değil, açık bir alev kadar sıcak yanan şok edici kehribar rengi gözler. Onun

Açgözlülükle içerken gözbebekleri en dar dikey yarıklara kadar küçülmüş, şehvetli ağzı insanın boğazına yapışmıştı.

Kendi kıyafetlerinin yerine giymesi için verilen tuniğin yakası açıktı, keten bağcıklar çözülmüş ve gevşemişti. Pürüzsüz göğsünün sadece bir kısmı görünüyordu, ama az da olsa görebildiği kısım, dikkatini neredeyse gözleri kadar manyetik bir şekilde çekiyordu.

İrk derisinin izleri göğsünde kıvrılıp birbirine dolanıyor, koyu renklerle canlanıyordu. Koyu kırmızı, çivit mavisi ve altının değişen tonları, kıvrılıyor ve titreşiyordu.

Adam ona daha önce tanık olduğu her şey kadar yabancıydı, rahatsız edici derecede erotik bir şekilde güzeldi.

Yine de Darion'un tüm sarmal gücüne rağmen, yaşlı ölümlüye karşı onu kontrol altında tutuyor gibi görünüyordu. Adamı neredeyse nazikçe kavırıyordu. Darion vurduğu anda adamın bacakları gevşemişti ve Darion onun sarkmasına ya da yere düşmesine izin vermek yerine tek koluyla yaşlı adamın bedenini dikkatle dik tuttu.

Tüm bu gücün altında sıkışıp kalmanın nasıl bir şey olabileceğini hayal etmek zor değildi. Tamamen o keskin, affetmeyen dişlerin merhametine kalmıştı.

Bu onu tedirgin etmeli, hatta korkutmalıydı.

Birçok açıdan öyle de oldu.

Çünkü Darion'un açlığını bastırmasını izlemek, beklediği o mide bulandırıcı his yerine vücudundaki her hücreyi elektriklendirmişti. Uyarılma, zorlukla katlanabildiği derin, sıvı bir sıcaklıkla sarmal bir şekilde yayıldı.

Sanki onun ne hissettiğini anlamış gibi, aç bir ses çıkarırken, o ateşli gözler onu amansız bir sıcaklıkla tüketti.

Sonunda bir an daha dayanamadı. Onun açlığına seyirci kalmak yeterince sarsıcı değilse, Darion'un delici bakışlarına verdiği garip tepki

bakışlarıydı.

Ayağa kalktı ve koşmaya başlamadan cesaret edebildiği kadar hızlı bir şekilde merdivenlerden indi.

Hemen kraliyet odalarına çıkan merdivenlere doğru kaçtı, kalp atışları vücudundaki her nabız noktasına çarpıyordu.

Arkasındaki hava karanlık bir enerjiyle kıpırdandığında, kamarasında nefes alacak kadar bile kalmamıştı. Döndü ve Darion'un orada durduğunu görünce şaşırdı.

İçinden bir alarm sesi yükseldi. "Nasıl yaptın-- Adamlarıma ne yaptın?"

"Sakin ol, Selene." O alçak sesi daha da derinleşmiş gibiydi.

Dudaklarının arkasında keskin dişleri parlıyordu. "Yurec ve diğerleri kendilerine geldiklerinde yaşayacakları baş ağrıları dışında iyiler."

"ık dışarı, yoksa daha fazla muhafızımı çağırırım."

"Devam et." Sırıtacak kadar cretkrdı. "şu anda tüm silindirler üzerinde çalışıyorum ve lanet olsun, ciddi bir saldırganlığı doğru bir şekilde çalıştırmam gerektiğini biliyor şimdi."

Yutkundu, adam kişisel alanına doğru ilerlerken ondan uzaklaşmayı reddetti. Elleri refleks olarak havaya kalktı, avuç ileri gücünün uyanışıyla ısınmıştı. Son birkaç gündür sarayın dışında ve doğu kulesinin hücre kapısında ışığı tuttuktan sonra, şimdi ona zarar vermek için yeterli rezervi kalıp kalmayacağını bilmiyordu. Onun bunca zaman diyarda kalmasını hiç istememişti. Onu tutsak tutmaya daha ne kadar devam edebileceğinden emin değildi.

Bu, şu anda kendini korumak için sahip olduğu her şeyi kullanmayacağı anlamına gelmiyordu.

Kızın kapalı yumruklarına baktı ve kara bir kaş kaldırdı. "Beni tekrar yakmayı mı düşünüyorsun? Dikkatli ol. Senin için canlı halimin l halimden daha değerli olduğunu kendin söyledin."

"şüphelerim olmaya başladı."

Gülümsedi. Gerçek bir gülümseme, kehribar rengi kahverengi gözlerine ulaşan bir gülümseme. Gözlerindeki ateşin bir kısmı artık sönmüştü ama ona bakarken kor halinde yanmaya devam ediyordu. "Yanlış bir başlangıç yaptık, Selene. Düşman olmamıza gerek olduğunu sanmıyorum."

Ciddi miydi? Bakışlarını kısarak alay etti. "Olabileceğimiz tek şey bu. Sen ve senin türün nefret ettiğim her şeyi barındırılıyorsunuz. Acımasızsınız ve onurdan tamamen yoksunsunuz. Sizler savaştan ve kan dökmekten beslenen soğukkanlı katillersiniz."

Sanki onun cesaretini sınıyormuş gibi ileri atıldı. "Ben acımasızım Selene. Bu kadarını kabul ediyorum. Ama sadece düşmanlarıma karşı."

Kaşlarını kaldırdı. "Bu benim işbirliğimi zorlamak için mi?"

"Seni zorlamama gerek yok," dedi bir adım daha atarak. "Benim ve türümün acımasız katiller olduğunu iddia ettiniz. Bu konuda sana katılıyorum. Ama sadece daha kötü vahşeti ve acıyı durdurmak için."

"Sözünüzün hiçbir anlamı yokken buna inanmam mı gerekiyor?"

Başını öne eğdi. "Ah, doğru. Şimdi de benim onursuzluğuma geliyoruz."

"Lucan Thorne ile müzakere etmek istediğimde bunu kendin kanıtladın ve bunun yerine sen ortaya çıktın."

"Hayır, Selene." Yavaşça başını salladı. "Senin talebin Tarikat'ın lideriydi. İşte buradayım."

Kaşlarını çatı, sadece onun sözlerini kendisine karşı kullanmasına değil, aynı zamanda yaptığı kafa karıştırıcı imaya da. "Sen onun yer mi? Neden?"

"Sadece şimdilik," diye cevap verdi, yüz ifadesi açıkça ciddiydi. "Babam kısa süre önce Opus Nostrum tarafından düzenlenen bir saldırıda yaralandı. Dua edin de bu olayla bir ilginiz olmasın, *Majesteleri*."

Gerçek bir şokla geri çekildi. Saldırının ona verdiği bariz acı için küçük bir sempati bile duydu. "Hayır, benim o örgütle hiçbir ilgim yok. Halkımdan biri, on yıllar önce ölümlüler dünyasına kaçan ve Reginald Crowe adını kullanan bir sürgün, Opus Nostrum'la ilgili planlarına beni de dahil etmeye çalıştı ama hiç ilgilenmedim. Onların savaşları kendilerine aittir, bana değil."

Onun ya da Tarikat'ın çatışmalarını ya da sıkıntılarını daha fazla yumuşatmaya kalkışmadan önce, Darion'un hâlâ kendisini aldattığını hatırlattı.

onu. "Yani, sözlerimi kendi amaçlarına uygun hale getirmek için çarpıttın. Bunda ya da anlaştığımız kristal olmadan buraya gelmede çok az onur var."

Pişmanlık duymak şöyle dursun, ona bilmiş bir bakış attı. "Bana aynı şeyi senin de yapmayacağını söyle."

Elbette haklıydı. Kendi kristalini asla teslim etmezdi. Yapamazdı, yoksa kraliçeleri olarak kendilerini koruması için ona güvenen herkes saldırı tehlikesiyle karşı karşıya kalırdı.

Bir adım daha yaklaştığında artık ona birkaç santim yaklaşmıştı. "Ben onursuz değilim. Tarikat'taki kardeşlerim de öyle. Biz soğukkanlı katiller değiliz, Selene."

"Bunu az önce gözlerimin önünde boğazını parçaladığınız balıkçıya söyleyin."

Hınzır ağzı karanlık bir eğlenceyle kıvrıldı. "Adam yaşıyor ve boğazı sağlam. Ondan içerken onu uyuttum. İşim bittikten sonra, tüm bu güne dair hafızasını sildim. Yurec ve diğerleriyle birlikte aşağıda dinleniyor. Onu bulduğunuz yere geri atmakta özgürsünüz."

"Onu öldürmedin mi?"

"Onun yorgun ve yaşlı kırmızı hücrelerinin muhtemelen hayatımı kurtardığı düşünülürse, bu son derece kaba bir davranış olur."

Selene rahatlama hissini bastırdı. Darion'a ısınmak istemiyordu. Rastgele bir ölümlüye gösterilen yetersiz bir nezaketten çok daha fazlası gerekecekti onu Darion'un bildiği Irk'tan başka bir şey olduğuna ikna etmek için. "Demek içinde biraz merhamet var. Bunun bana nereden geldiğini unutturması mı gerekiyor?"

Kaşlarını kaldırdı. "Washington, D.C.'ye karşı bir şeyin mi var?"

Kahretsin, bu erkek insanı çileden çıkarıyordu. "Senin ve senin gibilerin Atlantis'in yok edicilerinin çocukları olduğunuz gerçeğini görmezden mi gelmem gerekiyor?"

"Hayır," diye yanıtladı ciddiyetle. "Bunu unutmanı ya da affetmeni beklemiyorum. Ama ben bir canavar değilim."

Aralarında çok az boşluk kalmıştı ama bir adım daha atınca aradaki mesafe tamamen kapandı. O bu kadar yakinken düşünemiyordu. Keskin bir cevap veremedi ya da ondan saygıdeğer bir mesafeye geri çekilmesini talep edemedi.

İkisini de yapmak istemiyordu.

"Ben de senin korkulan canavar olduğuna inanmıyorum, Selene."

Ona bakarken ciğerlerinin daraldığını hissetti. Nabzının çılgınca hızını yavaşlatamıyor, göğsünde, boğazında ve düşünmek istemediği başka yerlerde davul çaldığını hissediyordu. Özellikle de Darion'un için için yanan bakışları giysilerini yakacak kadar sıcak hissettirirken.

"Ne düşündüğümü bilmek ister misin?" diye sordu, derin sesi doğrudan kadının iliklerine kadar titreşiyordu.

Bilmek istemediğinden emindi ama bunu söyleyecek kelime bulamıyordu.

Sanki ona kendisini reddetme şansı veriyormuş gibi elini yavaşça kaldırdı. İnanç ona yardım etti, hayatı buna bağlı olsa bile onun dokunuşunu reddedemezdi.

Parmak uçlarıyla kızın çene çizgisini okşadı. "Bence sen yalnızsın, kötü değil."

Onun bu sessiz sözlerini fiziksel bir darbe gibi duyunca sinirlendi. "En ufak bir fikrin bile yok--"

Adamın ağzı, kızın öfkesini susturmakla kalmayıp dağıtan bir öpücükle kızınkiyle buluştu.

Neredeyse onun dudaklarının ölümlü kanının acı metal tınısını taşımasını bekliyordu ama tek tattığı baharatlı, sıcak bir erkek ve Darion'un dili dişlerinin arasından geçip ağzına girerken duyularının kontrolden çıkmasına neden olan anlaşılmaz bir şeydi.

Bu zevki inkar edemezdi.

Onu hayrete düşüren bir yoğunlukla daha fazlasını arzulamıyormuş gibi davranamazdı.

Düşmanı olarak hor görmesi gereken bu adam nasıl olur da içinde böylesine hızlı ve sarsıcı bir ihtiyaç uyandırabilirdi? Arzulaması gereken son erkek oydu ama öpücüğü içinde daha önce hiç tatmadığı bir arzuyu ateşledi. İçindeki ısı, akıl sağlığını eritmekle tehdit ederek ortaya çıktı.

Onu kaslı boyuna doğru çekti, öpücüğü daha da derinleşirken kafatasının arkasını büyük elinin avucuyla kavradı. Dişlerinin sivri uçları kızın dilini sıyırdı ve vücutlarının birbirine değdiği yerde kız şunları hissedebiliyordu tahrik olduğunun sert kanıtı.

Bu yanılttı. Pervasızcaydı.

Böyle bir arzu, savunduğu her şeyin, uzun zamandır korumak için çabaladığı her şeyin mahvolmasına neden olabilirdi.

Selene onu itmesi gerektiğini bilerek inledi. Ama yapamadı.

Parmakları adamın koyu renk saçlarında geziniyor, dilini onunkine karşı yalarken onu daha da yaklaşıtıyordu. Fırtınanın başındaki gök gürültüsü kadar uğursuz bir inilti adamın içinde titreşti.

Sadece bir an için geri çekildi, yakışıklı yüzü arzu ve biraz da öfkeyle doluydu. "Siktir," dedi sertçe. "Neden böyle olmak zorundaydı? Sen?"

Selene'in bir cevabı yoktu. O da aynı sersemletici inançsızlıkla boğuşuyordu.

Tek bildiği, onun ağzının tekrar kendi ağzında olması gerektiği idi.

Elini adamın kordonlu boynunun arkasına koyarak öpmek için başını öne doğru çekti.

BÖLÜM 25

Zaten yanıyordu ve şimdi öpücüğü alevlerin üzerine benzin döktü.

Selene ona kötünden çok yalnız olduğunu söylediğinde çok kızmıştı. Onu ışııyla yakacağından emin olduğunu düşünmüştü.

Ona duyduğu öfkeyi hâlâ hissedebiliyordu ama arzusu daha da güçlüydü. Muhtemelen ona karşı hissettiği ihtiyaç kadar güçlüydü.

Tanrım, onunla tükenmişti. Onun öpücüğünün tadıyla tükendi, Ağızları buluştuğunda ve dilleri ham bir taleple birbirine karıştığında ellerinin onu kavradığını hissetmek.

Selene değişken bir düşmandı, buna şüphe yok. Ama aynı zamanda bir kadındı. Ona karşı bir cehennem gibi yanan bir kadın.

Selene'e karşı bu ihtiyacı hissettiği için kendine lanet etti. Şehvete ya da güzel kadınların zevklerine yabancı değildi ama Selene'i kollarında hissetmek bir keşifti.

Sikeyim. Onca insan arasında, sahip olması gereken kadın o muydu?

Artık içinde buz yoktu ve öpücüğüne verdiği hararetle karşılık neredeyse ona orada bulunma nedenini unutturmaya yetiyordu.

Jordana, Tarikat ve dünyanın refahı için üstlendiği görev Selene'nin kristalini güvence altına almaya bağlıydı.

Darion Selene'in düşmanı olmak istemiyordu; bunda ciddiydi. Ama Jordana'yı iradesi dışında elinde tutarken ve Darion'u Atlantis ışııyla kül etmekten bir öfke çivisi uzaktayken sevgili olmalarına imkân yoktu.

Kesinlikle güçlü bir mantıktı ama vücudundaki her hücre yanarken ve ona açken buna tutunmak çok zordu.

Yumuşak kıvrımlar ona karşı ezildi. Öpücüğü eşit derecede yumuşak ve talepkârdı, sadece içinde olmanın nasıl bir his olduğunu bilmek için onu sabırsızlandıran baş döndürücü bir kombinasyondur.

Azı dişleri kızın araştırma diline karşı kabardı. Nabızı damarlarında atan bir çekiç gibiydi ve her sinir ucuna alevler gönderiyordu. Aleti, giydiği Atlantisli kıyafetine sürtünüyordu, azgın ihtiyacı ile onu uçurumun kenarına sürükleyen kadın arasında dayanıksız bir bariyer sadece öpücüğüyle delilik.

İpek elbisesinin korsajının üzerinden göğsünü avuçladı ve okşayışının altında bir çakıl taşına dönüşen gergin meme ucunu hissedince inledi.

Adamın dokunuşuyla inledi, sonra sertleşmiş ereksiyonunu karnına dayadığında ürpertici bir nefes çekti.

Darion'un savaşçı zihni onu Selene'in diyarına gelme sebebine geri döndürmek için çırpınıyordu - ne pahasına olursa olsun kristali almak için.

Onu kendisinden uzaklaştırmak zorunda kalsa bile.

Elinde Tarikat'ın titanyum kutusuyla D.C.'den ayrıldığında bunu göz ardı etmemişti. Ama bu öpücük bununla ilgili değildi. Ne kadar inkâr etmek istese de, hissettiği şey gerçektir.

Selene şeytani bir yalancı değilse, ona karşı aynı ezici arzuya kapılmıştı.

Öpüşmelerine sadece çene çizgisinin narin kıvrımı boyunca ağzını takip etmek için ara verdi. Başı bir iç çekişle geriye düştü ve boynunun krem si sütunu ortaya çıktı.

Ah, lanet olsun.

Tuzlu yaşlı balıkçıdan gereğinden fazla besin almış olmasına rağmen içinde daha karanlık bir açlık filizlendi.

Darion'un bakışları Selene'in şahdamarının zonklamasına takıldı. Kalbinin dörtlü çarpışını kontrol altına almak için mücadele ederken boğazının arkasında alçak bir hırıltı gürledi. Nefesi kesildi, uyarı ile düzensizleşti.

Selene dondu kaldı. Vahşi bakışları telaşla onunkilere yöneldi.

Ve aynı anda, kapalı oda kapısının dışındaki koridorda yaklaşan çizmeli ayak sesleri duyuldu.

Selene, Darion'u yüzünde şaşkın bir ifadeyle geri iterek ayrıldı.

Muhafızları kapıya vurdu. "Majesteleri, mahkûm serbest kaldı."

"O burada," diye bağırdı, sesi normalden daha boğuktu.

Aynı anda, Darion'un karşı koymaya bile çalışmadığı ani bir ışık akımıyla onu bağladı. Odaya dalan yarım düzine muhafızın, ona gerçekten sahip olmak isteseydi onu zapt edebileceğinden şüpheliydi ama Selene'in bağları sıkı sıkıya tutundu.

Silahlı Atlantislilerden birkaçı onun etrafını sararken, diğerleri Darion ile sarsılmış kraliçeleri arasında bir duvar oluşturdu.

"Buraya gelmeniz yeterince uzun sürdü," dedi onlara sertçe, şimdi ona bakmayı reddederek. "Onu kuleye geri götürün."

Darion, muhafızların kadının nefessiz ve kırmızı yanaklı olduğu gerçeğini görüp görmediklerini merak ediyordu ve adam bariz bir şehvetle ve onun iyiliği için daha da tehlikeli bir şeyle kaynıyordu.

Selene tek kelime etmeden dönüp gitti ve kraliyet dairesinin bir ön odasına girerek gözden kayboldu.

Adamları Darion'u kapıya doğru iterken, bakışları pırıl pırıl parlayan gümüş bir kutunun durduğu küçük ayaklı masaya kaydđ. Hayır, sadece gümüş değil. D.C.'den yanında getirdiği titanyum kutuydu bu. Sonunda kaçmayı başardığında diyarın kristalini kaçırmak için kullanmayı planladığı kutu.

Eğer kolları bağlı olmasaydı, şimdi ona doğru hamle yapmak isteyebilirdi.

Bunun yerine, Selene'nin muhafızları onu hücreğine götürmek üzere koridora iterken ileriye doğru yürüdü.

BÖLÜM 26

Lucan üzerine yapışan ağır yatıştırıcılara karşı mücadele ederek tek gözünü açtı.

Boğazı sanki bir kutu jilet yutmuş gibi hissediyordu. Karnı bomboştu, açlık keskin pençeleriyle onu pençeliyordu. Artık tek bildiği buydu, o durmak bilmeyen beslenme dürtüsü.

Kan tutkusu.

Akıl sağlığı yerinde değildi ama vücudundaki açlıktan ölmek üzere olan her hücrede dolaşan bağımlılığı fark edemeyecek kadar da ileri gitmemişti.

Susuzluğunun şiddetiyle ürperdi. Boşluğun ve acının sonu yoktu. Onu beslemek sadece kaçınılmaz olanı uzatacak ve acıyı daha da kötüleştirecekti.

Onun ve Gabrielle'in.

Görüşündeki her şeyi renklendiren yakıcı kehribar rengi sisin içinden, komuta merkezindeki hücrenin dışında kurulmuş olan dar karyolada onu gördü. Günlerdir sürekli oradaydı, bazen deliliğinin ve uyuşturucunun neden olduğu sisin içinden ona sevgi ve cesaret verici sözler söylüyor, bazen de onu duyabildiğini fark etmediğinde yastığına usulca ağılıyordu.

Başka dağınık hatıraları da vardı. Ağır bir şekilde uyutulduğu sırada kendisine söylenen konuşmalardan ufak tefek parçalar. Tess ve oğlu Rafe, ortak yetenekleriyle onu iyileştirmeye çalışırken -ve başaramazken- yaşadıkları hayal kırıklığını dile getiriyorlardı. Gideon ve Tarikat'ın diğer üyeleri ne kadar Kızıl Ejder yutmuş olabileceğine dair spekülasyonlar yapıyor ve asla tam olarak iyileşemeyeceğine dair korkularını mırıldanıyorlardı.

Kendisini neyin beklediği konusunda hiçbir hayali yoktu. Ölüm.

İster açlıktan, ister delilikten, isterse kendi eliyle olsun, sonu yaklaşıyordu. O bir Rogue'du ve bunun geri dönüşü neredeyse yoktu.

Önünde, ultraviyole ışık çubuklarından oluşan bir duvar soluk mavi çizgilerle parlıyordu; bu, herhangi bir kaçma girişiminin ölümcül olacağına dair bir uyarıydı. Kan dolaşımına giren bir UV mermisi ya da titanyum bir bıçak darbesi gibi hızlı bir ölüm değil, onu nihayet küle çevirmek için birkaç uzun dakika sürecektir kademeli bir ölüm.

Gabrielle'in buna sadece tanık olmakla kalmayıp, aynı zamanda hissedeceğini bilmeseydi, çoktan kendini parmaklıkların üzerinde kızartmış olurdu.

Şu anda bile, onu odada yalnız bırakma ihtimaline karşı bunu yapmanın en etkili yolunu düşünüyordu.

Onun kendine geldiğini hissetmiş olmalıydı. Başını karyoladan kaldırdı ve oturduğu yerden ona baktı, sırtı hücrenin serin duvarına dayanmış, dizleri bükülmüş ve başı göğsüne doğru çökmüştü.

"Lucan?" Kadının yumuşak, nazık sesi neredeyse onu çözüyordu. "Uyanmışsın."

Yataktan kayarak parmaklıklara yaklaşırken hareketleri dikkatliydi, güzel yüzü rahatsızlıkla sıkışmıştı. Dizlerinin üzerine çöktü ve bacaklarını altına katladı.

"Lucan, beni duyabiliyor musun?"

Her ne kadar onun şefkatine direnmek istese de, Kan Tutkusu'nun pençesinin çok altında gizlenen ve onu hiçbir şeyden mahrum edemeyen bir parçası vardı.

Başını kaldırdı, alnından ve gözlerinden sarkan keçeleşmiş siyah saçlarının arasından ona baktı. Derin, gürleyen bir titreşim toplayabildiği ses.

Küçük hıçkırığını bastırmak için elini dudaklarına götürdü. Sersemlemiş bir haldeyken, kızın o keskin nefesi içine çekmesine neden olan şeyin üzüntü mü, acıma mı yoksa rahatlama mı olduğunu anlayamadı.

"Birkaç gündür uyuyordun," diye fısıldadı, tatlı kahverengi gözleri yaşlarla dolmuştu. "Uyanacağından hiç emin değildim."

Ağzında gezinen aynı el şimdi uzandı ve parmakları UV çubuklarından birinin etrafında kıvrıldı. O bir Cins değildi, bu yüzden onu kül eden ışığın onun üzerinde hiçbir etkisi yoktu.

Hüzünlü bir gülümseme dudaklarını büktü. "Seni buraya bırakmalarına izin verdiğim için beni affedebilir misin? Başka bir yol bilmiyorduk. Başka bir yer yoktu.

dinlenip iyileşebileceğin, senin için güvenli olacak başka bir yer. . . herkes için."

Tehlike olmaya devam ettiği tüm yolları düşünürken kaşlarının çatıldığını hissetti. Onun için, oğlu ve kardeşleri için, ailesi ve Son nefesine kadar seveceği arkadaşları.

Parmaklıklara yaklaştı. "Önemli olan senin bize geri dönmüş olman. Bana geri döndün. Bu başlı başına bir mucize. Şimdi sadece bir taneye daha ihtiyacımız var."

Hırladı, onun umutlu iyimserliği karşısında yüreği ağzına geldi. Bu her zaman onun tarzı olmuştu. Yıllar boyunca onu sayısız şüphe ve karanlık anın içinden çıkaran şey bu olmuştu.

Ama umut ve iyimserlik onu bu durumdan kurtaramayacaktı.

Endişe kaşlarını ördü. Susuzluğunun keskin sıyrıklarına bakılırsa, yüz hatlarını acılı bir ifadeye büründüren şeyin sadece endişe olmadığını biliyordu.

"Lucan, bunca zamandır hiç beslenmedin. Açlıktan öldüğünü biliyorum çünkü bunu hissedebiliyorum."

Elini parmaklıkların arasından kaydırıp ve bileği bir metre önünde durana kadar kolunu çevirdi. Cins arkadaşının kan kokusunun sarhoş edici, tanıdık kokusunu alabiliyordu. Öne atılma dürtüsü ve O hassas uzvu dişlerinin arasına almak çok zordu.

Bir yudum bile içse, kadının kanının daha fazlasını arzulamasına neden olacağını bildiğinden, buna direnmek için mücadele etti. Bu sadece kaçınılmaz olanı uzatacak ve doymak bilmeyen susuzluğunu daha da kötüleştirecekti.

Daha da kötüsü, onu yaralayabileceği düşüncesi idi. Bu asla katlanamayacağı bir şeydi.

Gabrielle yılmamış görünüyordu. Ona ulaşmak için kolunu daha da içeri uzattı. "Sana yardım etmeme izin ver, lütfen."

Ondan kaçan kükreme kalın duvarları sarstı. Kendini hareket etmeye zorladı ve hücrenin karşı köşesine geçti. Orada bir hortlak gibi çömelmiş, derin bir öfkeyle titriyordu. Onun için değil, ama onun teklif ettiği şeyi ne kadar şiddetle almak istediği için.

"Git," diye homurdandı. "Bırak beni, Gabrielle."

"Asla." Sesinde en ufak bir endişe belirtisi bile yoktu.

Sadece sarsılmaz bir kararlılık. "Bunu sana uzun zaman önce söylemiştim Lucan Thorne. Bana sonsuzluk sözü vermiştin, hatırladın mı?"

Bu anı, hayatlarını birleştirmeye yemin ettikleri gece kadar taze ve canlı bir şekilde ona çarptı. O yeminlerin acı tatlı ıstırabı şimdi ona bir lanet gibi geliyordu. Taptığı kadına sunabileceği tek şey sefalet ve acıydı.

Suçluluk duygusunun korkunç ağırlığı içinden patladı. *"Defol git buradan dedim."*

Onun öfkeli çıkışı karşısında irkildi ama yerinden kıpırdamadı. "Ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Korkunç bir şey yapabilmek için gitmemi istiyorsun." Yavaşça kolunu hücreden çekti. Başını salladı, bakışları sevgi ve inatçı bir kararlılıktan başka bir şeyle ona kilitlenmişti. "Biz

Daha önce de birlikte zor şeyler atlattık Lucan. Senden, bizden asla vazgeçmeyeceğim."

Öfkesi ve çılgınlığı içinde bile onun kırılmaz kararlılığını fark etti. Söylediği ya da yaptığı hiçbir şey onu terk etmeye ikna edemezdi. Kan Tutkusu bile. Kan bağıyla onu zincirlediği ıstırap bile.

Başından beri onu kendisine çeken nitelikler, şimdi onu çileden çıkaran niteliklerdi. Onun dik başlı kararlılığı. Cesareti. Değer verdiği herkese karşı sadakati. Ona olan sarsılmaz inancı.

Eşi olarak onu alçaltmadan önce onun en kötü halini gördüğünü düşünmüştü. En kötü kâbuslarında bile bir gün ona bunu yaşatacağını hayal etmemiştir.

Hastalığının ona yaşıyor olması gereken şiddetli acıya rağmen onun kendisine böylesine şefkatle baktığını görmeye dayanamıyordu. Tekrar uyuşturulmayı ve bir daha uyanmamayı ummayı tercih ederdi.

Gabrielle de bunu hissedebiliyordu.

Elleri sanki onu tutuyormuş gibi parmaklıkları kavradı. "Sakin pes etmeye kalkma, beni duyuyor musun? Bunu atlatmanın bir yolunu bulacağız. Bulmak zorundayız. O zamana kadar ben de sen de hiçbir yere gitmiyoruz."

Sakinleştiricinin etkisi hızla geçiyordu. İçini tırmalayan açlık dalgaları şimdi pençelerini içine saplıyordu. Parçalayıcı acı dayanamayacağı bir şey değildi ama Gabrielle sertçe iki büklüm oldu ve ağlamaya başladı.

Dayanamadı.

Başını geriye doğru eğerek Gideon'un adını haykırdı.

Savaşçı başka bir yerden hızla içeri daldı ve Gabrielle'i acı içinde görünce kayarak durdu. "Oh, kahretsın."

Lucan ayağa fırladı ve UV çubuklarına sadece birkaç santim kala durdu. "Beni tekrar altına sok. Hemen yap, lanet olsun."

BÖLÜM 27

Aradan tam bir gün geçmişti ama Selene hâlâ Darion'la arasında geçenlerin etkisindeydi.

Bir kraliyet mahkûmunun - ölümcül bir düşmanın - birkaç saray muhafızını yere sermesine ve ceza almadan kraliyet odalarına girmesine izin vermesi yeterince kötü değildi. Ayrıca onu öpmüş ve şimdi bile itiraf etmekten nefret ettiği şok edici bir arzu uyandırmıştı.

Yine de, en azından kendisi için, onun ağzının anısı bile damarlarında zevk spirallerini ateşlediğinde ve çekirdeğinin derinliklerinde düşük, için için yanan bir sıcaklığın çiçek açmasına neden olduğunda, inkar etmek imkansızdı.

Belli ki en kötü türden bir aptaldı.

Yoldaşlarını taht odasında baygın halde bulan ve onun güvende olduğundan emin olmak için koşan askerler olmasaydı, Darion muhtemelen onun şahdamarını dişlerinin arasına alıp boğazından koparacaktı.

Ama o bir katil değildi. Buna ilk elden, içki içtiği balıkçıda ve -sözüne sadık kalarak- Darion'un, Atlantisli askerler tarafından küçük kayığına geri götürülüp hiçbir şeyden habersiz yoluna devam edene kadar adamı yaralanmadan ve mışıl mışıl uyurken bıraktığı gerçeğinde tanık olmuştu.

Darion'un ona davranış şekline gelince, boynuna bakarken gözlerinde alev alev yanan cinayet değildi. Öpüşüklerinde yüzündeki ateşli ifadede de herhangi bir kötülük belirtisi yoktu. Selene onun erimiş kehribar rengi bakışlarında sadece istek görmüştü.

Onu ve kanının tadına bakmayı istiyorum.

Bir elini göğsüne bastırarak kalp atışlarının hızını kesmeye çalıştı. Artık Darion'u ya da onun rahatsız edici öpücüğünü düşünmek istemiyordu. Jordana'yla ilgilenmesi gereken önemli bir işi vardı.

Selene bugün kapısına yalnız geldi. Kapıyı kibarca çaldı ve içeri girmeden önce torununun yanıtını bekledi.

Jordana ona temkinli bir şekilde baktı ama küçük de olsa bir ilerleme kaydettikleri anlaşılıyordu. Birkaç saat önce odaya gönderdiği kahvaltı tepsisi ve bir fincan ballı çay, diğerleri gibi dokunulmadan durmuyordu.

Jordana olabildiğince uzaklaşmak yerine pencerenin önündeki minderli koltuktan kalktı ve Selene içeri girdiğinde ona doğru döndü.

Selene hafif bir gülümsemeyle, "Günaydın," dedi.

"Ne istiyorsun?"

Cevap meraktan ziyade kavgacıydı. Selene bunu da olumlu bir şey olarak kabul etmeye hazırdı. "Seni serbest bıraktığımı söylemeye geldim."

"Beni serbest bırakıyor," diye yineledi Jordana, daralmış bakışlarını gölgeleyen bir şüpheyle. "Bu bir tür numara mı?"

Selene başını salladı. "Numara değil."

Darion'la tedirgin edici karşılaşmasından beri yeniden yaşadığı bir şey daha vardı. Adamın söylediği bir şey. Öpücüğü kadar aklında -ve kalbinde- yer eden bir gözlem.

Yalnız olduğunu.

Jordana'yı kaçırıp zorla krallığa getirme konusundaki aceleci kararını teşvik eden şey bu muydu? Selene kendine sevgiyle, tek varisi ve ailesi olan çocuğa sevgi vermek için duyduğu derin ihtiyaçla hareket ettiğini söylemişti.

Jordana'ya karşı hissettiği sevgiydi. Koşulsuz, kırılmaz. Ama bu, hayatındaki bir boşluğu doldurmak için duyduğu bencilce bir ihtiyaç mıydı?

Darion onunla yüzleşene kadar bu olasılığı hiç düşünmemişti. Şimdi de kabul etmek istemiyordu.

Tek istediği Jordana'yla arasını düzeltmeye çalışmaktı. Tabii onlarca yıl geç kalmadıysa.

"Sizi anakaraya geri götürmek için rıhtımda bekleyen bir tekne var. Korumalarım Amerika'ya güvenli bir şekilde dönmenizi sağlayacak." Jordana yutkundu. "Beni gerçekten serbest mi bırakıyorsun?"

"İstediğin bu değil mi? Şu senin Cins erkeğinle olan hayatına geri dönmek, Nathan?"

"Evet." Dudaklarının arasından hıçkırığa yakın bir nefes çıktı. "Her şeyden çok istediğim şey bu."

"Seni o kadar mutlu mu ediyor?"

"Nathan benim evim. O benim kalbim ve ruhum, ihtiyacım olan tek şey."

Selene onu inceledi, konuşurken Jordana'nın yüzünde değişen duyguları izledi. Rahatlama. Sevinç. Şefkatli ama derin bir özlem.

"Onu gerçekten seviyorsun."

"Evet." Jordana'nın çenesi kalktı, bakışları kararlıydı. "Ve Nathan da beni en az onun kadar derinden seviyor."

Selene onun inancının derinliğinden etkilenererek gülümsedi. Kesinliğinin gücü. "Senin adına sevindim, Jordana. Bana inanmayabileceğini biliyorum ama bu doğru."

"Peki ya Darion?" diye sordu. "Onun da gitmesine izin mi veriyorsun?" "Hayır. Ben Tarikat'ın kristalini alana kadar burada kalacak."

Jordana kaşlarını çattı. "Bunu asla kabul etmezler. Benimle birlikte Darion'u da serbest bırakın ve düşmanımız olmadığınızı kanıtlayın."

"Tüm bunlar onlara karşı durmak istemediğimi ya da duramayacağımı kanıtlar. Sizi temin ederim ki değilim."

"Her şey senin için bir sınav mı Selene? Kazanmaya kararlı olduğun bir savaş mı?" Jordana başını salladı, ses tonuna hayal kırıklığı sızıyordu.

"Neyi kanıtlamaya bu kadar kararlısın?"

Selene'in buna verecek bir cevabı yoktu. Torunuyla son konuşmasının bu şekilde geçmesini istemiyordu. Tüm günahlarının katartik bir şekilde temizlenmesini beklemiyordu ama Jordana'yla tartışmak da istemiyordu.

Ona baktı, şimdi karşısında duran güzel kadına baktı. Çok korkusuz ve kendinden emin. Çok şefkatli ve güçlü.

Annesi Soraya gibi.

"Seni son gördüğümde çok küçük ve değerliydin," diye mırıldandı.

"Tıpkı ona benziyordun, Jordana. Şimdi bile o kadar çok benzerlik görüyorum ki."

Jordana kollarını önünde kavuşturmuş, hiç kıpırdamadan duruyor ve hiçbir şey söylemiyordu. Selene onun nefes alıp almadığını bile anlayamıyordu.

"Raya'yı seni kollarında tuttuğu zamankinden daha mutlu görmemiştim."

"O zaman neden ailemi parçaladın?" Acı sözler, bunları söylerken çenesi titriyordu. "Neden annemle Cass'in birlikte olmasına izin vermedin?"

"Kendi yaralarımın hareketlerimi renklendirmesine izin verdim," diye itiraf etti Selene. "Cassianus'un onu seveceğine güvenmedim. Kızımın incinmesini, ihanete uğramasını istemedim."

"O bunu yapmazdı."

"Bunu nasıl bilebilirim? O benim saray lejyonumun kaptanıydı. Raya'ya dokunulmaması gerektiğini herkes gibi o da biliyordu. Onu bizzat ben görevlendirmiştim.

onun korunmasından sorumlu. Gerçeklik yasasını çiğnedi ve bana verdiği söze ihanet etti."

"Yasayı çiğnemek mi?" Jordana alay etti. "Birbirlerine aşık oldular. Sen onları ayırdın."

Selene başını salladı, başı pişmanlıkla ağırlaşmıştı. "Bir annenin sevgisiyle, bir annenin koruma ihtiyacıyla hareket ettiğime inanıyordum. Ne kadar yanıldığımı biliyorum.

şimdi, ama o zaman ..." Gerisini söylemek için güçlendirici bir nefes aldı. Daha önce bunların hiçbirini itiraf etmemişti ama Jordana'yla aralarında sır kalmasını istemiyordu - birbirlerini bir daha hiç görmeseler bile. "Cassianus ve

Süreyya hamileliği ortaya çıkmadan önce diyarı terk etti. Seni başka bir yerde doğurdu."

"İtalya'da Amalfi sahilinde bir villa," dedi Jordana. "Zael bana her şeyi anlattı. Cass ve annemin ben doğduktan sonra bir süre orada yaşadıklarını ama annemin memleketini özlediğini. Burayı özlemiş. Zael ayrıca Cass beni ve annemi diyara geri getirdikten sonra neler olduğunu da anlattı. Onlar gelir gelmez ne yaptığını anlattı. Cass'i çağırmışsın. infaz."

Selene bir an için gözlerini kapattı, korkunç anıları yeniden yaşadı. "Soraya ona kadar masumdu, dokunulmamıştı. Onlar kaçtıktan ve Döndüğünde, seni onun kollarında gördüğümde, onu baştan çıkarmış olmasından korktum, hatta muhtemelen kendi hırslarını tatmin etmek için onu çocuğunu doğurmaya zorladı. mahkeme."

Jordana ona inanamayarak baktı. "O zaman bile birbirlerine derinden aşık olduklarını göremedin mi?"

"Bunun neye benzediğini bilmiyordum," diye sessizce itiraf etti Selene. "Gerçek aşk. Ben de hiç tanımamıştım."

Yine de bilmiyordu. Sadakatsiz sözlerin neye benzediğini biliyordu. O Başka bir yerde kazanılacak daha büyük bir şey varsa, arzu ve bağlılığın ateşli fısıltılarının bir anda nasıl kuruyabileceğini biliyordu.

Düşmanları onu yok etmek için harekete geçerken, aptal bir kalbin, birinin onu gerçekten önemseydiğine inandırılıp, arkasını döndüğünde kesilip açılmış ve kan kaybından ölmeye terk edilmiş olduğunu görmesinin nasıl mümkün olduğunu biliyordu.

Soraya ve Cassianus'un sahip oldukları, Jordana'nın Nathan'la açıkça paylaştığı şey ... Selene tüm varlığını, bunların bir anını bile bilmeden geçirmişti.

Jordana ona bakışlarında sempatiyle, hatta acıyarak baktı. "Sahip oldukları her şeyi yok ettin, Selene. O zamanlar benim de sahip olduğum her şeyi yok ettin, çünkü ikisini de tanıma fırsatım olmadı. Annem bu saray kulelerinden birinde kendini diri diri yaktı ve yirmi beş yıl sonra Cass senin emrinle Boston sokaklarında katledildi."

"Eğer her şeyi geri alabilseydim, Jordana, alırdım. Kızımı kaybettiğim o korkunç günden beri uyanık olduğum her saatin her dakikasında bundan pişmanlık duydum."

Jordana başını salladı. "Bunu geri alamazsın. Madem yaptıklarından pişmanlık duyuyordun, neden yıllar sonra Cass'in kellesini almak için lejyon askerlerini gönderdin? Benimle birlikte kaçtığı için mi, yoksa diyardan kaçtığımızda değerli kristallerinden birini çaldığı için mi?"

"Lejyonum onu yakaladığında, seni ya da o kristali bir daha görmekten çoktan vazgeçmiştim. Emri iptal etmeliydim. Cassianus'u aramaya devam eden generallerimden biriydi. Bilmiyordum.

Taebris ve birkaç adamı onu Boston'a kadar takip etmiş, sonra da öldürüldüğü haberiyle geri dönmüşlerdi." Selene Jordana'ya uzanmak, gözlerindeki acı için biraz teselli vermek istedi ama bunun ne yararı olacaktı ki? "Özür dilerim. . her şey için."

"Özür dilemek hiçbir şeyi değiştirmez. Pişmanlık onları geri getiremez." "Biliyorum," diye mırıldandı Selene. "Ama umarım bunu sana söylemek sana yardımcı olabilir.

Anlıyorum. Tıpkı serbest bırakılmanın en azından bana olan nefretinizin bir kısmını azaltacağını umduğum gibi."

"Senden nefret etmeliyim," dedi Jordana sessizce. "Etmek istiyorum. Sana karşı hissettiğim tek şey acıma, Selene. Acıların ve güvensizliğin hepimizi soyup soğana çevirdi. sen."

"Evet, öyle." Selene ağırbaşlı bir ifadeyle başını salladı, boğazı keder ve kendini kınamayla düğümlenmişti. "Bunu beklemiyorum ama umarım zamanla beni affetmenin bir yolunu bulursun."

Jordana onun gözlerinden taşan duyguları göremeden Selene arkasını döndü ve açık olan oda kapısına doğru yürüdü. Omuzlarını dikleştirerek ve sesinde gerçekten hissetmediği bir sertlikle muhafızlarını çağırdı.

"Lütfen, torunumu hemen iskeleye götürün."

"Emredersiniz, Majesteleri."

BÖLÜM 28

Kule hücresinde otururken sahildeki hareketlilik Darion'un dikkatini çekti.

Onu Atlantis adasına getiren büyük yelkenli yola çıkıyordu. Selene'nin lejyonundan birkaç askerin mürettebatını taşıdığı teknede tek bir yolcu da vardı: Jordana.

Adamlar gemiyi bağlandığı yerden çekip çıkarırken o güvertede, yüzü adaya dönük bir şekilde duruyordu.

Selene onu serbest bırakmış mıydı?

Darion ayağa kalktı ve gölge ile güneş ışığının sınırına doğru yürüyerek beyaz yelkenlerin sudan gelen ılık rüzgârda açılmaya başlamasını izledi.

Aynı anda Jordana onu yüksek kulede dururken fark etmiş olmalıydı. Elini yavaşça kaldırdı ve Jordana ona el sallarken yüzündeki çelişkili ifadeyi uzaktan bile görebiliyordu.

Tek hissettiği onun gidişini görmekten duyduğu rahatlamaydı.

Onun özgürlüğü, Atlantis diyarına giderken sahip olduğu görevin en önemli parçasıydı.

Şimdi geriye kalan tek şey ya Selene'i kendisinin ve Tarikat'ın düşmanı olmadığına ikna etmenin bir yolunu bulmak ya da kristalinin yerini tespit edip bir şekilde onu adadan kaçırmak için bir plan yapmaktır. onlara karşı kullanmak.

Selene'in eninde sonunda yola geleceğini umuyordu, çünkü alternatif plan engellerden ve neredeyse imkânsız başarı ihtimallerinden başka bir şey içermiyordu.

Yelkenli uzaklara doğru ilerlerken Darion saray arazisinden Selene'in kraliyet odasının yanındaki özel bahçeye baktı. Selene oradaydı, kan kırmızısı çiçeklerle dolu bir gül ağacıyla ilgilenirken güneş ışığı onu aydınlatıyordu. Uzun platin dalgaları bugün omuzlarından yukarı doğru toplanmış, gevşek kıvrımlar ve inci işlemeli örgülerden oluşan karmaşık bir düzenleme haline getirilmişti ve tepesinde zarif bir taç vardı. Zayıf vücudunun yumuşak kıvrımları, allık rengi ipek ve tepedeki altın güneş ışığında neredeyse yarı saydam olan uzun eteklerle örtülmüştü.

Darion'un ağzı, onun büyüleyici derecede şehvetli görüntüsü karşısında sulandı. Onun yumuşak dudaklarının ve zevk dolu inlemelerinin hatırası ona her zaman işkence etmişti.

Onu öptüğünden beri. Vücudu hâlâ onun için yanıyor, tahrik damarlarında hâlâ için için yanıyordu. Onu tekrar görmek köze bir kibrit çaktı.

Selene'e gelince, tüm dikkatini dikkatle koparıp berrak su dolu bir vazoya yerleştirdiği uzun saplı çiçeklere vermiş gibiydi. Selene ona doğru bakmıyordu ama Darion onun kendisini izlediğini hissettiğini biliyordu. Neredeyse katı bir şekilde

Doğuştan gelen zarafetine rağmen hareket etmesi, onu fark ettiğini belli etmekten kasıtlı olarak kaçınıyor gibi görünmesi... tüm bunlar onu ele veriyordu.

Kendi kendine gülümsedi, kızın kendisinden rol yapmak istediği kadar etkilenmediğini fark etmekten çok memnundu.

Tepede, tuhaf güneş ışığı parıldıyordu. Kesin yakılma tehdidi olmasaydı, mesafeyi atlayıp mağrur ölümsüz kraliçeye habersiz bir ziyaret daha yapmak cazip gelebilirdi.

Belki başka bir yolu vardı.

Hücresinin kapısını kapatan ısrarlı parıltının zaman içinde ara sıra söndüğünü fark ediyordu. Şu anda bile, kulede bir mahkûm olarak ilk uyandığında o kadar parlak yanan beyaz ışık halkası biraz sönük görünüyordu.

Darion kalın taş kapının kilitli mandalına zihinsel bir komut gönderdi. Sessiz, metalik bir tıkırtıyla zihnine boyun eğdi. Hızla hareket ederek bundan tam anlamıyla yararlandı. Dışarıda nöbet tutan iki nöbetçiye kapıyı açarak ikisini de hızla transa geçirdi, hücreye sürükledi ve içeri kapattı.

Cins genetiğinin hızını kullanarak, sarayın terk edilmiş doğu kulesinden Selene'nin odalarına doğru hızla ilerledi ve yol boyunca bir avuç ilgisiz görevli ve askerin yanından geçerken serin bir esintiden daha fazla dikkat çekmedi.

Yaşam alanından geçerek, çiçekleri düzenlemeyi yeni bitirdiği neşeli küçük bahçesinin kenarındaki sarmaşık kaplı çardağın gölgesine doğru yürüdü.

"Sözlerimi ciddiye aldığını görmek güzel."

Kadın irkilerek arkasını döndü. Son karşılaşmalarının sona ermesinden sonra, şimdi yine muhafızlarıyla birlikte alarm vermesini bekliyordu.

Ama korunmak için seslenmedi.

Çenesini kaldırdı ve başka herhangi bir adamı ya da ölümlüyü dondurabilecek soğuk, buyurgan bir bakışla ona baktı. Bu Darion'u sadece gülümsetti.

"Jordana'nın yelken açtığını gördüm," dedi.

"Ne olmuş?" diye sordu sertçe.

Işığın kenarına doğru bir adım attı. "Onu bir şeyi kanıtlamak için serbest bıraktığını varsayıyorum, ama bu kötü olmadığını ya da yalnız olmadığını göstermek için miydi?"

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok. Ve kimseye kanıtlayacak bir şeyim yok, en azından sana."

Omuz silkti. "Seni yargılayanın ben olduğumu söylemedim. Kendine karşı herkesin olabileceğinden daha sert olduğundan şüpheleniyorum."

"Jordana'yı serbest bıraktım çünkü yapılacak en doğru şey buydu - hem onun için hem de

Alem. Bu arada, mevcut statü yükseltmeniz hakkında beni bilgilendirdiğiniz için teşekkür ederim. Sizin için daha da değerli bir şeyim olduğunu bilmek güzel.

yoldaşlar artık." Ona kendinden memnun bir gülümseme verdi. "Eğer Jordana kristallerini teslim etmeye değmediyse, senin degeceğini umuyorum."

Darion kıkırdadı. "Tekrar düşün. Sen ve ben birbirimizi daha sık görmeye alışsak iyi olur çünkü Tarikat bu anlaşmayı kabul etmeyecek. Almalarına izin vermeyeceğim."

Ona meydan okurcasına gülümsedi. "Eğer bir daha beslenmek istiyorsan, umarım öyle olur."

Tehdidinin dişleri yoktu - onun aksine. "Beni gerçekten sınamak mı istiyorsun? Kızgın bir Irk erkeğinden daha tehlikeli tek bir şey vardır, o da açlıktan ölmek üzere olan bir erkektir."

Bir güneş ışığının aydınlattığı boğazına baktı. Işık huzmesi neredeyse yıldız tozu gibi parlıyordu, ince ve ışıltılı, kırılğan Bir şekilde. Sanki doğaüstü, gümüşü bir yanılsamaydı.

Kuledeki kapının etrafındaki aydınlatmayı düşündü. Zaman içinde nasıl da bozulmuş, zayıflamıştı. Ta ki bugün, kapıyı kırıp kule hücrelerinden kaçmayı başarana kadar.

Ve zaman zaman gökyüzünde fark ettiği garip bir etki vardı; Ay'ı ve yıldızlarla dolu bir geceyi açıkça görebiliyordu. Selene onu esir aldığı andan itibaren Atlantis diyarının her metrekaresini ıslatan güneş ışığı örtüsünün üzerinde.

"Sensin." Daha önce de şüphelenmişti ama artık hiç şüphesi yoktu. "Tüm bu ışığı sen yaratıyorsun, değil mi? Gecenin çökmesini engelliyorsun, böylece saray duvarlarının dışına adım atamıyorum."

"Olduğun yerde kal," diye emretti, sesinde soluk soluğaydı. "Sana söz veriyorum, ışığım herhangi bir güneşinki kadar sıcak yanıyor."

"Evet, biliyorum. Bunu kendim için zaten test ettim. Senin için bile biraz çaba gerektiriyor olmalı." Kapısının etrafındaki zayıflamış parıltı bunun kanıtıydı.

"Bunu ne kadar tutabileceğini sanıyorsun, Selene?" "Kan olmadan dayanabileceğinden daha uzun süre."

Başını iki yana salladı. "Beni öldürmek istediğine inanmıyorum. Bunu istemiş olabilirsin ama istemiyorsun. Geçen geceki öpücük ikimizin de ne istediği hakkında çok şey söyledi ... ve bunun lanet bir kristalle hiçbir ilgisi yok."

Bir hışımla ilerledi ve kol mesafesinin hemen dışında durdu. "Ben bu diyarın kraliçesiyim. Bunu ima etmeye nasıl cüret edersin--"

"Bunu ima etmiyorum. Açıkça söylüyorum, Selene. Seni öpmemi istedin. Şimdi de istiyorsun. Kalbinin ne kadar hızlı attığını duyabiliyorum. Tüm o ipek ve kraliyet adabının altında teninin ne kadar sıcak olduğunu koklayabiliyorum. Ne zaman Bana öyle bakıyorsun, bunun başındaki taçla ya da yönettiğin krallıkla hiçbir ilgisi yok."

"Kapa çeneni," diye mırıldandı.

Ama daha yeni başlıyordu. "Yanaklarının kızardığını görebiliyorum Selene. Dudaklarını her yaladığında -şimdi yaptığın gibi- Tarikat'ı ya da onlara karşı olan görevimi düşünmüyorum. Tek düşündüğüm ağzımı tekrar senin dudaklarında hissetmeyi ne kadar çok istediğim. Senin de bunu düşündüğünü biliyorum."

Başını sallayarak derin olmayan bir nefes aldı. Sesi fısıltıya dönüştü. "Kapa çeneni dedim."

"Yanılıyor muyum? Eğer öyleysem, bunu bana kanıtla. Gel, sana dokunabileceğim ışıktan uzak dur. Bana ne kadar hatalı olduğumu göster."

Hareket etmedi. Kendi yarattığı o ışıltılı nimbusun içinde öylece durdu, sessizce ona baktı, o kadar kederli ve kaybolmuş görünüyordu ki buna dayanamadı.

Darion ışığa doğru uzandı ve onun elini tuttu.

Ön kolu tuniğinin bol dokuma kolunun altında çıplaktı. Derisi anında yanmış, bu yetersiz maruziyetten bile kavrulmuştu.

Umurunda bile değildi. Irk hücreleri birkaç dakika içinde iyileşecekti ve Selene'i kendisine, çardağın serin gölgelerine doğru çekerken acıyı fark etmedi bile.

Bileğindeki nabız noktası adamın kavrayışı altında zonkladı. Vücutları birbirine sürtündü, kadının kıvrımları adamın sert olduğu her yere karşı yumuşaktı. Hızla nefes alıyordu, mavi gözleri arzudan kararmıştı.

Darion boştaki elini onun yanağından geçirip boynuna doğru indirdi. Darion'un dokunuşu kızıdan düzensiz bir iç çekiş çıkardı ama kalbi hâlâ vahşi bir at gibi dört nala koşuyordu. Onu hissetmek -gücünü ve yumuşaklığını-

-Neredeyse onu olduğu yerde bırakacaktı.

Dişleri kabardı ve kızın vücudu ona değmeden önce bile şiddetlenen ereksiyon şimdi taş gibi sertti ve kızın içinde olmak için can atıyordu.

"Buraya bir düşmanla savaşmaya hazır olarak geldim," diye mırıldandı, sesi ihtiyaçtan pürüzlüydü. "Buraya seni hor görmeyi bekleyerek geldim, bunu değil. Tanrım, bundan başka her şeyi."

Başını eğdi ve onu öptü, sıcak, sert ve derin.

Ona karşı eridi, içinde hiçbir direnç yoktu. Tutmakta olduğu eli gevşek tutuşundan kurtuldu ve göğsüne, kalbinin gürleyen atışının hemen üzerine yaslandı. Adam onu öpücüğünün derinliklerine çekerken inledi. Parmakları Tunik'in kumaşına dolanmış, ona sarılmıştı, ağzı da onunki kadar ateşliydi.

Dudaklarına karşı hırladı, alçak, sahiplenici bir ses. Daha önce paylaştıkları yoğun öpücük, bunun yanında sadece soluk bir başlangıçtı. Darion onu yutmak istiyordu. Vücudunun her tatlı santimini ortaya çıkarmak ve onu kendine ait kılmak istiyordu.

Ama onun da bunu istediğini duymaya ihtiyacı vardı.

"Eğer bunu istemediğini söylüyorsan," diye kalınca homurdandı, muhteşem mavi gözlerini aramak için öpücüğünden geri çekildi. "Ah lanet olsun. . bunu söylerken yalan söyleyen bile, bana şimdi durmamı söyle ve ben de durayım."

Öpücükle morarmış, ayrılmış dudaklarının arasından nefes nefese ona baktı. Küçük tacı yamuktu, soluk sarı saçları dağılmıştı. hapsedilmişti. Ölümsüz ve yaşlanmayan, müthiş bir kraliçeydi ama onun kollarında bir kedi yavrusu kadar masum görünüyordu.

Onun talebine karşılık olarak başını salladı.

"Yeterince iyi değil," diye hırladı. "Kelimleri söylediğini duymam gerek."

"Evet." Bu sözcük içinden bir lanet gibi, bir dua gibi döküldü. "Evet, bunu istiyorum. *Seni.*"

Çıkardığı karanlık memnuniyet sesi kendi kulaklarına bile doğaüstü geliyordu.

Üzerinde bir deniz perisi heykeli bulunan büyük bir mermer masa, çardak altında yanlarında duruyordu. Selene'yi güzel poposunun altından kavrayarak masanın kenarına kaldırdı. Onu tekrar öperken eli mükemmel göğüslerinden birine gitti,

Parmakları elbisesinin ipeksi korsajının üst kısmını yoğurup okşuyor, meme ucunun sıkı tepesini dokunuşuyla bir çakıl taşı gibi olana kadar kandırıyordu.

Kıyafet engeli olmadan onun yumuşaklığını hissetmeye ihtiyacı vardı. Elini içeri kaydırarak kumaşı uzaklaştırdı ve çıplak göğsünü avucunun içine aldı. Bir iniltiyle başını eğip onu emdi, dişlerinin hassas etine batmamasına dikkat etti.

İçindeki Breed olan her şey ona her şekilde sahip olma dürtüsüyle dolup taşarken kolay bir şey değildi.

Kadının korsesini kollarından indirip gövdesini aç bakışlarına sunarken elleri bu isteğin gücüyle titriyordu. Çok güzeldi. Kremi teni öylesine kusursuz ve narindi ki, sanki yıldız ışığı ve ay ışınlarından yapılmış gibi doğaüstü bir parlaklık yayıyordu.

Ona hürmetle dokundu, eli çok büyük ve tenine karşı sert görünüyordu. Sadece karşısında oturan olağanüstü güzelliğe değil, onun kendisini istemesine de hayret etti.

"Selene," dedi kısık sesle, hayran bakışlarını kendisini sarsan bir açlıkla izleyen arzu dolu gözlerle kaldırmakla. "Senin kadar mükemmel bir şey görmedim."

Kadın başını sallamaya başladı ama adam onu bir öpücükle daha durdurdu. Bu kez, nabzının her sert atışında onu harekete geçiren vahşi uyarılmışlığa rağmen acele etmedi.

Oraya onu baştan çıkarmaya gelmemiştir ama şimdi ne ellerini ne de ağzını ondan uzak tutabiliyordu. Onu nefessiz bırakacak şekilde öptükten sonra göğüslerine daha fazla övgü yağdırmaya başladı.

Selene'in kısa tırnakları, Selene ona doğru eğilirken sırtından aşağı doğru iniyordu. Ellerini tekrar yukarı kaldırdığında, aynı anda tuniğinin eteklerini de yukarı çekti. Adam omuz silkti, onun da kendisine dokunmasını istiyordu.

Kıpırdamadan durdu ve göğsüne ve omuzlarına yayılan *gliflerin* izini sürmesine izin verdi. Parmak uçları tenindeki işaretlerin üzerinde ateşten bir iz bırakarak *glifleri* hareketli, alacalı renklere dönüştürdü.

"İnanılmaz," diye fısıldadı, sonra diliyle aynı yolları izlemek için öne eğildi.

Bir yay kirişi gibi gerildi, dişlerinin arasından tıslayan boğuk bir iniltiyle başı omuzlarına düştü. Uyarılmışlığı dayanılmazdı, sert, nabız gibi atan bir talepti.

Çenesini tekrar aşağı indirdiğinde, görüşü kehribar renginde yanıyordu ve onun türünden birine ne kadar vahşi ve vahşi görünmesi gerektiğini bilmek için sessiz nefes alışını duymasına gerek yoktu.

Selene geri çekilmedi. Hayır, kaçmadı. Korkuyla başını çevirmedi ya da onun gerçekte ne olduğunu görmekten kaçınmaya çalışmadı.

Cins.

O kadar şiddetle küçümsediğini söylediği düşman ırk.

Uzandı ve elini onun yüzüne doğru kavislendirdi. Sonra tek bir amaçla başını aşağı indirdi ve doyumsuz bir öpücükle ağzını aldı.

Elleri şimdi açlıkla hareket ediyor, sıcak nefesleri birbirine karışıyordu.

Darion uzanıp uzun eteklerini kaldırdı ve metrelerce uzunluktaki şeffaf ipeği kalçalarına doğru itti. Sonra onun önünde dizlerinin üzerine çöktü.

Muhteşem elbisesinin altına dantelden yapılmış narin bir külot giymişti. Her ne kadar nazik olmaya çalışsa da parmakları narin danteli yırttı. Kendine ve ihtiyacına karşı sabırsızlanarak fırfırlı şeyi kenara itti, sonra başını eğdi ve ağzını onun seksine bastırdı.

Tadı hayal edebileceğinden daha tatlıydı. Dilini onun satenimsi etine ilk değdirdiğinde sarhoş olmuştu. Aynı anda bir parmağını onun ıslak sıcaklığına soktu ve onu okşarken çıkardığı zevk dolu seslerden keyif aldı.

Ama o daha fazlasını istiyordu.

Kadının, kendisinin ona duyduğu ihtiyaç kadar onun da kendisine ihtiyaç duymadığına dair öne sürebileceği her türlü iddiayı yok etmek istiyordu. Onu şiddetli bir doruğun zirvesine çıkardı ve sonra onu uçurumun kenarına yuvarladı.

dudaklarında paramparça olurken onun adını söyledi.

Aşağı uzanıp adamın saçlarından bir tutam yakaladığında ve onu muhteşem vücudunun uzunluğuna çektiğinde hala bu serbest bırakmanın gücüyle nefes nefese kalmıştı. Gözleri doğaüstü mavi bir ateşle parlıyordu.

Vay anasını. Hayatında gördüğü en ateşli şeydi.

Ağzı kıvrıldı, yüz ifadesi saf bir açlık ve taleple doluydu. "Sana içimde ihtiyacım var."

İki kez söylemesine gerek yoktu.

BÖLÜM 29

Tüm varlığı boyunca hiç bu kadar canlı hissetmemişti. Duygusal olarak bu kadar özgür ve kraliçe rolünün yüklerinden kurtulmuş.

Darion'un hınzır ağzı ve muhteşem diliyle onu az önce serbest bırakmasından dolayı varlığının her hücresinde ve lifinde patlayan zevkle, hissettiği tek şey mutluluktı. Şu anda o, basitçe, bir kadındı.

Darion'un baktığı kadın sanki onun için başka biri yokmuş gibi. Şu anda değil. Ateşli kehribar bakışlarının yoğunluğuna inanılabilirse, daha önce hiç olmamıştı.

Buna inanmak istedi.

Ona verdiği mutluluğun her saniyesinin gerçek olduğuna inanmak istiyordu. Sadece daha fazlasına sahip olmak istiyordu.

Ondan daha çok var.

Onun içine girmesini istemesi, yavaşça sırtmasıyla karşılandı, bu sırtış damarlarında bir ateş yalımının kıvrılmasına neden oldu. Adam çömeldiği yerden kalkarak kadının açık kalçalarının arasına girdi. Güçlü vücudu normal şartlar altında etkileyiciydi. Onu bu şekilde, çıplak gövdesi ve kaslı kolları, koyu renklerle titreşen ve çalkalanan Breed deri işaretlerinin karmaşık desenleriyle kaplı olarak görünce, açık bir merakla bakmaktan kendini alamadı.

Onu kendisinden çok farklı bir düşman ırkın parçası olarak görmek yerine, Selene büyülenmişti. Hayran kalmıştı. Onu karşısında, içinde hissetmek için yanıp tutuşuyordu.

Kadın keten pantolonunun bağını çekti ve birlikte kumaşı adamın üzerinden ittiler. Burada daha fazla *dermaglif* vardı, kalçalarının zayıf kesimini, güçlü uyluklarının kaslarını vurgulayan cesur kavisler. Aleti koyu renk buklelerden oluşan bir sazın arasından çıkıntı yapıyor, kadının dikkatini *gliflerinin* büyüleyici güzelliğinden daha fazla çekiyordu.

Onun kalın uzunluğunu ellerinin arasına aldı ve ipeksi gücüne hayran kaldı. Onu okşadıkça ve okşadıkça, onun uyarılması inanılmaz derecede sertleşti, avuçlarına ve parmak uçlarına karşı zonkladı.

Boğuk bir iniltiyle başını arkaya eğdi, boynundaki tendonlar kablo gibi oldu, tüm deri izleri yoğunlaştı ve daha derinlerle doldu çivit mavisi, şarap ve altın tonları.

Yerden gelen bir lanetle bakışlarını tekrar onunkilere çevirdi. Kadın onun erimiş gözlerine, şehvetli bakışlarının ardında hançer gibi parlayan dişlerine baktı.

Dudaklarının kıvrımı. Ne olduğu belli değildi.

Kendisinininkiyle çağlar boyunca savaş halinde olan bir ırk. Ona baktı ve hissettiğı tek şey ham, ilkel bir arzuydu.

"Tanrım, Selene... bana öyle baktığında," diye hırladı başını sallayarak.

Söylemek istediğı şeyi bitirmedi.

Öne atıldı ve kızın ağzını morartıcı, sahiplenici bir öpücükle aldı. İri bedeni onu mermer masanın üzerine, altına doğru bastırdı. Leğen kemiğı kadının açık kalçalarının arasına sıkışmış, siki kızgın bir çelik gibi kadının ıslak yarığına dayanmıştı.

Onun için yanıp tutuşuyordu. Adam içine girdiğinde içinden yükselen çığılığı durdurmak mümkün değildi. O kadar büyüktü ki, onu o kadar derinlemesine istila ediyordu ki, aldığı zevkten neredeyse nefes alamıyordu.

"İyi misin?" diye sordu, bir elini onun üzerine koyarak. Sadece kademeli olarak hareket ediyor, dikkatli vuruşlarla onu çıldırtıyordu. "Bu iyi mi?"

İlk başta tek yapabildiğı sallantılı bir baş sallama ve kesik bir nefes alma oldu. "Tanrım, evet. Oh, Tanrım... çok iyi."

İtişlerinin hızını artırırken gözlerini onunkilere kilitledi, etrafında ne kadar yumuşak hissettiğine, ne kadar güzel olduğuna ve onu ne kadar arzuladığına dair övgü dolu sözler mırıldandı.

Tüm bunlar duyularının ateşini körüklüyor, derin vuruşları ve yavaşça geri çekilmeleri onu başka bir doruğun zirvesine doğru sürüklerken coşkusunu artırıyordu.

Ona sarıldı, parmaklarını omuzlarının iri kıvrımlarına geçirirken, kalçaları ve cinsel organıyla onu sıkıca kavradı.

"Bana doyamıyorsun, değil mi?" Kendini beğenmiş bir kibirle sırttı.

Sadece bir saat önce onu kızdıracak olan şey, bunun yerine onu arsız bir ihtiyaçla alevlendirdi. "Kapa çeneni ve beni daha sert becer."

Karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Evet,

Majesteleri." İnanç, hiç mecbur kalmadı.

Adam dur durak bilmeyen bir güçle kadının içine giriyor, alabileceğinden çok daha fazla zevk veriyordu. Üzerine çöken mutluluk dalgası o kadar şok edici ve derindi ki gözlerinden sıcak yaşlar aktı. Boşalırken haykırdı, bunun gücüyle titriyordu.

Darion daha da derine indi, kızın adını hırıldayarak söylemeden önce temposu hızlandı ve kendi salıverilmesinin eşiğine geldi.

Son artçı sarsıntılar geçtiğinde bile birbirlerini bırakmadılar. Selene yanağını Darion'un omzuna yaslamış, Darion onu kollarının arasına alırken içinden geçen duygu ve mutluluk karmaşasıyla boğuşuyordu.

Adam aniden geri çekildi ve kadın adamın omzunun kadının gözyaşlarıyla ıslandığını gördü. Kaşları çatılmıştı. "Seni incittim mi?"

"Hayır." Utanç içinde, nemli kirpiklerini ve yanaklarını sabırsızca silkeledi. "Sorun o değil. Sadece... Hiç böyle hissetmemiştim. Böyle olabileceğini bilmiyordum."

Gevezelik ediyordu. Ve kahretsin, gözyaşları hâlâ akıyordu.

Darion gülümseyerek öne doğru eğildi ve onu öptü. Bu kez dudakları son derece yumuşak bir şekilde buluşmuştu.

"İnanılmaz," diye fısıldadı öpücüklerin arasında. "Sanırım aradığın kelime bu."

İnanılmazdı. İnanılmazdı.

Artık her şey bittiğine göre, birden kendini garip ve savunmasız hissetti. Adamın çıplak bedenini karşısında -içinde- tutmak ezici bir samimiyet hissettiriyordu. Korkutucu derecede.

Ama durum bundan çok daha kötüydü.

Az önce paylaştıkları şey için tek bir pişmanlık duymuyordu ama kendini onun şefkatli okşamalarına ve güzel sözlerine bırakmayı da göze alamazdı.

Kalbinin bir tuzağa yakalanmasına izin veremezdi. Bu hatayı daha önce de yapmıştı ve binlerce insanın hayatına mal olmuştu.

Darion'un farklı olduğuna inanmak istiyordu. Şu anda buna inanmayı o kadar çok istiyordu ki, bu onu neredeyse ölümüne korkutuyordu.

Elini onun göğsüne koydu ve kendini onun altından kurtardı. Ona bakamıyordu, kendisini ne kadar derinden etkilediğini görmesinden korkuyordu.

"Hey, nereye gidiyorsun?" dedi, derin sesindeki şaşkınlıkla, çarpık korsesini düzeltmeye başlarken. Adamın parmak eklemleri ikna edici bir şekilde kadının koluna dokundu. "Daha yeni başlıyoruz."

Selene onun şefkatli dokunuşundan uzaklaşmak için kendini zorladı. Masanın kenarından kayarak uzun eteklerini düzeltti. "Giyinmelisin. Kapıya biri gelebilir."

Pantolonunu yukarı çekip kravatını gevşekçe bağlarken, "Bunu daha önce düşünmeliydin," diye şaka yaptı. Kızın elini tutarken gülümsüyordu.

omuzlarını ellerinin arasına aldı ve yüzünü ona çevirdi. "Tanrım, öyle görünüyorsun ki

Böyle güzel, kızarmış ve darmadağın. Seni tekrar baştan yaratmak istiyorum."

Onun gülümsemesine karşılık vermesine izin vermedi. Adam ısıltılı gözlerinde yenilenmiş bir açlıkla ona bakarken soğukkanlılığını korumak neredeyse imkânsızdı.

Az önce paylaştıkları zevke rağmen, duygularının karmakarışık karmaşası yüzünden gardını indiremeyecek kadar sarsılmıştı.

"Lütfen şimdi git, Darion. Yapmam gereken görevlerim var, bu yüzden onlarla ilgilenmek istiyorum."

Ona baktı, yakışıklı yüzündeki tüm mizah ve şefkat kaybolmuştu. "Ne yapıyorsun?"

"Sadece seksti," dedi, ki bu doğru değildi. Yine de dilinden dökülürken en kötü yalan türü gibi hissetti. "Zevkli ya da değil, aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmez."

Sessizdi ama bakışlarındaki ateş daha karanlık bir hal almıştı.

"Git," dedi tekrar. "Tabii korumalarımı çağırıp seni buradan götürmelerini istemezsen."

Alaycılığı kırılğan ve kuşkuluydu. Şaşkınlıkla keskinleşmişti. "Hayır, Majesteleri. Zahmete girmenizi istemem. Kendim çıkarım."

Nefesinin altında küfrederek, atılmış tuniğini kaptı ve ondan uzaklaştı.

BÖLÜM 30

Az önce ne oldu öyle?

Darion kafa karışıklığı ve hayal kırıklığı içinde Selene'den uzaklaştı.

Ve evet, o da çok kızgındı - hepsi kendi yönlendirmesiyle.

Tazelenmeye ve ne olduğu belirsiz kraliyet görevlerini üstlenmeye hazırды. çok acil olduğunu iddia etti ve elinde aletiyle çıkışa gönderildi.

Hâlâ ona karşı sert olması, soğuk bir şekilde kovulduktan sonra bile hâlâ onun sıcaklığına geri dönmek için can atması ruh haline yardımcı olmadı.

Aralarında geçen şey inanılmaz bir seksti. İkisi de bunu tartışamazdı. Ama görünüşe göre Selene için bu kadarla kalmıştı.

Buna inanmak istemedi.

Kahretsin, inanamıyordu.

Onun yüzündeki duyguyu gördü. Ona sarılışında, birlikte tempo tutarak hareket ederken gözlerinin içine bakışında hissetti. Bir an için onun içindeyken, sanki dünyanın geri kalanı tüm çılgınlığını durdurmuş ve sadece ikisi varmış gibi hissetti.

Bir Breed savaşçısı ve bir Atlantis kraliçesi değil. Başka bir dünyaya ait kristallere sahip olmak için birbirleriyle kapışan düşmanlar değil. Geceye bağlı bir adam ve güneş ışınlarından yapılmış olabilecek kadar sıcak yanan bir kadın değil.

Sadece Selene ve o.

Bir an için, sadece onu altında çıplak hissetme şansı için bile olsa, hayatının geri kalanını onun ışıkla ıslanmış dünyasında geçirmeyi hayal edebilmişti.

Arkasını dönüp yalanını itiraf etmesi için onu zorlama dürtüsü neredeyse karşı konulmazdı.

Topuklarını soğuttu.

Çünkü belki de aslında hâlâ düşman olduklarını hatırlatmaya ihtiyacı vardı. Onun kendi dünyası vardı ve onun da kendi dünyası, silah arkadaşlarının Opus Nostrum'la savaştığı ve ailesinin Kan Tutkusu'nun ortak dehşetini yaşadığı bir dünya vardı.

Darion Selene'nin diyarına bir görev için gelmişti ve Jordana'nın serbest bırakılmasıyla bu görevin sadece yarısı yerine getirilmiş oldu.

Selene'i ve halkını kristallerinin korumasından mahrum etmek istemiyordu ama tüm seçeneklerini düşünmemek ve ihtiyaç duyması halinde buna göre plan yapmamak aptallık olurdu.

Selene az önce bu gerçeği yeterince açık bir şekilde ortaya koymuştu.

Kamarasının yaşam alanında dolaşırken, bakışları en son oraya gittiğinde gördüğü küçük titanyum kutuya kilitlendi. Bu kutu bir kristali güvenli bir şekilde ve neredeyse hiç fark edilmeden taşımak için özel olarak üretilmişti.

Darion diyarın kristalinin nerede olduğunu bilmiyordu. Bakmaya teşebbüs bile etmemişti, Atlantislilerin güzel, günah kadar ateşli kraliçesi yüzünden dikkati o kadar dağılmıştı ki. Ve bulmuş olsa bile Atlantisli olmadığı için ölümcül sonuçlar doğurmadan kristale dokunamazdı.

Titanyum kutuya sahip olsaydı etkisiz hale getirilebilecek sonuçlar.

Selene'in doğu kulesine asla adım atmaması konusundaki keskin ısrarı kulaklarında çınlamaya başladı.

Hücresinin dışına yerleştirdiği birkaç muhafız dışında kimse o boş harabeye çıkmaya cesaret edemedi.

Darion durakladı ve nefesinin altında bir küfür tısladı. Burnunun dibinde duran değerli bir taktik avantajı görmezden gelemeyecek kadar savaş ve strateji konusunda yetenekliydi.

Kutuyu tuniğine sardı, sonra da kraliyet odalarından mezar gibi doğu kulesine geçerek kutuyu saklamak üzere bir yere koydu.

Haklı olarak Tarikat'a, Jordana'ya ait olsa da, onu aldığı için suçluluk duyuyordu.

Sadece onu kullanmak zorunda kalmayacağını umuyordu.

BÖLÜM 31

Jordana ertesi gün başkentteki evine döndüğünde genel merkezi kötü haberler ve endişe içinde buldu.

Haydut şiddeti azalma belirtisi göstermiyordu. Kızıl Ejder belasına karşı Darkhavens bile güvende değildi. Brock ve Jenna kısa süre önce, Opus'un şehre saldığı terörün kurbanı olan ailesinin ardından kimsesiz bir çocuğı himayelerine almışlardı.

Bunun da ötesinde, Jenna kendi üzücü sorunlarıyla uğraşıyordu. Jordana yokken günlerce garip bir komaya girmişti. Uyandığında Kadim'in Ölü Topraklar'dan sadece enkaz halindeki gemisindeki bir çift kristalle kaçmakla kalmadığını, aynı zamanda bir şekilde uyurken zihnini karıştırıyordu.

Lucan'ın durumu ise her geçen saat daha da kötüye gidiyordu. Tess ve Rafe, birleşik iyileştirme yeteneklerinin gücüyle bile onun Kan Tutkusu'nu tersine çevirememişlerdi. Neredeyse bir haftadır beslenmemişti. Kızıl Ejder'in neden olduğu açlığın, ne kadar kan tüketirse tüketsin giderilemeyeceğini herkes anlamıştı. Ağır bir şekilde sakinleştirilmediğı zamanlarda, onu ikna etmeye çalışan herkese karşı hırçın davranıyordu.

En kötüsü de, Gabrielle'den uzaklaşıyordu.

Jordana, Darion'un annesine oğlunun şu anda Atlantis diyarında hapsedilmişti ve kristal için fidye isteniyordu. Nathan, Jordana'nın gelişiyile birlikte durumu tüm Tarikat'a açıklarken onun yanında durmuştu. Gabrielle'in son birkaç gündür yaşadığı -ve zar zor uyuduğı- Lucan'ın nezarethanesine doğru yapılan uzun yürüyüş, bir idam sehпасına doğru yürümek gibi gelmişti.

Gabrielle konuşmadan dinledi ve Jordana ile Nathan odadan çıkana kadar onun karyolasındaki yastığa doğru ağladığını duymadılar.

"Kalmalıydım," diye mırıldandı Jordana Nathan'ın göğsüne. "Selene Darion'u da serbest bırakmadıkça gitmeyi reddetmeliydim."

"Hayır." Nathan güçlü elinin kenarıyla kızın çenesini kaldırdı. "Bunu aklından bile geçirme. Darion o sadist cadının kontrolü altında bir saniye daha kalmaktansa seni o tekneye kendisi iterdi. Tüm yaptıklarından sonra dua etsin de onu bir daha elime geçirmeyeyim."

Jordana eşinin derin sesindeki zehir karşısında biraz irkildi. "Kulağa çılginca gelebilir ama Selene'in acı çektiğini görmek istemiyorum."

Nathan onu kendine çekti ve şefkatle alnından öptü. "Çünkü sen tanıdığım en nazik, en bağışlayıcı insansın."

"Hayır," dedi onun ciddi bakışlarına karşılık vererek. "Korkunç şeyler yaptı. Bencilce şeyler. Ama kimsenin ona, yaptıklarının bedelini kendi pişmanlığı ve üzüntüsüyle yaşamaktan daha kötü bir şey yapabileceğini sanmıyorum. Onun hiçbir şeyi yok, Nathan. İnsanlarından ve diyarı."

Homurdandı, şüpheciydi. "Eğer istediği olsaydı, iki kristale ve onu kızdırmaya cüret eden herkesi ya da her şeyi yok etme gücüne de sahip olurdu."

"Bunun doğru olup olmadığından artık emin değilim. Selene beni almak yerine koloninin kristalini alabilirdi. Kendi yönetimini reddeden tüm topluluktan intikamını alabilirdi. Bunun yerine kristali onlarla bıraktı."

"Sadece daha büyük bir ödüle sahip olmak için, sana."

"Yine de gitmeme izin verdi." Jordana'nın Selene hakkındaki tüm çelişkili duygularını kabullenmesi için çok zamana ihtiyacı olacaktı ama bir şeyden emindi. "Selene yok etme güdüsüyle hareket etmiyor. Bence o

Onun için önemli olan şeyleri korumak için çaresiz."

Nathan'ın kaşları biraz gevşedi ama savaşçının bakışları ayık kaldı. "Kararına güveniyorum ama haklı olsan bile bu onu daha az tehlikeli yapmaz."

Jordana bu konuda tartışamazdı, özellikle de Darion hâlâ Selene'in ulaşılmaz, güneşle yıkanan adasında tutsakken.

O ve Nathan koridorda yürümeye devam ederken, Micah ve Atlantisli arkadaşı Phaedra önlerindeki köşeyi döndüler. Tegan'ın oğlu Nathan'a ciddi bir bakış gönderdi.

"Savaş odasına geliyor musun?"

"Neden? Neler oluyor?"

"Gündüzgezen ekipleri yerlerini aldılar ve Opus hedeflerine doğru ilerliyorlar."

Jordana arkadaşına şaşkın bir bakış attı. "Ne tür Opus hedefleri?"

"İç çember. Darion sayesinde Gideon'un solucanını konuşlandırmayı başardık ve bu sorunsuz bir şekilde gerçekleşti. Son birkaç gündür Opus'un yerlerini tespit etmeye ve suikastçi ekiplerimizi konuşlandırıldı."

Micah, "Yolda ona açıkla," diye ısrar etti. "Gösteri zamanı yaklaşıyor."

Jordana, Micah ve Phaedra'ya yetişmek için Nathan'la birlikte acele etti. Dördü savaş odasına girdiğinde uzun masanın etrafı neredeyse tüm Tarikat büyükleri ve onların arkadaşlarıyla çevrilmişti. Normal şartlar altında, Tarikat'ın neredeyse tüm komuta kademesinin tek bir yerde toplanmış olması bir kutlama havası yaratırdı.

Ama bunlar normal koşullardan çok uzaktı ve masada Lucan, Gabrielle ve Darion'un olmadığını fark etmemek imkânsızdı.

Jordana ve Nathan bazı arkadaşlarının ve yoldaşlarının yanında durmak için odanın arka tarafına doğru ilerlediler. Montreal'den Nikolai ve Renata ile birlikte gelen Mira ve Kellan. Niko'nun eşi uyuyan bebekleri Dmitri'yi kucağına almış, çift herkes gibi odanın bir duvarını kaplayan büyük monitöre bakıyordu.

Jax, gündüzgezen arkadaşı Devony ile birlikte asık suratlı Rafe'nin yanında duruyordu.

operasyondan video yayını yapan ekibin bir parçasıydı. Chase ikizleri Aric ve Carys ile gündüzgezen anneleri Tavia da ekranda canlı kamera yayınlarıyla temsil ediliyordu. Sekiz kişilik ekibi tamamlayanlar arasında Zael'in eşi ve Tavia'nın kız kardeşi Brynne ile Aric'in gündüzgezenleri Lachlan, Jade ve Grayson'dan oluşan özel birimi de vardı.

Opus'un terörist operasyonlarının iplerini elinde tutan hem Irk hem de insan üyeleri vardı. Ayrıca bir haydut ordusu ve görünüşe göre Elllerinde sonsuz miktarda Kızıl Ejder vardı ama ölüm timinin yeraltı kabalının liderlerinin peşine düşmesini engelleyemeyecek tek şey ultraviyole ışık mühimmatıydı.

Kameradaki her bir Tarikat savaşçısı dünyanın farklı köşelerindeki hedeflerine doğru ilerlemeye başladığında Jordana kalbi boğazında, donup kalmıştı.

Gündüzgezenler ölümcül bir senfoni gibi birbiri ardına kilitli kapıları ve güvenlik sistemlerini aşarak masum avlarının peşine düştüler.

İlk olarak Lachlan, Kosta Rika'da bir Breed ileri geleninin yatak odasına girdi ve uyurken kafasını kopardı.

Carys'in hedefi Louisiana'lı bir iş adamıydı. Breed erkeği, ölümün hemen arkasında beklediğinden habersiz Bentley'sinin sürücü koltuğuna oturdu. Opus ajanı motoru çalıştıramadan Carys ateş etti.

Arkasındaki koltuktan silahını çıkardı, ön camın içini gri maddesi ve kafatası parçalarıyla boyadı.

Bunu daha fazla gizli suikast izledi. Gündüzgezenler hızlı, uzman ve etkiliydiler.

Sonunda görevini tamamlamak için Prag'da bulunan Aric Chase kaldı.

"Bir şeyler doğru gelmiyor," diye fısıldadı kulaklığına, sıradan bir mahalledeki mütevazı bir evin yan kapısına yaklaşıırken. "Buranın doğru yer olduğuna emin miyiz? Her yer boş gibi geliyor."

Gideon bilgiyi Aric'e doğruladı ve oğlunu sanki komutan çivili bir yatağın üzerinde oturuyormuş gibi izleyen Sterling Chase'le temkinli bir bakış alışverişinde bulundu.

Aric merdiven boşluğundan evin bodrum katına indi. Kamera görüntüsü bir düzine ya da daha fazla bilgisayarın bulunduğu etkileyici bir iletişim merkezini gösteriyordu. Sessiz adımlarla bir köşeyi dönerek kavernöz alanın derinliklerine doğru ilerledi. Kamerası yavaşça bodrumun uzak köşesindeki bir depo odasına doğru ilerledi.

Kapı kapalıydı, bir tuş kilidi ihlal uyarısını yanıp sönerek veriyordu.

Chase, "Dikkatli ol evlat," diye mırıldandı.

Aric mandala uzandı. Bir eliyle kapıyı açarken diğer eliyle bıçağını tutuyordu.

"Ah, lanet olsun."

Büyük bir kan gölü içinde yatan başı kesilmiş bir Breed erkeğinin tüyler ürpertici görüntüsü savaş odası monitörünü doldurdu. Birisi Opus ajanını çoktan dışarı çıkarmıştı.

Ancak Jordana, Nathan ve odada toplanan diğer herkesin gördükleri karşısında dehşet içinde bakakalmasına neden olan tek şey bu değildi.

Bu Opus Nostrum liderini öldüren her kimse, bunu herhangi bir bıçakla yapmamıştı.

Kafa, acımasız bir darbeye erkeğin boynundan ayrılmıştı. Keskin pençeleri olan bir elden gelen bir darbe.

"Aman Tanrım," diye soludu Jenna, oturduğu yerden kalkarak. "O yaptı. Bunu Kadim yaptı."

Odadaki her kafa ona doğru döndü. "Bebeğim, emin misin?" Brock sordu.

Başını salladı, yüzü bembeyaz kesilmişti. "Başka hiçbir şey bunu yapamaz."

"Çocuklar," dedi Aric, cesedin üzerinden geçip kamerasını deponun içinde duran bir sandığa doğrultarak. "Bu hiç iyi görünmüyor."

Sandık aynı pençeli el tarafından yırtılarak açılmış ve içinde paketlenmiş yüzlerce silindir olduğu ortaya çıkmıştı. Bir avuç hariç hepsi

çoktan kaldırılmıştı.

Aric içeriye uzandı ve kalan silindirlerden birini çıkardı. Kapağını açtı ve içine bakarken küfretti.

Çok dikkatli bir şekilde teneke kutuyu eğdi ve içinde ne varsa az miktarda döktü.

İnce, koyu kırmızı toz yere döküldü. "Bu düşündüğüm şey mi?" Gideon sordu.

"Evet." Aric'in sesi acımasızdı. "Kadim bir sürü Kızıl Ejder'den ne istiyor?"

BÖLÜM 32

Ertesi gün Darion'un hücreğine dalan Atlantisli iki muhafızdan en irisi, "Ayağa kalk," diye bağırdı. "Majesteleri sizi görmek istiyor."

Ayağa kalkmak için acele etmedi. Alaycı bir gülümsemeyle, "Ben de tam biraz gözümü yummak üzereydim," dedi.

Askerler ters ters bakarak onu önlerindeki kapıdan dışarı ittiler. Can sıkıntısının rol olduğunu bilmiyorlardı. Onu almaya bir dakika daha erken gelselerdi, hücreğini boş ve tutsaklarını sarayın içinde bir yerlerde serbest bulacaklardı.

Selene ona hücreğine dönmesini emrettiğinden beri zamanını iyi değerlendiriyordu. Onu içeri kilitlemek için kapının etrafında tuttuğu ışık, bahçedeki karşılaşmalarından sonra daha da soluyordu.

Darion bu fırsatı dışarı kaçmak ve keşfedebileceği yerleri keşfetmek için kullanmıştı. Çeşitli görevliler ve muhafızlar tarafından fark edilmekten kaçınmak kolay değildi ama sınırlı keşfi bile ona sarayın düzeni ve çeşitli odalar ile halka açık odaların amaçları hakkında iyi bir fikir vermişti.

Ancak henüz fark edemediği şey kristalin yeriye.

Askerler onu doğu kulesinden aşağıya, taht odasının ve Selene'nin sarayının bulunduğu daha büyük ana kuleye doğru yürüttüler. Selene bu geniş alanın içinde değildi ama sesi şu seslerle birlikte dışarı süzülüyordu başka birinin, bitişik güneşten.

"Çok uzun günler oldu, Majesteleri. Bölgeye ikinci bir arama ekibi göndermemizi öneriyorum."

"Ben de en az senin kadar endişeliyim Seb. Doğru olmayan bir şeyler var. Ama Taebris'e ya da ekibine bir şey olduysa, daha fazla adam göndermek onları da riske atmaktan başka bir işe yaramaz."

Sebathiel daha fazla tartışmaya başladı ama muhafızlardan biri boğazını temizledi ve Selene'in danışmanı sözünün kesilmesiyle sertleşti. Darion'a pire ısırmış bir melezin karşısında durup ona verebileceği onaylamazlıkla baktı.

Kraliçe'nin huzurunda.

Sebathiel onu kibarca selamladıktan sonra, uzun cübbesi arkasında dalgalanarak, güneş ışığından dışarı çıktı.

Darion sırtıttı. "Benden pek hoşlanmıyor," dedi, bakışları Selene'in üzerindeydi.

Kadın odadayken başka bir şeyi fark etmesi neredeyse imkânsızdı. Her zamanki gibi nefes kesiciydi.

Soluk mavi elbisesi, omuzlarına ve kollarına dökülen ışıltılı saçları. Ama Darion onun gözlerinde gölgeler olduğunu fark etti.

Sebathiel'le yaptığı konuşmanın onu düşünceli, hatta endişeli kıldığını açıkltı ama yüzünde bir yorgunluk da var gibiydi. Muhteşem duruşuna rağmen yorgunluğun eşliğinde gibiydi.

Elinin bir hareketiyle muhafızları gönderdi. Onlar gittikten sonra Darion'a dikkatle eğitilmiş bir bakışla baktı.

"Seb krallığı tehdit eden hiçbir şeyden hoşlanmaz."

Darion, "Ya da seni tehdit eden," diye ekledi.

Hafifçe başını salladı. "Onu benim en değerli danışmanım yapan da bu. Sebathiel bu görevde herkesten daha uzun süre kaldı çünkü krallığı ve kraliçesini herhangi bir tehditten korumak için her şeyi yapardı."

"Sen de mi beni böyle görüyorsun? Krallık için bir tehdit mi? Senin için bir tehdit mi? Dün tüm bunları geride bıraktığımızı sanıyordum ama senin başka düşüncelerin var gibi görünüyor."

Kadının yüzünü inceledi, yanaklarının kızardığını, bakışlarını tutmakta zorlandığını fark etti.

Sığ bir nefes aldı, sesi fısıltının biraz üzerindeydi. "Dün olanlar bir hataydı."

"Bana öyle gelmedi." Israrına rağmen, bakışlarındaki yalanı ve dudaklarını endişeyle yalayışını fark etti.

Vücudu anında tepki verdi ve aradaki mesafeyi kapatıp onu kollarının arasına alma dürtüsü neredeyse karşı konulmaz bir hal aldı. Çaba göstermeden de olsa olduğu yerde kaldı.

Onu hâlâ tüm duyularıyla hissedebiliyordu; tatlı tadı, teninin kadife yumuşaklığı, saçları, seksi. Onun kokusu hâlâ kafasının içinde yaşıyordu, tıpkı o vücudunun içine gömülürken içinden taşan sıcak talebin boğuk sesi gibi.

Bunların hepsi gerçektir. İnkâr etmekteki ani kararlılığı değil o.

Başını iki yana salladı. "Dünün sana bir hata gibi geldiğine inanmıyorum, ya da."

Kaşlarını çattı. "Sizi bunları konuşmanız için göndermedim. Sizi doğu kulesinden çıkarıp ana saraya taşımaya karar verdim."

"Yükseltme mi?" Sırıttı. "Tam da doğu kulesinin tüm harabesinin bana kalmasından keyif almaya başlamıştım."

Gülmedi, adam da gülmesini beklemiyordu zaten. Hayır, onun sözleri sadece gözlerindeki gölgeleri daha da koyulaştırdı, ta ki yüz ifadesi özel bir acıyla dolana kadar. Sesi artık sessiz ve tınısızdı.

"Jordana'nın beşinci katta boşalttığı odada kalacaksınız. Burada, ana kulede olursan seni daha yakından izlemek -ve daha sıkı gözetim altında tutmak- daha kolay olacaktır."

Darion onun sıkıntısını arttırmak istemiyordu ama bilmek zorundaydı. "Neden hiç doğu kulesine gitmiyorsun?"

Sanki vurulmuş gibi irkildi. "Orası bir harabe. Oraya adım atmam için hiçbir sebep yok."

Sesini alçalttı, kızın keskin cevabının öfke değil üzüntü olduğunu fark etti. "Her zaman bir harabe değildi, değil mi?"

Birbirleri için ne olmaları gerektiği ile ne oldukları arasına net bir çizgi çekmek isteyebilirdi ama basit gerçek, adamın onu önemseyiydi. Selene'in kıyısına geldiğinden beri onun hakkında öğrendiği bir şey varsa, o da duyguları kabul etmek istediğinden çok daha derinlere inen karmaşık bir kadın olduğuydu.

Ne kadar güçlü olursa olsun, kalbi ağır bir acı yüküyle doluydu.

Onun bu yükü tek başına taşımak için mücadele ettiğini görmek içini parçaladı. "Ne oldu, Selene?"

İlk başta onun cevap vereceğini düşünmedi. "Kızım o kulede öldü."

"Ah, Tanrım," dedi sessizce. "Özür dilerim."

"Uzun zaman önceydi." Sanki sesinin kırılmasını engellemek için her şeyini harcamış gibi cevap tonu düşüktü. "O lanet şeyi yıktırmalıydım. Her neyse, artık kimseye uygun değil, buna sen de dahilsin."

Küçük bir ateşkesti ama kabul etti. Ve Selene'in ona bundan fazlasını vermeyeceği de açıktı. En azından şimdi, büyük taht odası sarayın geri kalanına açıkken, o ve Selene bitişik güneşin açık hava sığınağında dururken.

Sütunlu kemerlerin ve kubbeli çatının dışında başka bir bahçe daha vardı. Selene'nin ışığı yemyeşil meyve ağaçlarının ve

rengârenk çiçeklerin bugün daha ince olduğunu fark etmekten kendini alamadı. Geldiğinde olduğundan daha az altın rengi ve canlıydı.

Selene omuzlarını dikleştirdi ve onun yanından geçmek için adım attı. "Yurec'e sizi yeni odanıza götürmesini söyleyeceğim."

Darion onun kolunu gevşek bir şekilde kavradı. "Bekle."

Kadının yüzündeki yorgunluğu tekrar fark etti. Gücünün büyüklüğünden şüphe yoktu ama ışığı günlerce tutmak ona fazla mı gelmeye başlamıştı?

Yoksa yorgunluğunun Sebatihel'le yaptığı ayık konuşmayla bir ilgisi var mıydı? Darion'un Atlantisli bir arama ekibinin neyin peşinde olabileceğini merak etmesine gerek yoktu ama başlarının belaya girmiş olabileceği bilgisi Selene ve danışmanını olduğu kadar onu da endişelendiriyordu.

"Seb'le konuştuğunuz adamlara ne oldu?" Bakışları genişledi.

"Çözün beni."

Darion gitmesine izin verdi ama yolunu kesmeye devam etti. "Konuş benimle, Selene.

Askerlerinizi nereye gönderdiniz?" Kadının yüzündeki isteksizlik kıvılcımını, güvensizliği gördü. "Sebatihel'in bir arama ekibi gönderdiğinizi söylediğini duydum. Sanırım ikimiz de ne aradıklarını biliyoruz."

"Eğer düşündüğünüz buysa, onları Washington'a ben göndermedim."

Düşündüğü şey bu değildi. Tarikat'ın karargâhından bile daha az düşünmek istediği tek bir yer vardı. "Bana onları kayıp iki kişiyi aramaları için Ölü Topraklar'a göndermediğini söyle. kristaller."

Yüzü her şeyi anlatıyordu. "Birkaç gün önce asker gönderdim. Henüz dönmediler."

Darion lanet okudu. "Geri gelseler bile, aradıkları şeyi bulamayacaklar. Kristaller gitti."

"Gitti mi?" Yanakları daha da solgunlaştı. "Tarikat onları buldu mu?"

"Keşke yapsaydık diyeceksiniz," dedi acımasızca. "Bütün bu lanet dünya, onları o enkaz halindeki uzaylı gemisinden ilk çıkaranın biz olmasını dileyecek."

Selene geriye doğru sendeledi ve destek almak için çanağın tepesindeki kaideye uzandı. Darion dirseğini yakalayarak onu sabitledi. "Haklıymışım," diye fısıldadı. "Gemileri bunca zamandır tayganın içindeydi. Gizlenmişler miydi?"

Darion başını salladı. "Ayrıca üzerinde bir DNA kilidi vardı. Eğer kırılırsa, bir tetikleyici kristalleri patlatacak ve gemiyi ve diğer her şeyi havaya uçuracaktı.

gezegende."

İçine çektiği bir yeminle gözlerini kapattı. "Bir patlama oldu. Peki, kristalleri terk edilmiş gemiden Tarikat almadıysa, kim aldı?"

"Selene, gemi boş değildi. Gemide bir Kadim vardı. Yaralıydı ama stazda canlı tutuluyordu. Tarikat onu öldürmek ve kristalleri almak için bir ekip gönderdi ama başarısız olduk. Kadim onlarla birlikte kaçtı ama ekibimizi gemisiyle birlikte yok etmeye çalışmadan önce değil."

Dehşet içinde ona baktı. "Bunu bana neden şimdi söylüyorsun?"

"Neden bana Ölü Topraklar'a bir arama ekibi gönderdiğini söylemedin?"

Yüzündeki korku ve dehşetin bir kısmı kayboldu, yerini şok ve sessiz bir pişmanlık aldı. "General Taebris, onun asker ekibi ... Onları ölüme göndermiş olabilirim."

Adam hafifçe yanağını okşadığında geri çekilmedi. "Görünüşe göre ikimiz de karşılıklı güvenden faydalanabiliriz."

Dokunuşu onu yatıştırmış gibiydi ama gözlerindeki endişe hâlâ keskinliğini koruyordu. "Sahip olduğu gücün farkında mısınız? Bir kristal ışık ve koruma sağlayabilir. İki tane de olabilir, ama birlikte silah olarak kullanılırlarsa

ve akıl almaz bir yıkıma yol açacak. Senin atalarının benim Atlantis'ime yaptığı da buydu."

Darion ciddiyetle başını salladı. "Yaptıkları şey için üzgünüm."

"Ben de öyle. Bu tekrarlanamaz. Peki ya Kadim beş kristali de ele geçirirse? Darion, tüm gezegeni sonsuza dek ışıksız, kana bulanmış bir cehenneme çevirebilir. O bir kral, bir tanrı olurdu ve kimsenin onu durdurmak için yapabileceği bir şey olmazdı."

Bu sadece bir abartı değildi. Darion her ne kadar öyle olmasını ummak istese de, Selene'in ciddi ifadesi şüpheyi yer bırakmıyordu.

Kızın yüzünü avuçlarının arasına alırken içini şiddetli bir kararlılık kapladı. "O zaman kalan üç kişiye asla yaklaşmamasını sağlamak için ne gerekiyorsa yapmalıyız."

Zorlukla yutkunarak başını salladı.

Onu öpmemek için direnirken, arkalarındaki taht odasında kısa bir ışık patlaması oldu. Hava titreyerek Darion'un kollarındaki ve ensesindeki tüyleri kaldırdı.

İçgüdüsel olarak, korunmak için Selene'i arkasına itti.

Aynı anda, devasa Atlantisli bir erkek büyük avlunun ortasında cisimleşti. Kıyafetleri yırtılmış, kan ve irinle kaplanmıştı. Mermer zeminde tek dizinin üzerine çöktü, nefesi kesilmişti.

Selene'nin nefesi kesildi. "Taebris."

BÖLÜM 33

Selene kalbi boğazında taht odasına doğru koştu.

Lejyon askerlerinin geri kalanının generalleriyle birlikte ışınlanmasını bekledi ama başka kimse gelmedi. Ve Taebris cehennemin ağzından çıkmış gibi görünüyordu.

"Taebris, iyi misin? Herkese ne oldu?"

Başını kaldırdı, nefesi kesilmişti. "Hepsi gitti, Majesteleri. Zar zor hayatta kalabildim."

Sebathiel de aceleyle taht odasına girdi. Sadece Taebris'i ve kudretli generalin bitkin halini görünce yüzü asıldı. "Diğer adamlar?"

Selene başını salladı, keder boğazında düğümlenmişti. "Bize ne olduğunu anlat, Taebris."

"Ölü Topraklar'a varışımızdan birkaç dakika sonra saldırıya uğradık. Majesteleri, en kötü korkularımız gerçek oldu. Düşman gemisi O ormanlar. Ondan geriye kalan tek şey toprakta bir yara izi, ama oradaydı. Ve düşmanlarımızdan biri hâlâ hayatta."

Darion onu duymaya hazırlamış olsa da, bu korkunç haberi içine sindirirken gözlerini kapattı. "Kristallerin yerini tespit ettin mi?"

Taebris başını salladı. "Hayır, Majesteleri. Ve onları arayan sadece biz değildik. Biz saldırıya uğramadan önce o çorak topraklarda katledilmiş başka Atlantisliler de vardı. Koloni onları bizden önce göndermiş olmalı."

"Oh, hayır." Selene bir elini göğsüne bastırdı ama bu, hayal ettiği dehşetin acısını hafifletmedi.

Halkı güçlüydü, hepsi kendi ışıklarıyla yetenekliydi. Onlar yetenekli savaşçılar ve savunuculardan daha fazlasıydı ama düşmanları acımasızdı. Adamları ve koloniden gelen grup, Ölü Topraklar'da pusuda bekleyen ve saldırmaya hazır olan yırtıcı hayvandan habersiz gitmişlerdi.

Sebathiel bir küfür savurdu. "Peki ya adamların geri kalanı? İçlerinden kurtulan oldu mu?"

"Bilmiyorum. Kan banyosu çok uzun sürdü. Ekibimden ayrı düştüm. İtiş kakış sırasında tılsımımı kaybettim ve günlerce kaçtım. Sonunda geri dönebildim ve şimdi geri ışınlanmak için düşenlerden birinden bir tane daha alabildim."

Selene'in arkasından Darion homurdandı. Ses yakıcıydı, şüphecilikle süslenmişti.

Generalin bakışları ilk kez aralarındaki Breed savaşçısına kaydı. Gözlerinde hem endişe hem de düşmanlık vardı. "Onların türünden birinin burada ne işi var?"

Selene araya girdi. "Sorun yok General. Bu Darion Thorne. O . . ." *Faith, şimdi onun için neydi?* Onu kendi dünyasına getiren ve orada tutan koşullar ne olursa olsun, artık sadece onun tutsağı değildi.

O kısa süre içinde düşmandan sevgiliye dönüşmüştü. Eğer kalbi birilerini içeri almak konusunda bu kadar isteksiz olmasaydı, ona bundan daha derin bir şey bile diyebilirdi. Tek bildiği, küçümsemek ve güvenmemek için çok uğraştığı adamın inandığı biri haline geldiği. Onları bir araya getiren koşullar ne olursa olsun, değer vermeye başladığı biriydi.

"Darion benim onayım ile burada," diye bitirdi. "Onun önünde özgürce konuşabilirsin."

Taebris neredeyse şüpheyle kaynıyordu. "O Tarikat'tan, Tanrı aşkına."

"Evet, öyle," diye yanıtladı Selene sertçe. "Ve kraliçeniz az önce size ondan korkmanız için bir neden olmadığını bildirdi."

"Ondan korkmak mı? O pis bir kan içici. Kendisini doğuran şeytan gibi hepimize saldırmadan önce kafasını omuzlarından ayırmalıyım."

Darion bir adım öne çıktı, vücudu tehditle titreşiyordu. "Ve sen de kendi kışını kurtarmak için adamlarını terk eden bir generalsin."

Sebathiel boğazını temizledi ve diğer iki adama ters ters baktı.

"Yeter," dedi Selene. Darion'la yüzleşmek için döndü, elini onun göğsüne koydu ve başını hafifçe salladı. Taebris'ten hoşlanmaması anlaktı ve o bile generalinin savaşın sıcaklığında birliğinin geri kalanından uzaklaşmasına izin verdiğini itiraf etmesini belirgin bir hayal kırıklığı olarak gördüğünü itiraf etmek zorundaydı.

"Birkaç dakika önce bana anlattıklarını onlara da anlat."

Darion ona baktı, sert ifadesinde bir tereddüt notası vardı. Sonra başını salladı. Selene, Seb ve Taebris'e döndü ve Darion, Tarikat'ın uzaylı gemisini keşfetmesini ve ikiliyi kurtarmaya yönelik başarısız çabalarını anlatırken yüzlerinin şaşkınlıktan korku dolu bir ifadeye bürünmesini izledi.

Uzun yüzyıllar süren uykunun ardından uyanan ölümcül yırtıcıdan kristaller.

"Bütün bunları bilseydim," dedi Selene Taebris'e, "seni ve adamlarını asla böyle bir tehlikeye hazırlıksız göndermezdim."

Darion'dan ona bakarken kaşlarını çatmaya devam etti. "O kristalleri kazanma umudumuz varsa, onun peşinden gitmek için lanet olası bir orduya ihtiyacımız olacak."

Seb acımasızca başını salladı. "Diyarın tüm lejyonları arkamızda olsa bile, hâlâ tek bir kristalimiz var. Bize karşı kullanılacak iki kristalin gücüne karşı koyamayız. Bunu biliyorsunuz majesteleri."

Biliyordu. Tüm varlığı bu bilginin dehşetiyle doluydu. Umutsuzlukla.

"Koloniye bulmamız gerekiyor," dedi Taebris. "Onların kristaline ihtiyacımız var. I konuşmaya istekli birini bulabilecek casuslarım var. Eğer isteksizse, daha ikna edici yöntemlerde uzmanlaşmış başka askerlerim de var."

Sebathiel dikkatle Selene'e baktı. Taebris birkaç gün önce Jordana'yı almak için koloniye gitmeden önce gitmişti. Ama Seb onun nereye gittiğini biliyordu. Selene ona, sürgünlerin kristalleriyle birlikte kaçtıkları günden beri koloninin gizli, korunaklı konumundan haberdar olduğunu hiç söylememişti ama Jordana'yı kaçırdıktan sonra bunu ona söylemesi için hiçbir neden kalmamıştı. Seb gerçeği biliyordu: O gün koloninin kristalini alabilirdi ama almamıştı.

Onun sırrını generale açıklamasını bekledi ama Seb dilini tuttu.

"Hayır," dedi. "Bizim kendi kristalimize ihtiyacımız olduğu kadar koloninin de onların kristaline ihtiyacı var. Sırf geri kalanımızı kurtarmak için onları korumasız bırakmayacağım."

Sebathiel, "İkinci bir kristalimiz olsa bile, umabileceğimiz en iyi sonuç bir çıkmaz olur," diye uyardı. "En kötüsü de karşılıklı yıkım olur."

"O zaman bize üç kişi lazım." Darion'un derin sesi herkesin dikkatini çekti. Sadece Selene'e baktı, kahverengi gözleri ciddi ve niyetliydi. "Birlikte hareket edersek -bölge, koloni ve Düzen- Kadim'in iki kristalinin gücüyle mücadele edebilir miyiz?"

"Evet." Başını salladı, şaşkınlığını ya da içinde yeşeren umudu engelleyemiyordu. "Kontrolümüzde üç kristal varken bize dokunamaz. Ama Tarikat'ın kendilerininkini vermeyi asla kabul etmeyeceğini kendin söyledin."

"Bırak da bu konuda ben endişeleneyim. Koloniye ikna edebileceğinizi düşünüyor musunuz?"

O cevap vermeden önce Taebris alay etti. "Duyduklarıma, gördüklerime inanamıyorum. Majesteleri, Ölü Topraklar'da sizin savaşlarınızla mücadele ettiğim kısa süre içinde dünya tersine mi döndü?" İğneleyici bir kahkaha attı. "Bana gerçekten bir ittifak düşünmediğini söyle. Emir."

Sebathiel alçak bir sesle, "Dikkatli olun General," dedi. "Kraliçenizle konuşuyorsunuz."

Bir alay daha, bu sefer daha zehirli. "Kraliçemiz yatağına ilk kez bir yılanın girmesine izin vermiyor. Başka bir adama olan yanlış inancı yüzünden binlerce Atlantislinin hayatını kaybettiğini ve tüm yerleşimimizin yok olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

Darion'un homurtusu gök gürültüsü gibi gümürdedi. Selene onun sert bir tehditle sarmalandığını, Taebris'in üzerine atılmak üzere olduğunu hissetti. Ama o fırsat bulamadan kendi öfkesi patladı.

Parlayan avucunun ortasından yayılan ışık generale çarparak onu ayaklarından kaldırdı. General çırpındı, yüzü önce kırmızıya, sonra da mora dönerken ışığı kalın boynuna dolandı. Gerçekten sahip olduğundan daha fazla güç harcadı ama onu orada tuttu, tüm vücudu öfkesinin şiddetiyle titriyordu.

Sonunda onu bıraktığında, büyük asker güçlü patlamanın etkisiyle inleyerek hırıltıyla yere yığıldı.

"Hâlâ yaşıyor olman merhametimin bir kanıtıdır," dedi ona soğuk bir şekilde. "Kime hizmet ettiğinizi unutmayın, General Taebris."

Seb ağzı açık bir şekilde ona baktı ama kıpırdamadı. Darion, Taebris'in üzerine yürüyüp işini bitirmek ister gibi görünüyordu.

Selene'in başı az önce harcadığı enerjiden dolayı çarpıyordu. Darion'u sarayda hapsetmek için ışığı tuttuğu onca gün yüzünden zaten yorgun düşmüşken bunu yapmak düşüncesizce ve riskli bir şeydi.

Artık elinde hiçbir şey kalmamıştı.

Kolu zonklarken, derisinin solgunluğu hastalıklı gri bir tona doğru kaybolurken, uzvunu vücuduna yasladı ve çaresizce koşmaya başlamadan cesaret edebildiği kadar hızlı bir şekilde taht odasından çıktı.

BÖLÜM 34

Darion, Selene'e gösterdiği saygısızlık yüzünden Taebris'in işini bitirmek istiyordu.

Bu cazibeye boyun eğmiş olabilirdi ama cezalandırıcı ışık akışını gönderdikten sonra odadan ne kadar aceleyle kaçtığını görmezden gelemezdi. Generalinin hakaretlerine mi üzülmüştü yoksa gücünü kullanmak onu bir şekilde yaralamış mıydı?

Onun ardından güneşten serin bir esinti geldi. Darion o tarafa baktı ve endişesi katlandı. Dışarıdaki bahçenin üzerine vuran solgun güneş ışığı - Selene'in günlerdir tuttuğu ışık- artık tamamen sönmüş, yerini anlık, mürekkep karası bir geceye bırakmıştı.

Ah, Tanrım. "Selene."

Sebathiel, "Bırakın onu," dedi ama Darion bu emri duymazdan geldi.

Taht odasından dışarı koştu, ama onu hiçbir yerde bulamadı. Kraliyet odalarına giden merdivenleri tırmanırken saray görevlileri endişeyle ona bakıyordu.

Kapı açıldı. Darion aceleyle içeri girdi ve onun adını seslendi. "Selene. İyi misin?"

Cevap gelmedi. Kapıyı arkasından kapattı ve ana yaşam alanına, ay ışığının aydınlattığı bahçeye ve Selene'i ilk kez gördüğü mermer masaya doğru yürüdü. O da orada değildi.

"Selene!"

Sadece sessizlik. Büyük yatak odasından hızla geçip kısa bir koridordan geçerek en uçta aralık duran kalın bir taş kapıya yöneldi.

Küçük odanın içinden bir parıltı yayılıyordu. Yaklaştıkça teni ısındı ve damarlarında, iliklerinde garip bir uğultu titreşmeye başladı. Ensesindeki ince tüyler uyarı ve merakla diken diken olarak kalktı.

Çünkü oradaydı.

Yere oturmuş, altınla kaplanmış ince mermer bir kaideye yaslanmış, kucağında Atlantis diyarının kristali olan yumurta şeklindeki hazineyi tutuyordu.

Kristalin çekirdeğinden yayılan ışık Selene'in ellerini, yüzünü ve saçlarını aydınlattı. Parıltı küçük odayı doldurdu, güç o kadar muazzamdı ki Darion sadece hayranlıkla bakabildi.

Sadece kristal için değil, onu avuçlarında tutan kadın için de.

"Burası onu sakladığınız yer."

Hiçbir şey söylemedi, sadece ona baktı, şüphesiz ne söyleyeceğini, ne yapacağını görmek için bekliyordu.

Eşikten tereddütlü bir adım attı. "Taebris'e ışığınla vurduktan sonra nasıl davrandığını gördüm. Dışarıdaki karanlık gökyüzünü gördüm.

Hepiniz
değil mi?"

"Olacağım," diye cevap verdi sessizce.

Darion kızın kollarına bakınca endişesi daha da derinleşti. Teni renksiz, neredeyse griydi. Mavi damarlar ellerinden omuzlarına ve narin göğsüne doğru yayılan örümcek ağı desenleri oluşturuyordu. Ciğerlerindeki nefesin bir kısmı kesildi.

"Işığını kullandıktan sonra iyileşmek için kristale mi ihtiyacın var?"

Belli belirsiz, onaylayan bir baş sallama. "Bundan daha fazlası var," diye itiraf etti usulca. "Yaşamak için kristale ihtiyacım var. Kendi ışığım - hayatım- sönmeye ve zayıflamaya başlamadan önce ondan çok uzun süre ayrı kalamam."

Bu anlayış ona fiziksel bir darbe gibi çarptı. "Hayatın kristale mi bağlı?"

"Evet. Atlantis ırkının son Kraliçesi olarak, kristaller benim bir parçam, tıpkı benim onların bir parçası olduğum gibi. Kristalleri çağlar önce dünyamız için yaratanlar kuzenim Sindarah ve eşi Maenos'tu. Atalarınız da neredeyse o kadar uzun zamandır onların peşindeydi."

Darion onun oturduğu yere doğru yürüdü ve iyileşmeye devam ederken yanına çöktü. O izledikçe kızın derisi daha az yarı saydam hale geliyordu. "Kristalin ışığına ihtiyaç duymadan ne kadar süre hayatta kalabilirsin?"

Ona yaşlanmayan ama yorgun bir gülümseme verdi. "Beni onaracak tek bir kişi varken, on yıllar geçtikçe daha da azalıyorum. Artık geri dönüşü yok."

Kadının söylediklerini düşünürken göğsünde bir gerginlik oluştu. "Bunu değiştirmenin bir yolu yok mu?"

"Söylentiler var ama benim bildiğim tek bir yol var. O da içimde yaşayan bir kristale sahip olmak."

Nefesinin altında küfretti. "İşte bu yüzden Tarikat'ın kristalini istiyorsun. Diyarı bundan mahrum bırakamazsın ve kolonininkini de onlardan alamazsın. Hem diyarı hem de koloniyi güvende tutmak için kendi hayatını feda ediyorsun."

Sadece onurunun derinliğine değil, kalbinin iyiliğine de hayret ederek ona baktı. Bir kristali daha geri kazanma motivasyonu intikam ya da düşmanlarına misilleme yapma isteğinden kaynaklanmıyordu. Kendisini ve halkını hayatta tutmak için buna ihtiyacı vardı.

"Beni şaşırtıyorsun," dedi, onun güzel yüzüne dokunma ihtiyacına karşı koyamadı. Yanağını okşarken parmak uçları güçlü bir enerjiyle karıncalandı. "Senin hakkında çok yanılmışım. Selene, sen tanıdığım en olağanüstü kadınsın. Sen tüm halkını, hatta artık seninle aynı hizada olmayanları bile önemseyen şefkatli, gerçek bir lidersin."

"Hayır." Hafifçe yüzünü buruşturdu ve bakışlarını ondan kaçırdı. "Taebri's'in söylediği doğrudur. Binlerce ölümden ben sorumluyum. Bu dünyada bizim için inşa ettiğim ilk cennet benim yüzümden yıkıldı. Benim aptallığım yüzünden." Bakışlarını ona doğru kaldırdı. "Dayanılmaz yalnızlığım yüzünden."

Darion, tanışmalarından kısa bir süre sonra ona söylediği sözleri hatırladı. Ona kötülükten çok yalnız olduğuna inandığını söylemişti. Bunu bir iğneleme olarak söylememişti ama şimdi o zamandan beri içinde bir yara olduğunu görebiliyordu.

"Selene, bunu söylediğimde seni incitmek istememiştim."

"Haklıydın. O zamanlar, cennetimi yok eden dalgadan önce, bir adam vardı. Bir insan. Fırtınanın ortasında bir tekneden düşmüş ve kıyılarımızın hemen açıklarında boğuluyordu. Buna dayanamadım. Onu kurtarmak için bir ekip gönderdim. Onu perdenin arkasından adamıza getirdiler. Anakaradan gelen bir çobandı ve adı Endymion'du. Ona o kadar aşıktım ki, iyileştikten sonra aylarca Atlantis'te kalmasına izin verdim. Ona güvenmişim. Daha da kötüsü, birbirimize aşık olduğumuza kendimi inandırdım."

"Adını biliyorum," dedi Darion. "Cass aldığı kristali Jordana'yla birlikte kaçıktan sonra yirmi yıldan fazla bir süre bir heykelin içinde sakladı. Bu bir

Tanrıça Selene'ye aşık olan bir çoban çocuğu tasvir eden bir eser. Endymion adında bir çoban."

Selene yumuşak, alaycı bir kakhaha attı. "Cassianus sanatını ve ironisini her zaman sevmiştir."

"Endymion'un yaptıklarının bir kısmını duydum," dedi Darion. "İki kristal çaldı ve onlarla birlikte kaçtı. Sonra onları Atlantis'i yok etmek üzere bir tsunami göndermek için kullanan Kadimlere verdi."

Başını salladı. "Bir yanımda halkımın çoğunluğuyla birlikte yok olmayı diliyor. Evimizden kaçmak ve burada yeni bir ev kurmak için o kadar çok şey atlattık ki, sadece benim yüzümden yok edildiğini görmek için."

Darion onun yanağını avucunun içine aldı. "Hayır, senin yüzünden değil. Çünkü başka biri kendi çıkarı için senin sevgini sana karşı kullandı. Bu senin değil. hata."

"Bunu ölümlere söyle. Taebris'in yaptığı gibi yüksek sesle söylemeseler bile, olanlardan dolayı hala beni suçlayan hayatta kalanlara söyleyin."

"Söylediği hiçbir şeyi kale almayın," diye hırladı Darion. "Adam korkağın teki. Eğer ışığınla ona dersini vermeseydin, bunu çıplak ellerimle yapardım."

Gülümsedi. "Onurumu mu koruyacaksın, Darion Thorne?"

"Her an her gün, Majesteleri."

Ciddi bakışlarını onun üzerinde tuttu, büyüleyici mavi gözleri onun bakışlarını araştırıyordu. "Sen iyi bir adamsın."

"Bunu itiraf etmen yeterince uzun sürdü." Öne doğru eğildi ve onu öptü, dudaklarının onunkilere sürtünmesiyle yetindi. Bir süredir aklını kurcalayan bir düşünce vardı ve daha fazla düşmeden önce şunları yapması gerekiyordu

nerede durduğunu biliyordu. "Bana Sebathiel'den bahset. O sadece sizin Yüksek Şansölyeniz ve danışmanınız değil."

Soru değildi ama yine de kız başını salladığında karnına küçük bir tekme yediğini hissetti.

"Hayır, Seb sadece o değil."

"Ona aşık mısın?"

Gözleri kocaman açılmıştı. "Hayır. Hiç olmadım." "Sanırım elinden gelse bunu değiştirmek isterdi."

"O benim ... arkadaşım." Sessiz bir iç geçirdi. "Aynı zamanda Jordana'nın büyükbabası. Soraya bizim kızımızdı. Siz sormadan söyleyeyim, hayır, Seb ve ben sevgili değildik. Öyle bir şey değildi. Endymion'un ihanetinden sonra kimseye güvenemedim. Birinin kalbini tekrar yanlış değerlendirme riskini göze alamazdım ve hiçbir erkeğin beni güzel yalanlarla ya da pohpohlamalarla baştan çıkarmasına izin vermeyi reddettim. Bu yüzden yalnız kaldım. Uzun bir süre kendimi bu şekilde daha mutlu olduğuma ikna ettim. Ama yalnız olmak, bir çocuğun mutluluğunu asla tadamamak demektir. Bu dayanamadığım bir özlemimdi."

"Yani Sebathiel yardım etmek için cömertçe gönüllü mü oldu?" Darion Selene'in üzerinde başka bir erkeğin ellerini hayal etmek istemiyordu, özellikle de Selene'in o güne kadar herkesten çok güvendiği uzun boylu, altın rengi Atlantislinin. "Kraliçesine hizmetlerini sunması ne kadar asilce."

Selene başını öne eğdi. "Duyduğum şey bir kıskançlık notası mı?" Darion alttan alta alay etti ama bunu inkâr edemezdi.

Gülümsedi ve devam etti. "Seb ve ben bir anlaşma yaptık. O kendi hırsları olan iyi ve sadık bir adam. Ben bir çocuk istiyordum, o ise büyük bir tapınak ve yüce bir makam istiyordu. Bu ikimizin de işine gelen bir

anlaşmaydı."

"Soraya onun babası olduğunu biliyor muydu?"

Selene başını salladı. "Bu sırrı benim için sakladı. Bazen hayatında bir baba olsaydı her şey farklı sonuçlanabilir miydi diye merak ediyorum. Ondan çok şey sakladım, onu koruduğumu, onu gelecekteki kalp kırıklıklarından koruduğumu düşündüm. Her şeyi ona olan sevgimden dolayı yaptım. Bu sevgi birçok hayatı mahvetti. Hiçbiri onunkinden daha kötü değildi."

"Bana ne olduğunu anlat," diye nazikçe ikna etti.

"Soraya ve Cassianus gizlice aşık oldular. Bunu benden ve herkesten uzun süre sakladılar. Sonunda kız hamile kaldı. Benim soyumdan geldiği için, fark edilmeden adanın perdesini aşabildi. Bir gece birlikte kaçtılar. Aylar sonra Jordana'yı kucağında taşıyarak geri döndüler. Bu aldatma beni, ona bile itiraf etmek istemediğim kadar incitti. Cassianus'un idam edilmesini isteyerek öfkeyle saldırdım. Soraya merhamet etmem için bana yalvardı. Sonunda kabul ettim ama bir şartla. Ondan vazgeçmek zorundaydı ve

saraydan seçtiğim bir arkadaşımı alacağım."

Darion yutkundu, Selene'in sesindeki pişmanlığı duydu. Bunca zaman sonra bile acısı hâlâ tazeydi.

"Soraya reddetti. Bana çok kızgındı, Cassianus'u kaybetme düşüncesi onu çok üzmüştü. Birbirlerini ne kadar derinden sevdiklerini bilmiyordum. Onlarda böyle bir sevgiyi görecektik kadar kendimi hiç tanımamıştım. Jordana'yı sarayın çocuk odasına yerleştirdikten sonra Raya özel odasına çıktı ve korkunç bir yangın çıkardı. Yangın tüm kuleyi kül etti."

Darion alçak bir küfür savurdu. "Doğu kulesi."

Selene başını salladı. "Kimse söndüremedi. Saatlerce yandı. Eğer ona ulaşabilseydim, bu kristalle onu kurtarabilirdim. Onu iyileştirme şansı için kendimi ve diyarın geri kalanını feda ederdim ama o, ondan geriye kurtarılacak hiçbir şey kalmadığından emin oldu."

Selene'in gözlerinden yaşlar süzüldü ve sonra yanaklarından aşağı döküldü. Darion onu kendine yaklaştırdı, Selene ona sarılıp ağlarken kolunu omuzlarına doladı. Alnına şefkatli öpücükler kondurdu, burnunun ucundan ve çenesinden damlayan sıcak gözyaşlarını nazikçe silip süpürdü.

"Jordana da artık benden nefret ediyor. Ailesinin ölümü ya da benim yaptığım gibi onu sevgili Nathan'ından ayırdığım için beni asla affetmeyecek."

Darion ona, "Jordana nefret eden biri değil," diye güvence verdi. "Jordana'nın kalbi çok verici ve açık. Benimle paylaştığın her şeyi ona anlattıysan bunu sen de görürsün."

"Bu şansa asla sahip olamayacağım. Ona kaybettirdiklerimi asla telafi edemeyeceğim ya da Jordana'nın mutluluğunu kendi gözlerimle

göremeyeceğim."

Darion onun yüzünü parmak uçlarının kenarına kaldırdı. "Bir yol bulmana yardım edeceğim."

Bunu nasıl başarabileceğini henüz bilmiyordu ama onu öperken bunu gerçekleştirmeye kararlıydı.

Selene o zaman geri çekildi ve Darion grinin kaybolup teninin inci parlaklığının geri gelmesini izledi. Mavi damarlar kaybolmuş ve yumuşak bir parıltı onu tepeden tırnağa sarmıştı.

Kendini onun kucağından kurtararak her zamanki gibi zarif bir şekilde ayağa kalktı, gücü yerine gelmişti. Kristali dikkatlice tekrar kaidenin üzerine yerleştirdi ve kendi gücüyle mermer yüzeyin hemen üzerinde asılı kaldı.

Yüzünü ona döndü, ifadesi ağırbaşlı ve tereddütlüydü. "Artık tüm sırlarımı biliyorsun. Alemin kristalinin yeri de dahil."

"Güvenin benimle güvende, Selene. Benimle güvendesin." O da ayağa kalktı, sonra ona doğru bir adım attı. "Bana güvenebileceğine dair sana söz veriyorum."

Adam, kadının hafifçe yumruk yaptığı eline uzandı. Parmaklarını açarak, içsel gücünün yumuşak ışıltısının avucunun ortasına yuvalanmış gözyaşı damlası ve hilal-ay sembolünü ortaya çıkardığı elini açtı.

"Yalnızca derisinin bir yerinde aynı işareti taşıyan bir kadın -bu Atlantis işareti- bir Irk üyesiyle kan bağı kurabilir," dedi parmağıyla işaretin dış hatlarını çizerek. "Atlantisli ve Irk her zaman bu bağlantı vardı. Dünyalarımız savaşa başlamış olabilir ama bu şekilde kalmak zorunda değil. Bana güvendiğini söyle, Selene."

Yutkundu, gözleri birleşmiş ellerinden onun ciddi bakışlarına kaydı. "Evet. Sana güveniyorum Darion."

Yavaşça gülümseyerek avucunu ağzına götürdü. Oraya bir öpücük kondurdu, şiddetli bir arzu onu sararken dudakları öylece kaldı.

Selene onun kollarına girdi ve sonra ağzı onunkinin üzerindeydi.

Darion onu kaldırdı, kristal odadan çıkarıp geniş yatağının beklediği odaya taşıırken bacaklarını boynuna doladı. Onu yatağın üzerine yerleştirdi, sonra yavaşça ipekli kıyafetlerini ve narin sandaletlerini çıkardı, ağzını teninin her santiminde gezdirmek için durakladı.

Kendi giysileri daha aceleyle çıktı. Selene elbiselerinden kurtulmasına yardım etti, elleri aceleyle hareket ediyor, dudakları soluksuz bir sabırsızlıkla birbirini arıyordu.

Sonunda onun bedenine girdiğinde, gidebildiği kadar derine battı, hareket etmeye başladıklarında onun yumuşak, aç inlemelerinden ve küçük nefes alışlarından zevk aldı

birlikte. Uyarılması vahŖi bir talepti, diŖlerinin diŖ etlerinden fırlamasına ve *gliflerinin* koyu renklerle nabız atmasına neden oldu.

Selene'in serbest kalmaya doėru gidiŖini izlerken, "*Benim*" diye dūŖündü. Sessiz bildiri bir mantra, bir dilek, bir söz haline geldi.

Benimkini.

Bu gece her Ŗeyi deėiŖtirmiŖ, dūnyasını keskin bir odak noktasına getirmiŖti. Ve fark ettiėi Ŗey, Selene'in bir Ŗekilde bu dūnyanın ayrılmaz bir parçası haline geldiėiydi. Onun olaėanüstü ıŖıėının herhangi bir nedenle sōneceėi dūŖüncesi damarlarına soėuk bir korku salmıŖtı.

Selene zevkle haykırırken içini kaplayan sahiplenme arzusuna engel olamadı. Zihninde bir gōrüntü belirdi - Selene'in sadece bir müttefik olarak değil, aynı zamanda kadını olarak yanında olduğu bir gōrüntü.

Sevgilisi.

EŖi.

Tek umudu, zamanı geldiğinde Dūzen'in ve koloninin, kimsenin hayal etmek istemeyeceği kadar yakın bir zamanda gerekleŖeceėi kesin olan savaŖta onların yanında yer almasıydı.

Eğer bir ittifak kuramazsa, Darion Selene'in yanında tek başına durmaya hazırdı.

BÖLÜM 35

Tegan ve diğer savaşçı ekipler şafaktan hemen önce devriyeden D.C. karargâhına döndüler.

Opus Nostrum'un yakın çevresini ortadan kaldırma görevi şimdiden fark yaratmaya başlamıştı; sokaklarda daha az haydut dolaşıyor ve büyük şehirlerde yeni yuvalar ortaya çıkmıyordu.

Aric Chase'in Prag'da yaptığı şok edici keşif olmasaydı, bu iyi bir haber olabilirdi. Anlatılmamış miktarda Kızıl Ejder düşmüştü. Kadim'in eline geçti. Tek soru, onunla ne yapmak niyetinde olduğuydu.

Tarikat, dünyanın dört bir yanındaki Haydut istilas ve saldırılarında artış beklentisiyle tetikteydi, ancak bunun tam tersi gerçekleşiyor gibi görünüyordu.

Tegan şiddetin durulmasının aslında çok kötü bir fırtınadan önceki sessizlik olabileceğinden korkmadan edemiyordu.

Micah ile birlikte komuta merkezine girdi ve savaşçı oğlunun omzuna içten bir alkış kondurdu. "Bu gece orada iyi iş çıkardın."

"Teşekkürler." Micah'nın gülümsemesi ve gözleri annesininkine o kadar benziyordu ki, Tarikat'ın gördüğü en iyi savaşçılardan biri haline gelen bu çocuğa bakmak Tegan'ın içini ısıtmaktan asla geri kalmıyordu. Micah'nın Phaedra'da bir eş bulmuş olması, onu sevdiği kadar ona tapan bir kadın olması, bir ebeveynin çocukları için isteyebileceğinden çok daha fazlasıydı.

Tegan bile beş yüz yılının büyük bir kısmını hayatında aşk ya da mutluluk gibi yumuşak şeylere ihtiyacı olmadığına kendini ikna ederek geçirmişti.

Elise olmasaydı hâlâ o kasvetli yerde olabilirdi.

Onunla komuta merkezi koridorlarından birinde, Micah'la birlikte savaş teçhizatlarını ve silahlarını yerleştirmeye giderken karşılaştı. Elise'in elinde küçük bir yemek tepsisi vardı.

Micah eşyalarını yerleştirmeye devam ederken Tegan durakladı ve cins arkadaşını oğullarının kıkırdamasına neden olan ateşli bir öpücükle selamladı. "Siz ikiniz bir oda bulun."

Tegan güzel eşine gülümseyerek, "İyi fikir," dedi.

Elise gülümsedi ama dudaklarını çevreleyen belli belirsiz çizgilerde endişe vardı. "Birazdan konutta olacağım. Gabrielle'in bir şeyler yemesini sağlayıp sağlayamayacağımı görmek istiyorum."

Tegan kaşlarını çattı. "Hâlâ iştahın yok mu?"

"Hayır. Lucan'dan beri bir lokma bile yemek yemedi..."

Bu sözleri söylemekte isteksiz görünüyordu. Kimse Lucan'ın akıl sağlığını her geçen saat biraz daha tüketen bu hastalığı kabul etmek istemiyordu. Kana susamışlık iki kat daha iğrençti, çünkü aklı yiyip bitirirken,

Vücut, asla giderilemeyecek bir susuzluktan harap oldu.

Lucan ve Gabrielle'in bu kadar korkunç bir şey yaşıyor olması, hayatın ne kadar değerli ve kırılgan olabileceği gerçeğini gözler önüne seriyordu, Irklar için bile.

Tegan arkadaşının yanağını okşadı. "Hadi, ben de seninle geliyorum. Lucan'a bakmak istiyorum."

"Seni uyarmalıyım, durum hiç iyi değil Tegan. Arkadaşlarımız için gerçekten endişeleniyorum."

"Biliyorum," dedi. "Ben de öyle."

O ve Elise, Lucan'ın tutulduğu hücrenin bulunduğu odaya adım attıklarında bu endişe daha da karanlık ve soğuk bir hal aldı. Gabrielle küçük bir karyolanın kenarına yığılmış, bitkin görünüyordu. Günlerdir ara sıra sakinleştirici alıyordu ve bu belli olmaya başlamıştı. Yanakları çizilmiş ve solgunlaşmıştı.

Tegan ve Elise'e bakarken bakışları kasvetliydi.

"Ah, Gabby," dedi Elise usulca, tepsiyi karyolanın üzerine bırakıp onun yanına otururken. "Sana en sevdiğin şeylerden bazılarını getirdim. yiyin."

Elise arkadaşını teselli ederken Tegan ultraviyole ışınlarıyla güçlendirilmiş hücreden Lucan'a baktı. Uzak köşede oturuyordu, siyah saçları vahşi ve karanlık bir çalılık gibi yüzüne doğru sarkıyordu. Gözleri parlıyordu ama içindeki hayat sönmeye başlamıştı.

Elise karyoladan kalktı ve endişeyle Tegan'a baktı. "Gabrielle'i bir dakikalığına kendine gelmesi için götüreceğim," dedi Lucan'ın eşinin ayağa kalkmasına yardım ederek.

Gabrielle ağır ağır hareket etti ama Elise onu kapıya doğru itmeye başladığında Tegan'ın kolunu yakaladı. "Ben yokken Lucan'la kalacağına yemin et. Gözlerini ondan ayırma, Tegan. Söz ver bana."

Tegan başını salladı. "Söz veriyorum."

İki kadın dışarı çıkarken Elise'e doğru sarktı.

Tegan hücrenin UV parmaklıklarına yaklaştı. Lucan'ın şu anda, Tegan'ın onu günün erken saatlerinde gördüğünden daha da kötü göründüğünü fark ederek nefesinin altından küfretti.

"Eğer bana acıyarak bakacaksan, defol git." Lucan'dan çıkan sese ses denemezdi. Doğaüstü bir sest; alçak, gırtlaktan gelen ve delilikle kaynayan bir hırıltıydı.

"Bu acıma değil," diye yanıtladı Tegan. "Bu saygı. Arkadaşım, kardeşim için duyduğum endişe."

Yanıt olarak yakıcı bir hırıltı çıktı.

"Seni böyle görmekten nefret ediyorum Lucan. Keşke sana yardım edebilseydim."

Karanlık kafası bunun üzerine kalktı. "Bana yardım etmek ister misin? Yapabileceğin bir şey var."

"Adını söyle."

Lucan ayağa kalktı ve vücudu öne doğru eğilmiş, dudakları dişlerinden ve devasa sivri dişlerinden uzakta kıvrılmış bir halde parmaklıklara doğru ilerledi. Tegan'ın hâlâ kalçasında taşıdığı silah kemerine başıyla işaret etti. "Şu uzun bıçağı çıkar, sonra bu kapıyı aç ve kafamı omuzlarımdan ayır."

Tegan geri çekildi. "Siktir, hayır. Tanrım, Lucan. Hayır."

"Yap şunu," dedi acımasızca. "Eğer beni gerçekten arkadaşın olarak görüyorsan - kardeşin - o zaman Tanrı aşkına ... bunu benim için yap." Nefes nefese kalmıştı, konuşma çabasından mı yoksa içinde patlayan öfkeden mi, Tegan emin değildi. "Çabuk yap Tegan, böylece acı çekmez. Lanet olsun, hemen yap! O geri gelmeden önce."

Tegan başını salladı. "Bunu yapamam. Benden bunu isteme."

Lucan burun delikleri alevlenerek ona ters ters baktı. "Eskiden benden nefret ederdin, T. Elbette hatırlıyorsundur. Nasıl unutabilirsin ki? İlk Cins Arkadaşın Sorch'a'yı öldüren bendim. Sakın bana küçük bir ödeşmeyi sevmediğini söyleme."

"Hayır," diye ısrar etti Tegan. "Bu konuda daha fazla yanılıyor olamazsın. Ödeşmek istemiyorum. Bunun için seni uzun zaman önce affettim. Yaptığın şey onun ve benim için bir merhametti."

"O zaman bana biraz merhamet et," diye öfkelenildi Lucan. "Gabrielle için de biraz merhamet et. Bunu benim için bitir. Durum tersine dönseydi benden de aynısını talep edeceğini çok iyi biliyorsun."

Tegan bunu inkâr edemezdi. Kendisinin Lucan kadar uzun süre dayanabileceğinden emin değildi. Ve evet, eğer Kan Tutkusu'nun aşağı doğru inen sarmalına yakalanmış ve nefes almaya devam ettiği her dakika Elise'e zarar veren kendisi olsaydı, bunu durdurması için birine, herhangi birine yalvarırdı.

Bu imkânsız istekle boğuşurken eli uzun kılıcının kabzasında durdu. Tarikatı Lucan olmadan hayal edemiyordu.

dümende. En yakın arkadaşını kaybetmesinin kendi hayatında açacağı boşluğu düşünmek bile istemiyordu.

İkisinin de birbirini öldürmek istediği zamanlar olmuştu ama dostlukları artık kırılmazdı. Bir kardeşin olabileceği kadar yakınlaşmışlardı.

Lucan'ın acısına son vermek istese de Tegan bunu yapamazdı. Arkadaşının bunun bile üstesinden gelebileceğine dair bencilce umudundan vazgeçti. Tegan, kalbinde bunun beyhude olduğunu hissetse bile umudunu yitirmeyi reddetti.

Lucan parmaklıklara yaklaştı. Yüzü tam bir işkence ve çaresizlik maskesiydi. "Tegan... lütfen."

Sıkıca küfretti ve elini yanına indirdi. "Senden vazgeçmiyorum Lucan. Sen de sakın pes etme. Dayanabildiğin kadar dayan. Bunu yenebilirsin. Bunu yapabilecek biri varsa, o da sensin."

Lucan ona baktı. "Buna gerçekten inanıyor musun?" Tegan sert bir şekilde başını salladı.

"Evet. İnanıyorum."

Lucan'ın çatlak dudaklarından süzülen kıkırdama kırılıyordu. Kehribar rengi parlayan gözlerinde derin bir hayal kırıklığıyla Tegan'a baktı. "Bana ilk kez yalan söylüyorsun."

Sonra arkasını dönüp köşeye çekildi ve Elise ile Gabrielle odaya dönerken yavaşça çömeldi.

BÖLÜM 36

Darion, Selene uyurken yatağından ayrıldı, gizlice uzaklaştı ve ardından ana kuledeki beşinci kattaki odaya geçti.

Birlikte geçirdikleri inanılmaz geceden sonra, o sabah Selene'i ağzı, elleri ve çok ilgisini çeken sikiyle uyandırmaktan daha çok hoşlanacağı bir şey olamazdı ama kraliyet odasındaki uzun süreli varlığı muhtemelen yeterince kaş kaldırıyordu.

Kraliçe olduğu için kimseye açıklama yapmak zorunda değildi ama bu Darion'un zaten sahip olduğundan daha fazla çatışmaya neden olmak istediği anlamına gelmiyordu. Sebatihel ondan ilk görüşte hoşlanmamıştı ve taht odasında Taebris'le olanlardan sonra Darion, Atlantis diyarında müttefiklerinden çok daha fazla düşman biriktiriyordu.

Selene'de öyle değil.

Aralarında kişisel anlamda oluşan güvenin yanı sıra, Kadim'e karşı saldırıya geçmek için güçlerini birleştirme konusunda Tarikat'a ve koloniye yaklaşma planlarında da birleşmişlerdi. Tek yapmaları gereken, Selene'in generali ve lejyonunun geri kalanı da dahil olmak üzere diğer herkesi ikna edebilmeyi ummaktı.

Odanın bitişiğindeki banyoda duş alırken, Darion üç grubun birlikte nasıl çalışabileceğine dair düzinelerce farklı senaryo hesapladı. Her birinde Selene ile yan yana durduğunu hayal etti.

Lanet olsun. Sert ve hızlı bir şekilde düşüyordu. Fark ettiği kadarıyla sersemlemişti. onun için ne kadar önemli olmaya başladığını fark ettiğinde, bir bakıma bu onu hiç şaşırtmadı. Göz göze geldikleri ilk andan itibaren aralarında keskin, inkâr edilemez bir bağ oluşmuştu. Başından beri birbirlerinin gırtlığına sarılmışlardı ama bu sadece aralarındaki tutkuyu daha da derinleştirmiş görünüyordu. daha yoğun.

Selene'e karşı hissettiği sadece tutku da değildi. Ona değer veriyordu. Önemsemekten de öte.

Onunla geçirdiği her dakika, ayrılacakları günü hayal etmeyi daha da zorlaştırıyordu.

Ve o gün gelecekti.

Gelmek zorundaydı.

Hayatı savaşçı kardeşlerinin yanındaydı. Eğer babası liderlik rolünü sürdürecektedir iyileşemezse, Darion Tarikat'ı hayatta tutmayı ona borçluydu.

Bu kabul etmek istemediği bir olasılıktı ve bunun tek nedeni Selene'den sonsuza dek ayrılmak anlamına gelecek olması değildi.

Ilık duştan çıktı ve havluyla temizlendi. Keten pantolonunu çekti, çıplak ayakla odanın ana alanına doğru yürürken büzgü ipini gevşekçe bağladı.

Taebris, Darion'un daha önce hiç görmediği diğer iki lejyon askeriyle birlikte oradaydı. Üç Atlantisli kapalı odanın içinde duruyordu, hepsinin yanında uzun kılıçlar ve gözlerinde ölümcül bir niyet vardı.

"Hiç kapı çalma diye bir şey duydun mu?" Darion, üçlünün kapalı yumruklarındaki parıltıya dikkat ederek sordu.

Taebris'in dudağı alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Tadı nasıl, kan içici? Dişlerini geçirdin mi yoksa başka bir şeyle mi başladın?"

Darion'un öfkesi tavan yaptı. "Adil bir uyarı, Taebris. Seni yere serersem bir daha ayağa kalkamazsın."

Alay etti. "Kraliyet sürtüğümüzün eteklerini kirletmeyi sevdiğinden hep şüphelenmişimdir. Bir insan için bacaklarını açmak yeterince pis değildi. şimdi de sizin gibilerle çiftleşiyor." Yoldaşlarına baktı. "Öldürün onu."

İki asker de ışıklarını Darion'un üzerine salarak onu uzaktaki duvara çarptı. Arkasındaki pencere dışarıya ve dışarıda parlayan parlak sabah güneşine açıldı. Gerçek güneş ışığı. Sıcaklığını çıplak sırtında ve başında hissedebiliyordu.

Atlantisli avuçlarındaki parıltıyla itmeye devam ettiler. Eğer karşı koymayı bırakırsa, bu ışığın gücü onu aşağıdaki güneş dolu avluya uçuracaktı.

Taebris kapalı kapının hemen içindeki pozisyonundan sırtıttı. Darion amansız tutuştan kurtulamıyordu. Kalın taş kapıya zihinsel bir komut gönderdi. Kapı içeri doğru uçarak Taebris'e çarptı.

şaşkınlıkla attığı çığlık yoldaşlarının dikkatini çekti. Sadece bir anlığına, ama Darion'un ihtiyacı olan tek şey buydu.

Işık azaldı ve adam cezalandırıcı akıntıya doğru döndü. Tüm hızıyla hareket ederek bir askerin kolunu kırdı. Erkek uludu ve tek dizinin üzerine çöktü. Darion aynı anda muhafızın kılıcını kınından çekip çıkardı ve Atlantislinin boynuna indirdi.

Vücut ve baş yere düşerken, kesik yaradan ve erkeğin avuçlarından ışık patladı.

Ölü askerin yoldaşı Darion'a daha fazla ışık fırlattı. Darion kılıcını savurarak ondan kurtuldu. Taebris de ona katıldı ve her ikisi de Darion'u dayanılmaz bir ışıkla taş duvara yapıştırdı. Darion savaştı. Onu kapana kısıtıran yoğun güç, sonunda kılıcını önüne getirmeyi başardı.

Işık Atlantisli kılıcın yüzeyinde kıvılcımlandı. Taebris daha fazlasını gönderdi, ta ki ışığın keskin bir huzmesi bıçaktan sekip onun yerine askere isabet edene kadar. Cesedi yere düşerken o da yoldaşı gibi aydınlandı.

Darion hemen Taebris'in ışığının önünden yuvarlandı. Elinde uzun kılıcıyla generalin arkasında parladı. Bir kükremeye Atlantisli'nin kafasını omuzlarından ayırdı.

Taebris'in ölümüyle birlikte odayı ışık doldurdu. Işık kaybolduğunda Darion arkasını döndü ve Sebathiel'i açık kapı aralığında durmuş, dehşet içinde Darion'un ayaklarının dibindeki katliama bakarken buldu. Ve elindeki kanlı silaha.

Diğer saray sakinleri Sebathiel'in etrafında toplanmaya başladı. Hizmetliler ve saray görevlileri, saray muhafızlarının diğer üyeleri.

Ve sonra, Selene'in kendisi.

Küçük kalabalık onun geçmesine izin vermek için ayrıldı. Sadece Seb onu Darion'un durduğu odaya girmekten alıkoymuştu. Seb'in eli Selene'nin omzuna dayanmış, boştaki eli ise giderek artan bir ışıkla parlıyordu.

Selene keskin bir nefes çekti. "Darion."

Kılıcı çıplak ayaklarının dibine bıraktı. "Taebris ve diğer adamlar beni öldürmeye çalıştı. Ben sadece nefsi müdafaa yaptım."

Sebathiel'in yüzünde şüpheyle karışık bir sertlik vardı. "Hiçbiri itiraz etmek için hayatta olmadığında olası bir bahane."

Darion bakışlarını Selene'den ayırmadı. "Gerçek bu. Sana asla yalan söylemeyeceğim."

Başını salladı ve Seb'in elinin altından kayarak ona doğru gitti. O ve diğer seyirciler şaşkın bir sessizlik içinde izlerken koruyucu el.

"Sana inanıyorum," dedi güzel yüzünde endişeyle. Şefkatli parmaklarıyla adamın çıplak göğsüne dokundu. Cildinde ışıktan kaynaklanan yanıklar, birkaç küçük kesik ve sıyrık vardı. Onu incelerken kaşları çatıldı. "Yaralanmışsın."

"Ben iyiyim. İyileşeceğim."

Ona sert bir baş selamı verdi, ardından kalabalığa hitap etmek için döndü. "Ölülerle ilgilenilmeli. Geri kalanınız dağılsın. Burada söylenecek ya da yapılacak başka bir şey yok."

Dört adam ölenlerin cesetleriyle ilgilenmek için araya girerken, diğer herkes yapmakta oldukları işe geri döndü.

"Sen de Seb." Sebathiel gözlerinde endişeyle Darion'u incelemeye devam edince Selene sessizce emretti.

Danışman saygıyla başını salladı, sonra dönüp uzaklaştı.

37. BÖLÜM

Selene, halkının fısıltılarına ve şaşkın bakışlarına aldırmadan Darion'u odasına çıkardı.

Taebris ve diğer iki askerin ölümü sarayda ve kule duvarlarının dışındaki yerleşimde bir yangın gibi yayılacaktı. Kraliçelerinin Darion'a duyduğu yakın ilginin aynı derecede şok edici haberi de öyle.

Bırak konuşsunlar ve
baksınlar. Bırakın onu
aptal sansınlar.

Şu anda onun için önemli olan tek şey Darion'un kendi çatısı altında saldırıya uğramış ve neredeyse öldürülüyor olmasıydı. Belli ki saldırıyı ustalıklı ve ölümcül bir beceriyle halletmişti ama onu tüm o katliamın ortasında dururken görmek göğsünde keskin bir panik deliği açmıştı.

Kadın onu oturma alanındaki kadife koltuklardan birine yönlendirirken, "Ben iyiyim," dedi.

Banyoya gitti ve soğuk, ıslak bir bezle döndü. Adamın yanına oturarak, göğsündeki ve kollarındaki bazı yanık ve sıyrıklara yumuşak bir kompres uyguladı.

Kadın onunla ilgilenirken, adamın parmakları kadının bağlanmamış saçlarında oynamaya başladı ve dokunuşunun verdiği zevkle dikkatini dağıttı. "Kıpırdanmayı kes."

Adamın kıkırdaması kızın içinde titreşti, sıcak bir eğlenceydi. "Selene, ben zaten iyileşiyorum."

Ve öyleydi de.

Yarıklar derisinin içine işlemiş gibiydi. Küçük kesikler ve Yarıkların kanaması durdu, yaralar gözlerinin önünde sıkıca kapandı.

"Bana dokunmaya devam etmek istiyorsan, şikayet ettiğimi duymayacaksın," dedi, kahverengi bakışları kehribar kıvılcımlarla dans ediyordu.

"Nasıl şaka yapabiliyorsun? Darion, neredeyse öldürülüyordun."

Hafifçe alay etti. "Üç karşı bir kolay bir dövüş. Tarikat'ın devriyelerimizde karşılaştığı bazı şeyleri görmelisin."

Selene kaşlarını çatı. "Bunu istemeyeceğime eminim. Az önce yaptığım şeyi görmek yeterince kötüydü. Taebris'in bu kadar iğrenç bir şeye cüret edebileceğini hiç düşünmemiştim."

Darion onun yanağını okşadı. "Ben burada olsam da olmasam da onun bir sorun teşkil edeceğine dair içimde bir his var. O sana layık değildi,

Selene. Bugün neden olduğu gösteri için üzgünüm ama onun artık lejyonunuzun bir parçası olmadığını bilerek daha rahat uyuyacağım."

Başıyla onayladı. Taebris kayıp sayılmazdı, özellikle de Ölü Topraklar'daki asker arkadaşlarını yüzüstü bıraktıktan sonra. Darion'un hayatına kastettiğı için mi? General zaten ölmemiş olsaydı, Selene onun işini bizzat bitirirdi.

"Hey," dedi Darion nazikçe. "Neden titriyorsun?"

Yutkundu. "Seni o ölümün ortasında dikilirken görmeden duramıyorum. Ne olmuş olabileceğini anladığımda zorlukla nefes alabildim - kendi adamlarımdan üçünün seni soğukkanlılıkla öldürmüş olabileceğini. Atlantisliler böyle yapmaz."

"Bu Breed tarzı da değil."

Bir zamanlar öyle olduğundan emin olabilirdi. Ama artık değil. Darion o eski yanlış yargıların ve paranoyaların ötesini görmesine yardım etmişti. Onun gözlerini ve kalbini açmıştı. Onuru ve dürüstlüğü ona inanmasına, onu önemsemesine izin vermişti. Ve gerçekten de önemsiyordu, derinden.

"Burada olmam sen ve halkın arasında sürtüşmeye neden oluyor, Selene. Seb'le de." Yüz ifadesi düşünceli, kaşları çatıktı. "Halkının güvenini kazanmanın senin için ne anlama geldiğini biliyorum. Ne kadar zor olduğunu biliyorum.

Bu yaşam biçimini korumak için çalıştınız, fedakârlık yaptınız. Bunu sizin için zorlaştırmak istemiyorum."

"Sen değilsin. Henüz anlamıyorlar ama anlayacaklar. Halkımın sana güvendiğini ve krallığı Düzen'le müttefik yapma niyetinde olduğumu bilmesi gerekiyor."

Darion başını salladı ve başparmağının ucuyla kızın çene çizgisini düzeltti. Bakışları niyetli ve ciddiye. "Bu benim için sadece bir ittifak değil. Birlikte sahip olduğumuz şeyin Tarikat ya da krallıkla hiçbir ilgisi yok. Bu sadece sen ve benle ilgili... bizle."

"Evet." Sözcük yumuşak bir iç çekişle ağzından kaçtı. "Ben de aynı şekilde hissediyorum. Uzun zamandır gardımı düşürmekten çok korkuyordum Darion. Bir parçam hâlâ öyle."

"Olma," diye mırıldandı. Kızın yüzünü ellerinin arasına aldı ve bakışlarını tutarken alnını kendi alnına yasladı. "Benimleyken asla korkmanı istemiyorum."

Dudakları şefkatli, telaşsız bir öpücükle onunkilerin üzerinde gezindi. Onun içinde, onun rahatlatıcı sözlerinde eridi. Darion onun dünyasına girdiği kısa süre içinde, ona güvenilebileceğine inanmasını sağlamıştı. Ona izin verebileceğine

Onun içinde uyandırdığı tüm o inanılmaz duyguları hissetmek. Bir gün güvenle sevebileceğini.

Onu sevmek için.

Adam ağzından geri çekilince gözlerini açtı. Gözleri onu sıcak bir şekilde tuttu, güçlü elleri saygılı ve koruyucuydu. Her nasılsa, çok zorlu, çok ustaca ölümcül olan bu Kara Irk savaşçısı onun güvenli limanı haline gelmişti.

Onun cenneti.

"Bu sabah uyandım ve sen yoktun," diye fısıldadı. "Bir an için senin yatağında olduğunu rüyamda görmüş olabileceğimi düşündüm."

"Rüya değildi," dedi, çenesini parmak uçlarına kaldırıp boğazından aşağı yumuşak öpücükler bırakarak. "Gerçektir. *Bu* gerçek."

Dişlerinin uçları kadının derisinin hemen üzerinde sıyrıldı, ama yine de Ateş sarmalları damarlarını yalıyordu. Adamın ağzı boynunun ve omzunun kıvrımlarına doğru kayarken inledi.

Nefesi teninde sıcak ve erotik bir şekilde gezindi. "Yapmam gerektiğini biliyorum Yakında gideceğim, Tarikat'a dönüp ittifakımızı savunacağım ama lanet olsun. Senden uzak kalmak istemiyorum. Sen böyle kollarımdayken, asla bırakmak istemiyorum."

Sert bir hırıltıyla onun üzerine yürüdü ve onu altındaki kanepeye bastırdı. Elleri vücudunda aşağı doğru hareket etti, çıplak kalçalarını okşarken eteklerini kaldırdı.

Selene onu izledi, onun üzerinde oynayan değişikliklerden büyüldü. Yüzü ve teni uyarılmışlık hissiyle dolup taşıyordu. Bakışları onun olduğu her yeri yakıyor, ona duyduğu arzuyla eriyordu. *Dermaglifleri* parmak uçlarının altında canlıymış gibi hissediyor, karanlık, enfes renklerle dalgalanıyordu.

Bir zamanlar içini korkuyla dolduran dişleri, şimdi bırakın yüksek sesle konuşmayı, düşünmeye bile cesaret edemediği yoğun, inkâr edilemez bir özlemi körüklüyordu.

Aşağı uzandı, elleriyle pantolonunu itmeye çalıştı. Sonra bacaklarının arasında sertleşti, sert uzunluğu içine girmeden önce göbeğinin ıslaklığıyla alay etti.

Derinlere dalarken onun ağzını sahiplenici bir öpücükle aldı, sonra içinde ağırlı bir yavaşlıkla hareket etmeye başladı.

"Beni başkaları için mahvettin," dedi onun ayırık dudaklarına karşı. "Asla başka birini istemeyeceğim."

Gözlerini ona dikmiş, ona karşı hissettiği duyguların derinliği karşısında şaşkına dönmüştü. "Benim için senin gibi biri hiç olmadı, Darion.

Bana böyle baktığın zamanki kadar kendimi hiç canlı hissetmemiştim... beni tamamen doldurduğun zamanki kadar."

Hıncırca, seksi bir gülümseme takındı, dişleri parlıyordu. Faith, ona doyamıyordu. Çok vahşi ve karanlık bir güzelliğe sahipti, tüm dikkati, tüm arzusu ona odaklanmıştı, vücutları mükemmel bir tempoyla hareket ederken bakışları kilitlenmişti.

Selene kendini tamamen ona teslim etmiş, birbirlerinde buldukları şeyin mutluluğu içinde kaybolmuştu.

Hissettiği şey sadece arzu ya da sevginin ötesindeydi. Bunu kendisini sarsan bir kesinlikle biliyordu.

Ona aşık oluyordu ve tek umudu pervasız kalbinin onu felakete sürüklemeyeceğine güvenebilmesiydi.

Darion'un sözüne de güvenebilmek için dua etti çünkü onun ellerine sadece kalbini değil, tüm diyarının kaderini teslim ediyordu.

BÖLÜM 38

"İstediğin kitap bu mu Jenna?"

Caleb arşiv odasının karşısında, onun bazı notlar üzerinde çalıştığı yerde duruyordu. Neredeyse kendisi kadar büyük görünen günlüklerinden birini eline aldı.

Tatlı çocuğa gülümsedi. "Evet, işte bu."

Kalın kitabı masanın üzerine, bir düzine başka kitabın yanına koyarak ona getirdi. O ve Caleb son birkaç gündür sık sık birlikte takılıyorlardı. Bu gece, Brock ve diğer savaşılar şehirde devriye gezerken, işinde yardımına ihtiyaç duymaktan ziyade Caleb'in arkadaşlığının tadını çıkarıyordu.

Brock da o da ona hayrandı. Yıllar geçtikçe Birlikte bir çocuk yetiştirmeyi ne kadar çok istedikleri hakkında bir konuşma. Caleb'i tanımak bu konuşmalara yeni bir netlik ve aciliyet kazandırmıştı. İkisi de küçük çocuğa, Tarikat'ın Irk topluluğunun geneline yaptığı duyurudan sonra bile hiçbir ailenin ona sahip çıkmadığını söylemeye istekli değildi. Onu tamamen yabancılarla yaşaması için bölgedeki Darkhaven'lardan birine gönderme düşüncesi düşünülemezdi. Brock da öyle hissediyordu. Tek yapmaları gereken Caleb'i ne zaman oturtup kendileriyle daha kalıcı bir şekilde kalmak isteyip istemeyeceğini soracaklarına karar vermektir.

Uzandı ve onun ipeksi saçlarını karıştırdı. "Burada benimle oturmaktan sıkılmadın, değil mi ufaklık?"

Gülümsedi. "Hayır. Ben kitapları severim."

"Ben de." Başladığı yeni günlüğüne geri döndü ve garip bir ürperti onu sarınca durakladı. Cildi aniden nemli ve nemli hissetti, başı biraz sersemlemişti.

"İyi misin Jenna?" Caleb'in sesi sanki görünmeyen bir esinti onu alıp götürüyormuş gibi uzak bir tona büründü.

"Sanırım öyle," dedi, aslında hiç emin olmamasına rağmen. "Bana bir iyilik yapar mısın lütfen? Biraz üşüdüm de, bana bir iyilik yapar mısın? benim için kazaklarımdan birini getirebilir misin?"

Başını kuvvetle salladı ve sonra aceleyle uzaklaştı.

Garip bir his içinde kalmıştı ve oturmak ona yardımcı olmuyordu. Ayağa kalktı ve kullanılmayan küçük bir dergi yığınının kitaplığa geri taşıdı.

Ayaklarının altında dalgalar sallanıyormuş gibi mide bulantısı hissettiğinde oraya ancak varabilmişti.

Kendini sabitlemek için bir rafa tutundu ve aynı anda zihninde bir görüntü canlandı.

Etrafında serin, nemli bir karanlık.

Geniş bir su kütlesinde yüksek hızla ilerleyen büyük bir yelkenlinin pruvasına doğru yuvarlanan dalgalar. Tuzlu su. Dudağında denizin tuzlu suyunun tadını alabiliyor, gözlerinde bunun acısını hissedebiliyordu.

Güvertede, onlarca kişilik bir mürettebat ince ay ışığının altında gizleniyordu. Sokak kıyafetlerinden paçavralara kadar her şeyi giymiş iri bedenler, uzak ufka doğru tek bir amaçla bakan bir kaptandan emir alıyordu.

O kaptandı.

Şimdi zihninin bağlandığı şey onun uhrevi gözleriydi.

Tekne rotasında ilerlemeye devam ederken sis yüzüne yapışmaya başladı. Kaptan parmağıyla pruvayı işaret ederek uzun yelkenleri kullanan mürettebata sessiz bir emir verdi.

Neredeyse geldik.

Bunu, tekne görünmeyen bir bariyerin çevresine yaklaştıkça havanın daha yoğun hissederek değişmesinden anlıyordu.

Zamanı gelmişti.

Kaptan, çizmelerinin yanına yerleştirdiği metal bir kutuyu almak için eğildi. Kapağı kaldırdı ve içinden saf beyaz ışık döküldü.

Mürettebatı ani aydınlanma karşısında soluk soluğa kalmış, bazıları ortaya çıkardığı imkânsız parlaklık karşısında telaşla başlarını çevirmişti. Şaşkınlık ve telaşla açılmış ağızların ardında dişler parlıyordu. Kehribar rengi

Serserilerin çılgın yüzlerinde gözler fener gibi parlıyordu.

Kaptan onlara anlayacaklarını bildiği ilkel bir dilde, "Kıpırdamayın," diye emretti.

Tekneyi çevreleyen sis, titanyum kutularında tuttuğu bir çift kristalden dökülen ışıktaki parıldıyordu. Gemi hızla ilerlerken dalgalar pruvanın altından uzaklaşıyordu.

Peçe dayanamadı.

Titredi ... sonra kırıldı, iki kristalin gücü altında yanarak yok oldu.

İleride, yıldız ışığından bir örtünün altında ada uzanıyordu. Mesafe hızla kapanıyordu.

Güvertede, korkunç mürettebat kaptanlarının emrini bekliyordu.

Kumsala sadece birkaç yüz metre kala verdi. "Hepsini öldürün."

Haydutlar güvertelerden suya atlayarak kıyıya hücum etti. Güverte altlarından daha fazlası döküldü, yüzlerce hırlayan canavar, hiç bitmeyen bir ölüm dalgası.

Ve sonra, katliam başladı.

Rogue ordusu içeri dalıp gördüğü herkesi öldürürken çığlıklar yükseldi. Erkekler. Kadınlar. Çocuklar.

Kristal kutusunu kollarında tutan Kadim tek bir hamlede güverteden sahile sıçradı. Atlantisli askerler ona doğru koştu ama hiçbirisi ona dokunamazdı. Silahlar ve ışık, kristallerin kalkan gücüne karşı işe yaramadan sekerek uzaklaştı.

Ardında acı ve ölüm sesleri bırakarak ilerledi. "Jenna! Jenna, beni duyabiliyor musun?"

Caleb'ın panik içindeki sesi onu o korkunç görüntüden çekip çıkardı.

Sanki boğulmanın eşiğindeymiş gibi keskin bir nefes çekti.

Midesi şimdi gerçekten bulantıdan çalkalanıyordu. Ve derin bir korku.

Konuşmak için zorlukla nefes alabiliyordu.

"Oh, Tanrım. Kadim . . . üçüncü bir kristali var."

BÖLÜM 39

Darion, yatağında çırılçıplak uyudukları sırada Selene'in kollarından sarsıldığını hissederek uyandı.

Boğazından boğuk, kederli bir ses çıktı. "Oh, hayır. Hayır!" "Ne oldu?"

Adam kadının yanına sıçradı ve dizlerinin üzerine çökerek neyin yanlış olduğunu anlamaya çalıştı. "Yaralandın mı?"

İçinden korkunç bir çığlık daha koptu. "Hayır... bu olamaz."

Sanki bir kâbusa yakalanmış gibi yataktan fırladı.

uyanık olduğu çok açıktı. Tamamen uyanıktı ve görünmeyen bir acıyla kavruluyordu. Pencereye koştu ve gece gökyüzüne baktı, sanki bir şey arıyormuş gibi

karanlıkta bir cevap.

"Hayır..."

Darion pantolonunu çekti ve bacakları yavaşça altına çökerken onun yanına uçtu. Ağlayarak onun göğsüne yaslandı.

"Konuş benimle," diye onu nazikçe teşvik etti. Kızın sıkıntısı kalbini bir bıçak gibi oyuyordu. "Bana sorunun ne olduğunu söyle."

Sıcak gözyaşları çıplak göğsünü ıslattı. "Hepsi öldü."

"Kim?" Onun ani kederinin derinliğini anlamakta zorlanıyordu. Bir yanı hâlâ korkunç bir rüyaya kapılmış olmasını umuyordu ama kadının tepkisi buna inanması için fazla gerçektir. "Kim öldü?"

"Koloni," diye boğuk bir sesle konuştu. "Darion, bir şey oldu ... tek hissettiğim büyük bir boşluk, ışıkları yok oldu."

Hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başladı. Adam onu kollarına aldı ama kadın titriyor, kontrolsüzce sarsılıyordu.

Birisi dışarıdaki ana dairenin kapısına vurdu.

"Majesteleri!" Sebathiel'in derin sesi seslendi. Tekrar vurdu.

"Bağırdığınızı duydum. İyi misiniz?"

Cevap veremeyecek kadar perişan haldeydi. Darion ayağa kalktı, yataktan bir battaniye aldı ve onu ayağa kaldırırken etrafına sardı. Darion onu yatağın kenarına oturturken hâlâ ağlıyordu ve Darion kapıyı açmaya gitti.

Sebathiel'in tipik onaylamayan bakışları Darion'u içeride görünce ölümcül bir hal aldı. "Nerede o?"

Cevap beklemeye zahmet etmedi. Darion Atlantislinin önünden yürüyerek Selene'in hâlâ şoka girmiş bir şekilde oturduğu yatak odasına girdi.

Yatakta titriyordu.

Başını kaldırıp danışmanına baktı, gözleri yaşlarla doluydu. "Seb, bu koloni . . ." Sessizce başını salladı, sanki kelimeler dilinden çıkmayı reddediyormuş gibi. "Hepsi öldü."

Sendeleyerek geri çekildi, gözle görülür bir şekilde sarsılmıştı. "Emin misin?"

Başını onaylarcasına sallandı. "Koloninin peçesi düştü." Danışmanından Darion'a baktı, o kadar çaresizce kaybolmuş ve kırılmış görünüyordu ki, izleyicilerine aldırmadan kollarını ona sarmamak için elinden gelen tek şey buydu. "Kristal ... gitmiş."

Darion alçak sesle lanet okudu. Bu mümkün olamazdı. Koloninin öldürüldüğü ve kristallerine el konulduğu doğruysa, bu düşünülemez bir şeydi.

Sebathiel Darion'a suçlayıcı bir bakış fırlattı.

"Bunu Tarikat mı yapıyor?" diye sordu. "Tüm bunlar planınızın bir parçası mıydı - yoldaşlarınız koloniye zorla ele geçirirken kristalimizi çalmadan önce kraliçemizi baştan çıkarmak mı?"

"Sen neden bahsediyorsun be?" Darion bu düşünce karşısında irkildi. "Böyle bir plan yok. Tarikat asla koloniye saldırmaz. Bunun için hayatımı ortaya koyarım."

"Bu yemini bizzat ben tutacağım," diye hırladı Seb. "Gerçi Majesteleri onu nasıl kandırdığınızla ilgili gerçeği duyduktan sonra bu tatmini kendisi için de isteyebilir."

Darion, Selene'in sorgulayan bakışıyla karşılaştı. "Yalan söylüyor. Seni hiçbir konuda kandırmadım. Asla da aldatmayacağım."

"Gerçekten mi?" Seb sordu. "Bunu açıklamak ister misin?"

İçeri girdiğinde arkasında bir şey tutuyordu. Seb titanyum kutuyu ona fırlatana kadar Darion bunu fark etmemişti. Darion kutuyu elinde yakaladı, kalbi pişmanlıkla doldu.

"Onu bu gece doğu kulesinde buldum, Majesteleri. Belli ki kimsenin bakmayacağını düşündüğü bir yere saklamak istemiş. Özellikle de sizin."

Darion nefesinin altından küfretti. "Selene ..."

Kadın kasvetli ve şaşkın bakışlarını ona çevirdi. "O kutu burada, benim özel odamdaydı."

"Belli ki onu çalmış, sonra da kaçmaya hazır olduğunda diyarın kristalini tutmak için kullanana kadar saklamış."

Selene yutkundu. "Darion, bu doğru mu?"

"Hayır."

Başını eğdi, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "Hayır, kutuyu almadın mı? Ya da hayır, kristali benden çalmak için onu kullanmayı planlamıyordun?"

Onun yaralı bakışlarını tutmaya zor dayanıyordu. Koloni ve kaybolan kristali yüzünden çektiği acı yetmezmiş gibi, yaptığı aptalca hata kalbini de kıracaktı. Ama ona yalan söyleyemezdi, acısını hafifletmek için bile.

Kutuyu yatağın üzerine fırlattı.

"Evet, aldım."

Seb alay etti. "En azından bunu onun yüzüne karşı itiraf edecek kadar erkeksin."

Darion yumruğu görmezden geldi. Ne de olsa bunu hak etmişti. O anda onun için önemli olan tek şey Selene ve onun yüzündeki kırık ifadeydi.

"Artık her şey farklı. Ne olursa olsun kristali asla almayacağım. Ve sana, krallığa ya da koloniye zarar gelmesine asla izin vermeyeceğim. Sana söz veriyorum, Selene."

Yüzü yavaşça tüm ifadesini kaybederek adamın gözleri önünde kapandı. Korkunç, güvensiz sessizliği içinde ona bakarken bakışları donuklaştı.

"Ne zaman?" diye tahta gibi sordu. "Kutuyu odamdan ne zaman aldınız?"

Yutkundu, kendi eylemlerinin boğazını sıktığını hissetti. "Bahçendeki o gün. Sonra--"

Onu susturmak için elini kaldırdı. Avucunun ortasında belli belirsiz bir parıltı oluşuyordu, bu parıltıyı onun görüşünden saklayamıyordu.

Konuşmadan ayağa kalktı ve battaniyeyi daha sıkı bir şekilde üzerine çekti. Şimdi ona bakmazdı.

Onun öfkesini ve kuşkularını anlıyordu. Dayanamadığı şey ise onun duygusal olarak geri çekildiğini hissetmektir. Duvarlarının her zamankinden daha yüksek bir şekilde yeniden yükseldiğini neredeyse görebiliyordu.

"Selene, buraya geldiğimden beri hiçbir şey eskisi gibi değil. İstedğim tek şey sensin."

Ona yaklaştı ve koluna dokunmak için uzandı. Kadının ona attığı buyurgan bakış elini durdurdu.

"Sebathiel," dedi sakince. "Lütfen bir an önce anakaraya gitmek üzere rıhtımdan ayrılacak bir tekne ve mürettebat hazırlayın. Darion da içinde olacak."

BÖLÜM 40

Kendini bir arada tutmak için yapabileceği tek şey buydu.

Koloninin insanları ölmüştü. Bu akıl almaz kayıp onu kedere boğdu. Sürgünler ondan ve krallıktan kopmuş olabilirdi ama onlar hâlâ onun halkıydı.

Öyleydi.

Hepsi gitmişti ve onların ortak ışığını söndüren her kimse artık koloninin kristali de ondaydı.

Selene bunun Tarikat olabileceğini düşünmek istemiyordu. Darion'un, kendisinin ve kardeşlerinin iyiliğin tarafında olduğuna, hem koloninin hem de kendisinin müttefiki olarak onlara güvenilebileceğine dair verdiği onca teminattan sonra. Ama eğer Tarikat değilse, geriye düşünülmesi gereken tek bir olasılık kalmıştı. Bunun Kadim olduğunu hayal etmek daha da üzücüydü.

Darion'a gelince, diyara geldikten ve onunla birlikte zaman geçirdikten sonra kalbi değişmiş olabilirdi ama bu, kristaliyle kaçmak amacıyla titanyum kutuyu onun odasından aldığı gerçeğini değiştirmiyordu.

Üstelik yerini de ona emanet edecek kadar aptaldı.

Şimdi, kalbi paramparça olmuş ve ruhu bu gecenin tüm sarsıcı kayıplarının yasını tutarken, neye inanacağını bilmiyordu.

Ya da kime güveneceğimi.

Emin olduğu tek şey, tüm dünyası etrafında parçalanıyor gibi görünürken teselli ve güç almak için başvurmak istediği tek kişi hâlâ Darion'ken, onun bir dakika daha kalmasına dayanamayacağıydı. Darion'un gitmesi gerekiyordu, böylece net bir şekilde düşünebilir ve halkını kurtarmak için yapması gerekenlere odaklanabilirdi.

Ona doğru bir adım attı. "Selene, lütfen beni dinle. Tanrı aşkına, konuş benimle."

"Majestelerini duydunuz," diye araya girdi Seb. "Gidiyorsun."

Darion dişlerini göstererek ona kötücül bir bakış fırlattı. "Bu seni ilgilendirmez Seb. Bu Selene ve benim aramda. Defol git buradan ve konuşmamıza izin ver. Şimdi."

Seb ona meydan okumaya hevesli görünmüyordu ve Selene'in isteyeceği son şey, bu gece olan her şeyin üzerine daha fazla şiddetti.

Seb'e başıyla onay verdi.
Kaşlarını çatdı. "Seni onunla yalnız bırakmamı istediğinden emin misin?" "Git," dedi. "Tekneyi denize açılmaya hazırla. Onu aşağıya göndereceğim sen."

Sebathiel onu selamlayıp Darion'a ters ters bakarak gitti. Kapı arkasından kapanır kapanmaz Darion, Selene'nin omuzlarını ellerinin arasına aldı.

"Tüm bunlar için özür dilerim." Bakışları pişmanlık doluydu. "Sana asla ihanet etmezdim ve böyle acı çekmenden nefret ediyorum. Bana inanmak zorundasın."

"Sana inanıyorum," diye mırıldandı. "Son birkaç gündür bana söylediğin her kelimeye inandım Darion. Bütün güzel yalanlarına." Kesik kesik bir nefes aldı. "Kendime senin gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu söyledim. Kendime nezaketine, cesaretine, bana olan şefkatine aldanmamamı söyledim."

Çok hızlı düşmekten, onun etrafında ördüğü büyüye kapılmaktan ne kadar korkmuştu? Onu güvende ve canlı hissettirmiş, korumuş, değer vermiş... sevmişti.

Şu anda bile aptal kalbi ona inanmak için yanıp tutuşuyordu.

"Duymak istediğimi düşündüğün her şeyi söyledin Darion. İlk fırsatta beni sırtımdan bıçaklamak için bir planın varken, sanki aramızdaki şey gerçekmiş gibi davrandın."

Ciddi bakışları kehribar rengi kıvılcımlarla parladı. "O lanet kutuyu aldıktan sonra bir daha hiç düşünmedim. Kristalin senin için gerçekten ne anlama geldiğini bilseydim, onu almayı asla düşünmezdim. Senin hayatın, Selene."

Ondan uzaklaştı. "Sakin beni zayıf ya da acınmaya muhtaç biri olarak görme hatasına düşme."

"İstemiyorum," diye ısrar etti. "Sen tanıdığım en güçlü, en olağanüstü kadınsın. Sana söylediğim her kelimedede ciddiydim, Selene. Sana hayranım ve seni incittiğim için çok nefret ediyorum. Anlamıyor musun? En başından beri sana aşığım."

"Hayır." Başını inkâr edercesine salladı, ona inanmayı ne kadar çok istediğinden korkuyordu. Onu kendinden uzaklaştırmak ona ne kadar acı verirse versin, bunun için artık çok geçti. "Bunu bana şimdi söylemeye nasıl cüret edersin?"

"Çünkü bu doğru. Hayatım boyunca benim için önemli olan tek şey ailem ve Tarikat'tı. Sonra buraya geldim. Seninle tanıştım." Ona doğru uzandı ama Selene geri çekilerek aralarına gerekli mesafeyi koydu. "Senin

hakkında bildiğimi sandığım her şey yanlışmış Selene. Ve yanıldığının kanıtlanmasından hiç bu kadar memnun olmamıştım."

Nefesini sertçe verdi. "Sana güvenebileceğime beni inandırdın, bahçemdeki o gün bile... beni becerdikten hemen sonra arkamı döner dönmez o kutuyu çaldın."

Sert bir küfür savurdu. "Öyle değildi. Benim için değildi. Beni dışlayan sendin, tıpkı şimdi yapmaya çalıştığın gibi."

"O zaman senin için ne kadar uygun," diye cevap verdi alay ederek. "Kristali sadece benden değil, halkımdan da almak için komplo kurarken, onur duygunuzun üzerinden büyük bir yük kalkmış olmalı."

"Buraya yerine getirmem gereken bir görevle geldim," dedi sertçe. "Ama seni tanıdıktan sonra her şey değişti."

Selene öfkesine sıkı sıkıya sarıldı. Buna mecburdu. Bu gece ona bir şeyi açıkça göstermişti. O sadece kalbini özgürce, aptalca, onu kırabilecek bir adama verebilecek bir kadın değildi. O, halkına karşı sorumlulukları olan bir kraliçeydi.

"Senin yerine getirmen gereken bir görevin vardı," dedi. "Benim de halkım için görevlerim var, ancak bu gece itibariyle sayıları azaldı. Hâlâ onları ve kristalimizi korumak zorundayım."

"Bunu tek başına yapamazsın, Selene. Sana yemin ederim ki Tarikat'ın koloniye olanlarla hiçbir ilgisi yok. Bana kendin söyledin sadece iki Kristaller perdeyi aşabilir. Selene, bunu yapan Kadim olmalı. Koloniyi o buldu."

Kalbinin derinliklerinde, onun haklı olduğunu biliyordu. Yine de en büyük korkusunun Darion'un acımasız mantığı tarafından doğrulanması onu şaşırtmıştı. "Onu nasıl bulmuş olabilir?"

"Bilgileri Ölü Topraklar'da katlettiği koloni arama ekibinden almış olmalı."

O saldırının vahşetini gözünde canlandırmak istemiyordu. "Taebris'in ekibini de öldürdü."

Darion başını salladı. "Bu da diyar için gelmesinin uzun sürmeyeceği anlamına geliyor."

Darion bunu söylemeden önce bu olasılığın dehşeti onu sarmış olsa da, Darion'un bunu kelimelere döktüğünü duymak damarlarında buzdan bir nehir oluşturdu. Hızla elbisesini giymek için ondan uzaklaştı.

"Halkımı hazırlamalıyım," diye mırıldandı.

"Bırak yardım edeyim," dedi Darion, kadının dikkatini tekrar kendisine çekerek. "D.C.'ye gideceğim ve Tarikat'ın kristalini sana getireceğim."

Göğsünde umut çiçekleri açtı ama ya bunu kastetmediyse? Ya da ya öyleyse ama Tarikat kristallerinden vazgeçmeyi reddediyorsa? Umutlarını - halkının hayatta kalmasını- Darion'un tutamayacağı sözlere bağlayamazdı.

Her iki durumda da yeterli değildi. Düşmanın elinde halihazırda bulunan çiftin yanı sıra koloninin kristali de varsa, iki tanesi onu uzun süre koruyamazdı. Bir orduya ihtiyacı olacaktı - her ne kadar yetenekli olsalar da sayıları lejyonundan çok daha fazla olan bir orduya.

Diyar için verilen savaş muhtemelen daha başlamadan kaybedilmişti.

Ama onu kurtarmak için son nefesine kadar savaşılmaya niyetliydi.

"Ne yazık ki, sizin ya da kardeşlerinizin teklifinizi yerine getirip getirmeyeceğinizi görmek için bekleme lüksüne sahip değilim," diye yanıtladı. "Zaten artık çok geç. Gelecek olan her neyse ona karşı savunmamı hazırlamalıyım. Tekne şimdiye kadar yola çıkmanız için hazır olur."

Gözleri kehribar rengi bir ateşle parladı. "Seni bununla tek başına mücadele etmen için bırakmayacağım."

"Karşılaştığım her savaşta tek başımaydım. Bu yeni bir şey değil."

"Lanet olsun, Selene." Uzandı ve onun bileğini tuttu.

Ani bir ışık parlamasıyla onu geri püskürttü. Bu saf bir refleksti, sadece onunla odada kaldığı sürece daha da keskinleşen kalp ağrısına karşı kendini savunmak için umutsuz bir girişimdi.

Darion korkusuz bir kararlılıkla ona baktı. "Sen benim için tüm kristallerden daha değerlisin. Bunu sana kanıtlamak için ne yapabilirim?"

"Gidebilirsin, Darion."

Alay etti. "Bu kadar mı yani? Gerçekten istediğin bu mu?"

Artık ne istediğinin bir önemi yoktu. Artık önemi yoktu.

"Beni bekleyen görevlerim var," dedi sesi çıkmadan. "Seninkiler de ait olduğun yerde seni bekliyor."

İri bedeninin hayal kırıklığı ve öfkeyle titrediğini hissetmesine rağmen, uzaklaşırken tartışmadı ya da onu durdurmaya çalışmadı. Son saatlerini sevişerek geçirdikleri yatak odasından çıkarak kraliyet sülüslerinin kapısına gitti ve muhafızlarını çağırdı.

"Yurec, Darion'a rıhtıma kadar eşlik et. Döndüğünde tüm lejyonumu taht odasında topla. Onlara hitap etmek için kısa süre içinde aşağıda olacağım."

"Evet, Majesteleri."

Yurec ve yoldaşları onu toplarken Darion'a bakamadı. Kalbi onun için acıyordu ve o daha gitmemişti bile.

Kalın kapı kapanana ve ayak sesleri merdiven boşluğundan aşağıya doğru çekilene kadar, kendini büyük, sarsıcı hıçkırıklar halinde içinden taştan kedere teslim etmedi.

BÖLÜM 41

Onu Yunanistan'da, Atlantis diyarına gitmek üzere yola çıktığı küçük limana geri bıraktılar.

O gece sanki bir ömür önce yaşanmış gibiydi. Darion yelkenliden iskeleye adımını attığında, Selene'le geçirdiği canlı günlerin -ve gecelerin- ardından renksiz, boş bir dünyaya giriyormuş gibi hissediyordu.

Eğer ona kalsaydı, hâlâ orada, onun yanında olurdu. Selene'nin askerlerinin onu götürmesine izin vermesinin tek nedeni, uzun süre gitmeyeceğini bilmesiydi. Onu seviyordu ve bu savaşla tek başına yüzleşmesine asla izin vermeyecekti. Ona verdiği sözü yerine getirmek için Tarikat'a ve kardeşlerinin her birine meydan okumak zorunda kalsa bile.

Sadece zamana nasıl meydan okuyabileceğini bilmiyordu. Zaman ona karşı işliyordu.

Kadim diyarın nerede olduğunu bilseydi, yeni bir saldırı başlatmak için hiç vakit kaybetmezdi. Bu da muhtemelen sadece birkaç Diyarın o ve üç kristali tarafından saldırıya uğramasına saatler kalmıştı. Kazanmayı umut edemeyecekleri bir saldırı.

Alemin kristali Kadim'e dördüncüsünü verecek ve sonra onu hiçbir şey durduramayacaktı.

Selene'in birden fazla kristalin gücüyle ilgili uyarısı Darion'un zihninde soğuk bir netlikle canlandı. Kadim, beş kristalin tamamıyla dünyayı sonsuza dek karanlığa çevirebilir ve kendi yarattığı bir tahtta oturabilirdi. Sınırsız güce sahip bir kral.

Bir tanrı.

Darion bunun olmasına izin veremezdi.

Ne pahasına olursa olsun Kadim durdurulmalıydı.

Ve Selene, Darion'un yardımını istese de istemese de, kesinlikle alacaktı.

Uykulu rıhtımdan komşu liman kasabasına doğru ilerleyen Darion, bir bardan tek başına sendeleyerek çıkan insan bir erkeğe doğru yürüdü. Arama yapmaya başlayan adamın telefonunun yumuşak mavi ışıltısı yüzünü aydınlatıyordu.

Darion bir saniyeden kısa bir sürede ona doğru ilerledi.

Yağlı alnına yapılan bir dokunuş insanı transa sokarken Darion omzunu ağır cüssenin altına sıkıştırdı ve adamı

yakınlardaki bir sokakta. Sarhoş bir binanın duvarına habersizce yığılırken, Darion başkentteki Order merkezini aradı.

Gideon cevap verdiğinde, "Benim," dedi.

"Şükürler olsun. En kötüsünden korkmaya başlamıştık,

Dare." "Ben iyiyim."

"Hangi cehennemdesin sen?"

"Atina'nın hemen dışında. Gideon, bir sorunumuz var. Kadim'in elinde başka bir kristal var."

"Evet, biliyoruz. Jenna her şeyi olduğu gibi gördü.

Atlantis kolonisine yaptığı baskın. Tüm o lanet olası haydutlar tarafından yapılan katliam--"

"Dur bakalım." Darion'un kalbi sıkışmıştı, sadece kolonideki Kadim'le ilgili korkusunun doğrulanmasıyla değil, daha da rahatsız edici bir ayrıntıyla. "Hangi Haydutlar?"

"Ah, kahretsin. Bu doğru. Bilmiyorsun. Birkaç gece önce gündüzgezen ekiplerimiz tıpkı planladığımız gibi Opus'un yakın çevresini ortadan kaldırdı. Bu iyi haber."

Çok iyi bir haberdi ama Darion damarlarındaki kan soğurken bunun değerini bilemezdi. "Bunun Haydutlar ve Kadim'in koloniye saldırmasıyla ne ilgisi var?"

"Prag'daki Opus hedeflerimizden biri ekiplerimiz konuşlandığında çoktan ölmüştü. Kadim'in ona bizden önce ulaştığı çok açıktı. Adamın Kızıl Ejderha dolu bir deposu vardı. Çoğu ortadan kaldırılmıştı. Jenna'nın imgelemine kadar nedenini bilmiyorduk. Darion, Kadim'in arkasında bir haydut ordusu var. Tüm koloniyi bir anda yok ettiler. dakika."

Vay anasını.

"Sırada Selene var," dedi Darion, içini bir korku kaplamıştı. "Üç kristali var, Gideon. Böyle bir güce karşı koyamaz. Uzun süre dayanamaz."

Gideon bir an sessiz kaldı. "Sesinizde duyduğum sadece bir kristal için duyduğunuz endişe değil, değil mi?"

Darion yemin etti. "Başına gelecekler konusunda onu uyarmalıyım. Kahretsin, hemen şimdi onun yanında olmalıyım."

"O zaman bir an önce Roma'ya gitsen iyi olur."

"Neden?"

"Çünkü yaklaşık bir saat sonra herkes oraya iniş yapacak. Jenna'nın ne gördüğünü öğrenir öğrenmez ve Kadim'in bir sonraki hamlesinin Selene'in kristali olacağını fark eder etmez harekete geçtik. Başka bir kristal almasına izin veremeyiz ama aynı derecede önemli olan bir şey daha var ki, hiçbirimiz sizi orada desteksiz bırakmayacaktık."

Darion bir nefes verdi. "D.C. birimi biz konuşurken yolda mı?" "Sadece D.C. değil," dedi Gideon. "Bir bütün olarak Tarikat. Sahip olduğumuz her takım dünyanın her köşesinde var. Ayrıca Zael ve diğer Atlantisli dostlarımız. Hepimiz senin arkadayız, Dare."

Duyduklarına inanmakta güçlük çekiyordu, ancak bunun onu şaşırtmaması gerektiğini düşünüyordu. Tarikat bir kardeşlik, bir aileydi. Onun ailesi.

Yine de, içinden akan rahatlama ve minnettarlık, kelimelere dökmeyi umabileceğinden çok daha derindi. Yine de endişesini tamamen silememişti.

"Endişelendiğim benim sırtım değil, Gideon. Selene'nin sırtı."

"Bunu söyleyeceğinizi tahmin etmiştim. Eğer Atlantis kraliçesi sizin için bu kadar önemliyse, bu onu Tarikat'ın da önceliği yapar."

Arkadaşları ve ailesi için duyduğu minnettarlık onu desteklerken, anne ve babasını düşünmeden edemedi. Bir dakika bile aklından çıkmamışlardı. O gittiğinden beri, şimdi sormaktan neredeyse korkuyordu.

"Gideon ... babam hakkında ..."

Hattın diğer ucundan gelen iç çekiş güven verici değildi. "Durumu iyi değil, Dare. Lucan bunca zamandır beslenmedi. Anneni yaralamaktan korktuğu için onun kanını reddediyor ve ondan içmenin susuzluğunu daha da artıracağını da biliyor."

Umutsuzluk içini oydu. "Onun için yapılabilecek bir şey yok mu?"

"Üzgünüm Darion. Lucan'ı elimizden geldiğince rahat ettiriyoruz. Annen de öyle."

Darion, Gideon'un sesinde böylesine dikkatli bir ölçülülükle konuştuğunu hiç hatırlamıyordu. Genellikle iyimser ve yenilikçi olan bu savaşçıda yenilgi duygusu hissetmekten nefret ediyordu. Gideon çözemeyeceği bir sorunla hiç karşılaşmamıştı.

Ama bu sefer değil.

Darion buna inanmayı reddetti. Tarikat'ın yılmaz kurucusu ve lideri olan müthiş babasının sinsi bir hastalık tarafından yenilmiş olabileceğini kabul etmeyi reddetti. Onu kurtarmanın bir yolu olmalıydı.

Kahretsin, bu umuttan vazgeçecek değildi.

"Yola çıksanız iyi olur," dedi Gideon. "Ekiplere onları Roma'da bekleyeceğinizi haber vereceğim."

Darion başını salladı ve düşüncelerini hâlâ yüzleşmesi gereken savaşın etrafında topladı. Sadece Kadim'e ve onun haydutlardan oluşan ordusuna karşı değil, sevdiği kadına kendini kanıtlamak için de savaşmak zorundaydı.

"Yoldayım," dedi Gideon'a ve aramayı sonlandırdı.

Telefondaki kanıtları sildikten sonra insanı trans halinden uyandırdı ve karanlığın içinde kayboldu.

BÖLÜM 42

Gabrielle'in Gideon'la konuşurken çıkardığı ses Lucan'ı kendine doğru çekti. Saatler ve günler ilerledikçe ve kana susamışlığı ona sahip olmaya devam ettikçe, talep ettiği yatıştırıcı dozlardan kurtulmak zorlaşıyordu.

Komuta merkezindeki son kargaşanın belli belirsiz farkındaydı. Dışarıdaki koridorda bir sürü bot gümbürdüyordu. Bir sürü bot sesi. Savaşçılardan oluşan ekipler bir başka devriyeye daha çıkarken silahlar ve taktik teçhizat.

Kardeşleri savaşmak için sokaklara çıkarken, kendisinin Tarikat'ın nezarethanesinin UV parmaklıklarına hapsedilmiş olmasından ölesiye nefret ediyordu.

Aşağı yukarı birkaç gün sonra bu hücre onun mezarı olacaktı.

Daha da nefret ettiği şey, hücrenin bitişiğindeki açık kapılı odada Gideon'la kısık sesle konuşan Cins Arkadaşının sesindeki sıkıntı notalarıydı.

Azalan sakinleştiricisinin içinden onun endişesinin sınırlarını hissedebiliyordu.

Omzunun üzerinden ona baktı, onun kendisini izlediğini, dinlediğini hemen fark etti.

"Pekâlâ, Gideon. Haber verdiğin için teşekkür ederim."

Tekrar içeri girdi ve dar karyolanın kenarına oturdu. Lucan bir şey söylemese de -uyuşturucunun etkisi yavaş yavaş geçerken beklemekten başka bir şey yapamıyordu- Gabrielle parlayan parmaklıkların ardından onu inceledi.

"Beni duyabildiğini biliyorum," dedi sessizce. "Beni hâlâ hissedebildiğini biliyorum Lucan."

Ona, toz olduktan çok sonra bile onu her zaman hissedeceğini söylemek istiyordu. Ağzı lanet bir çöldü, dili ona söylemek istediği tüm şefkatli kelimeleri oluşturmamaya kadar halsizdi.

Bekletme tankının köşesinde oturduğu yerden kehribar rengi sıcak gözleriyle ona baktı.

Hücrenin önünde yere doğru ilerledi. "Gideon'un Darion hakkında bazı haberleri var."

Lucan kaşlarını çatı, anıları onu bombardımana tutmuştu. İçine baktığını hatırladı Darion o korkunç ilk gece onu Oliver Keener'ın arabasının içinde bulduğunda oğlunun dehşete düşmüş yüzünü.

Birbirinden kopuk görüntüler kırık dökük zihninden geçti: Lucan kör bir çılgınlıkla saldırırken Darion onun altında yerde yatıyordu. Darion ve diğer birkaç Tarikat üyesi yağmur altında karargâh malikânesinin dışında onu zapt etmeye çalışıyordu.

Kan tutkusundan kaynaklanan öfkesinin parçalarını hatırladıkça utanç içinde kıvranıyordu.

"Onu incittim mi?" Soru boğazında düğümlendi.

"Hayır, Lucan." Gabrielle başını salladı. "Ona zarar vermedin. Oğlumuz güçlü bir adam. O doğuştan bir lider, tıpkı babası gibi. Öyle olacağını hep biliyordum ve şimdi Gideon bunu benim için doğruladı."

Lucan kafası karışmış bir halde başını kaldırdı. Gabrielle ona gülümsedi, her ne kadar endişesi güzel yüzüne yansımış olsa da. Sonra ona, yokluğunda oğullarının onun yerine nasıl geçtiğini, Darion'un Opus Nostrum'un yakın çevresini ortadan kaldırmak için Tarikat'ın önünü nasıl açtığını anlatmaya devam etti. Ona Jordana'nın kaçırılışını ve Darion'un riskli bir görev için tek başına Atlantis diyarına gittiğini, sonunda Jordana'nın serbest kalmasını sağladığını ama aynı zamanda oğullarının da bu geceye kadar Selene'in hapisanesinde kalmasına neden olduğunu anlattı.

"Lucan, dahası var ..." Gabrielle'in endişeli bakışları bile onu daha sonra duyacaklarına hazırlayamamıştı. "Kadim Atlantis kolonisine saldırdı. Kristalleri onda. Ayrıca yarattığı haydutlardan oluşan bir ordusu var.

Opus Nostrum'dan çaldığı Kızıl Ejder'i kullanıyor. Gideon ve Darion onun çok yakında Selene ve halkına saldırmak üzere yola çıkacağına inanıyor."

"Hayır." Lucan kelimeleri kalın dilinden iterek çıkardı. "Kristal. Onu almasına izin veremem."

Kadim'in bu kadar çok kristalin gücünü toplamasına izin verilmesi halinde tüm dünya için oluşacak tehlikeyi kavrayamayacak kadar ileri gitmemişti. Durdurulması gerekiyordu.

Gabrielle onun telaşını anlayarak başını salladı. "Tarikat biz konuşurken Selene ve Atlantisli'lere destek vermeye gitti. Darion da onlara katılacak. Lucan, bilmen gereken başka bir şey daha var. Darion ve Selene... görünüşe göre oğlumuz aşık olmuş."

Atlantis Kraliçesi'nin nasıl olup da Tarikat'ın en dengesiz düşmanlarından biriyken Darion'un uğruna hayatını riske atmaya hazır olduğu birine dönüştüğünden emin değildi ama bunun nasıl ve neden olduğu önemli değildi.

Önemli olan tek şey Darion ve savaşçıların alabilecekleri her türlü yardıma ihtiyaç duyacaklarıydı.

Lucan kendini ayağa kaldırırken inledi.

Gabrielle ona baktı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Orada olmam gerek." Ayakta kalabilmek için sahip olduğundan daha fazla güç harcadı. Katıksız, kanlı bir iradeyle kendini dik tuttu. "Gitmek zorundayım."

"Ciddi olamazsın." Gabrielle ayağa kalktı ve ellerini parlayan parmaklıklara doladı. "Lucan, bir haftadır beslenmiyorsun. Sen sadece Sedasyon seansları arasında uyanık kalıyorsunuz ve uyanık olduğunuzda da acı çekiyorsunuz."

Ona nereden bildiğini sormasına gerek yoktu. Bunca zamandır onunla birlikte ona cehennemi yaşıtıyordu. Bu acının onun için sona ermesini istiyordu ama bu son şeyi oğulları için yapması gerekiyordu. Tarikat kardeşleri için.

"Aşkım... lütfen," diye homurdandı dişlerinin arasından. "Bunu yapmak için yardımına ihtiyacım var."

Hücrenin parmaklıklarına kenetlenmiş ellerine baktı. Bileklerindeki nabız noktaları hızla atıyor, çılgın kalp atışları kulaklarını dolduruyordu. Onun tatlı tadını düşününce kuruyan ağzı sulandı. Ne kadar kısa sürerse sürsün, ona savaşa götürebileceği bir güç dalgası verecek bir tat.

Toz olduktan sonra bile tadını çıkaracağı son bir tat.

Yumuşak kahverengi gözleri anlayışla genişledi. "Benden içmek mi istiyorsun? Bunca zaman reddettin çünkü bu seni uzun vadede daha da kötüleştirecek."

Yavaşça başını salladı. "Artık uzun bir koşu yok. Bunu ikimiz de biliyoruz."

"Hayır." Boğuk hıçkırıklarıyla yüzü buruştu. "Hayır, böyle söyleme."

"Gerçek bu." Ayakları onu daha da yaklaştırmak istiyordu ama bir parçası

güvenilemeyecek kadar dengesizdi. Onun yanında bile. Özellikle de onun yanındayken, çünkü o, istediği ve arzuladığı, hayalini kurduğu her şeydi. "Seninle daha fazla vakit geçirmek için her şeyi verirdim ama son saatlerimi bu hücrede geçirmek istemiyorum."

Gözyaşlarının arasından ona göz kırptı. "Lucan, seni çok seviyorum."

Onu teselli edememek, özlediği gibi sarılamamak onu öldürüyordu.

"Seni sonsuza dek seveceğim, benim tatlı Gabrielle'im." Uzun bir süre ona baktı, onu daha iyi bir adam, daha güçlü bir adam yaptığı tüm yolları düşündü. Her gün onun sevgisine layık olmak için çabalayan bir adam.

"Bana çok şey verdin, Gabrielle. Hak ettiğimden çok daha fazlasını. Bu son şeyi yapmama yardım eder misin?"

Yanaklarına bulaşan ıslaklığı silerek ona baktı. Başını önce hafifçe salladı, sonra kendini toparladıkça daha kararlı bir şekilde. Onun için her zaman çok güçlüydü. Farkında olsa da olmasa da onun kayasıydı. "Tamam," diye fısıldadı sonunda. "Ama tek bir şartla. Ben de seninle geliyorum."

BÖLÜM 43

Taht odası bir uçtan diğer uca endişeli sivillerle doluydu.

Selene saatler önce tüm halkı kendisi ve lejyonu düşmanlarının gelişini beklerken saray yerleşkesinin koruyucu duvarlarının içine sığınmaya çağırmıştı. Askerler birçok kule mazgalının yanı sıra adanın tepelerinde ve kıyısında mevzilenmişlerdi.

Selene için mesele saldırının gelip gelmeyeceği değil, ne zaman geleceğiydi.

Sebathiel'le birlikte kalabalık taht odasından geçerek açık hava güneşine doğru ilerledi. Kraliyet giysilerini bırakıp lejyonunun açık renkli tunik ve pantolonunu giymiş, uzun saçlarını örerek Sırtından aşağı sarkan tek bir ip.

Pantolonunun ceplerinden birinde kristal vardı. İçine uzandı ve yumurta büyüklüğündeki güç kaynağını elinde tuttu, avucunda titreşen enerjinin uğultusunu hissetti. Eğer biri onu almak isterse, önce onu geçmesi gerekecekti.

Bugün Selene Kraliçe olduğu kadar Generaldi de ve eğer savaş istediği gibi gitmezse, halkını ve krallığını korumak için son nefesine kadar savaşmaya hazırdı.

"Güneş doğmaya başlıyor," dedi Seb, aşağıdaki sessiz kaleye ve sahile bakan bahçe burnuna doğru ilerlerken. "Kadim'le ya da Tarikat'la savaşacaksak gün ışığı en büyük avantajımız. . ya da Tarikat'la savaşacaksak. İkisi de güneşe dayanamaz. Eğer bize doğru gelen bir saldırı varsa, bu gece çökene kadar gerçekleşmeyebilir."

Selene, koloniye saldıran her kimse diyara doğru harekete geçmeye karar vermeden önce sahip olabilecekleri saat sayısı söz konusu olduğunda aynı güvene sahip değildi. Elinde üç kristal bulunan taşıyıcı, güneş de dahil olmak üzere hiçbir şeyden korkmazdı.

Yine de bir şeyden emindi.

"Koloniye saldıran Tarikat değildi, Seb."

Ona şöyle bir baktı. "Yani Darion Thorne'un bir hırsız ve yalancı olduğunu kanıtlamasına rağmen ona inanıyorsun?"

Selene onun sorgulayan kaşlarını çattı. "Kutuyu odamdan çaldı ama bu konuda yalan söylemedi. Kutuyu aldığını kolayca inkâr edebilirdi. Onu suçlu göstermek için kutuyu doğu kulesine senin yerleştirdiğini söyleyebilirdi.

Taebris'in yaptığını söyleyebilirdi. İnkâr etmesini o kadar çok istedim ki, sanırım kendini savunmak için söylediği her şeye inanırdım." Kısa bir iç geçirdi. "Bunun benim hakkımda ne söylediğini düşündüğünü bilmek istediğimi sanmıyorum."

Sebathiel onu usulca inceledi, gözlerinde hiçbir yargılama yoktu. Yakışıklı ama kederli yüzünü sessiz bir farkındalık kapladı. "Sanırım bu sizin aşık bir kadın olduğunuzu gösteriyor, Majesteleri. Ne yazık ki, benden başka birine."

Bunun üzerine gülümsedi ve parmak uçlarını onun yanağına dokundurmak için uzandı.

"Çok uzun bir süre bana sadık kaldın ve bunun için her zaman minnettar olacağım. Sen benim güvenilir sırdaşım, dostum oldun. Ama Darion ..."

"Biliyorum," dedi Seb. "Ona her baktığında bunu gözlerinde görebiliyordum. Aynı duyguyu onun gözlerinde de gördüm. oda."

"Sen mi yaptın?"

Sebathiel alaycı bir kahkaha attı. "O Cins erkek sana sahip olabileceği en değerli hazineymişsin gibi bakıyor. Kristal değil, Selene... sen."

"O zaman neden onu göndermem için beni teşvik ettiniz?"

Omuz silkti, pişman görünüyordu. "Kıskançlık, sanırım. Sana karşı korumacılık. Onun iyi bir adam olduğuna inanmak istemedim. Doğu kulesinde o kutuyu bulmak sadece onun hakkındaki şüphelerimi doğruladı. Bu süreçte incindiğin için üzgünüm sadece."

Sebathiel'i keşfinden onu haberdar ettiği için suçlayamazdı. Bunu sadece ona ve krallığa karşı olan görevinden dolayı yapmıştı.

Tıpkı Darion'un kutuyu Tarikat'a olan görevinden dolayı almış olması gibi.

Selene sakın denize ve yaklaşan şafağın soluk renklerine baktı.

Darion'a gitmesini söylediğinde gururunun ve paranoyasının onu yönetmesine izin vermişti. İncinmekten korktuğu için ona karşı hissettikleri uğruna savaşamayacak kadar zayıf düşmüştü. Gerçeğe en uzak şey bu olduğu halde onu hor gördüğüne inanmasına izin vermişti.

Onu seviyordu ve şimdi o gitmişti.

Yüksek kulelerden birinin tepesinden bir savaş borusunun sarsıcı sesi duyuldu; lejyonun gözcülerinden birinin uyarısıydı bu.

O ve Sebathiel bahçe burnunun kenarına gidip adayı çevreleyen suları taradılar.

"İşte," dedi Seb, işaret ederek.

Bunu gördüğünde Selene'in midesinde soğuk bir düğüm oluştu. Perdenin ötesinde, ufka yakın bir yerde çalkalanan kara fırtına bulutları gökyüzünü dolduruyordu.

Hayır, fırtına bulutları değil.

Dönen, yoğunlaşan bir karanlık duvar.

Çalkalandı ve genişledi, hızla ilerleyerek yoluna çıkan tüm ışığı yuttu.

Sakin, turkuaz sular, hafifçe vuran dalgalardan perdenin diğer tarafında kabaran beyaz dalgalara dönüştü. Atlantis adasını çevreleyen koruyucu çevre parıldamaya başladı. . . titremeye başladı.

En kötü korkuları gözlerinin önünde gerçekleşiyordu.

"İnanç," diye fısıldadı Selene, dehşet ve korkunç bir korkuyla ağzı açık kalmış bir halde. Kristali çıkardı, ışığının elinde titreştiğini ve çırpındığını gördü. "Seb, peçe . . . dayanmayacak."

Bunu söyler söylemez, yoğunlaşan karanlığın içinden devasa bir gölge belirmeye başladı.

Büyük bir tekne.

Yüksek dalgaları yararak perdeye doğru ilerledi. Pruva içeri girdi ve bariyer parçalanarak, doğal olmayan gece tarafından yutulmuş yıldız tozu parçacıkları gibi dağıldı.

Sonra onu gördü.

O devasa teknenin pruvasında duran Kadim, önünde açık kapaklı bir kutu tutuyordu - tüm o kaynayan, genişleyen karanlığın kaynağı. Karanlık güç, kutunun içerdiği şeyin kalbinden soğuk dalgalar halinde fişkırdı.

"Üç kristal onda," dedi Selene ve Sebatihel'in düşmanın yaklaşmasına aynı dehşetle baktığını gördü.

Çünkü her ne kadar kötü olsa da, vahşi öteki dünyalı yalnız değildi.

Teknenin güvertesinde onunla birlikte sayısız iri figür daha duruyordu. Cins erkekler. Haydutlar. Gözleri ateş topları gibi parlıyor, dişleri kaynayan yüzlerinde bembeyaz parlıyordu.

Tekne adanın kıyısına doğru hareket etti.

Karanlık duvar suyun üzerinden karaya, oradan da sarayın üzerine doğru ilerledi.

Kadim'den bir işaret geldi ve vampir ordusu kemikleri titreten bir kükremeye havalandı. Büyük bir sıçrayışla hep birlikte atladılar. onları lejyonun ilk savunma hattının onları karşılamak için durduğu sahile taşıdı.

"Siktir," diye tısladı Seb onun yanında, yanında kınında taşıdığı kılıcını çekerken.

Selene hücum eden sürüyü kızartmak için ışığını yükseltmeye çalıştı ama Kadim'in üç kristalinin gücü çok güçlüydü. Karanlığı onun ışığını engelledi ve daha tutunamadan tüketti.

Defalarca kaldırmaya çalıştı ama faydası olmadı. Karanlık sadece derinleşti, uzadı ... adanın tamamını sardı.

Sahil şiddet, kan dökme ve ölüm kaosuna dönmüştü. Haydutlar akın ediyordu. Atlantisli askerler savaşı ... ve düştü.

Selene kendi gücünü çağırdı ve parmaklarından çıkan ışık huzmelerini yakın dövüşçülerin üzerine fırlattı. Birkaç yağmacıyı kül etmeyi başardı ama bu yeterli olmayacaktı. Durdurulamayacak kadar çoklardı.

Vampirler cepheyi ele geçirdikçe Atlantisli askerlerinin hayatlarının ışığı birbiri ardına söndü.

Selene dehşetini ve üzüntüsünü güçlkle zapt edebiliyordu. Öfkesine ve kararlılığına sarılarak aşağıdaki savaşa daha fazla ışık gönderdi.

"Ben oraya gidiyorum," dedi Sebathiel. Yüzünü ona döndü, ifadesi ciddiydi. "Burada kalamazsınız, Majesteleri. Saraya girmeniz ve orada kalmanız gerekiyor."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Savaşabilecekken hiçbir yere gitmiyorum." "Burası senin için güvenli değil, Selene."

"Artık kimse için güvenli değil," diye cevap verdi.

Kaşlarını çatarak geri döndü ve elinde kılıçla hızla uzaklaştı. Onun taht odasındaki sivil adamları topladığını ve onlara silah kullanabilen her ele ihtiyaç duyulacağını haykırdığını duydu.

Birkaç dakika sonra, onun bir grup adamla birlikte saraydan çıktığını ve tepelere yerleştirilmiş daha fazla askerle birlikte çatışmaya doğru ilerlediğini gördü.

Aşağıda, sahilde kumlar kan ve ölümlerle kaplıydı.

Selene, Kadim'in kıyılarına getirdiği şiddeti sakince izlerken ona ters ters baktı. Kavganın içine ışık huzmeleri fırlatmaya devam etti ve elinden geldiğince çok sayıda düşman savaşçıyı vurdu.

Adamlarının haydutları daha ne kadar tutabileceğini bilmiyordu. Saldırı devam etti, yerde daha fazla ölü Atlantisli bıraktı ve savaşı saray yerleşkesine daha da yaklaştırdı.

Taht odasının içinde siviller endişeli ve korku içindeydi. Çocuklar ağlıyor, anneler her şeyin yolunda gideceğine dair güvence vererek onları teselli etmeye çalışıyordu.

iyi olur.

Selene haklı olmaları için dua etti.

Kalbinde, savaş devam ettikçe ve karanlık arttıkça, kendisinin ve cesur asker ordusunun böylesine muazzam bir güce ve kötülüğe karşı ne kadar dayanabileceğinden emin değildi. Çağırdığı her ışık darbesi gücünün giderek daha fazlasına mal oluyordu. Diyarın koloniyle aynı kaderi paylaşmasını önlemek için her şeyini verecekti.

Kristal onu yenileyecekti ama bunun Kadim'i ve onun karanlık gücünü durdurmaya yetmeyeceğinden korkuyordu.

Burnun üzerindeki tüneğinden mücadeleye devam ederken nabızı kulaklarında çınılıyordu.

Ritmik ses büyüdüğü büyüdü, ta ki duyduğunun sadece kendi kalp atışları olmadığını fark edene kadar... tepesindeki helikopter kanatlarının alçak gümbürtüsüydü.

BÖLÜM 44

Akdeniz'in ortasında garip, siyah bir fırtına gibi görünmeye başlayan şey uçsuz bucaksız, girdaplı bir karanlığa dönüşmüştü. Darion ve birkaç Tarikat yoldaşını taşıyan helikopter, Atlantislilerin ada diyarına doğru verdiği talimatları izleyerek bu karanlığın ortasına doğru uçtu.

Selene ve halkının Kadim ve onun Haydut ordusuyla savaşmasına yardım etmek için şu anda yolda olan birkaç askeri sınıf helikopterden biriyle uçtular. Gideon'un Darion'a aktardığı üzere, Tarikat'ın tamamı Roma'ya konuşlanmış, şehrin komutanı Lazaro Archer ve Berlin'den Andreas Reichen diyara ulaşım için gerekli ayarlamaları yapmıştı.

Darion ve savaşçı arkadaşları UV ile savaşmaya uygundu-koruyucu giysiler hazırdı. Anlaşıldığı üzere, buna ihtiyaçları olmayacaktı.

İçine uçtukları karanlık, sabah güneşinin ışınlarını tüketen kalın bir perdeydi. Kara bir girdap gibi çalkalanan bulut Selene'nin adasını ve çevresindeki suları tamamen yutarak tüm bölgeyi geceye benzer bir araziye gömdü.

Tepeden yaklaşırlarken Darion helikopterin açık tarafında durduğu yerden aşağıya baktı. Sahilde ve saray yerleşkesine çıkan tepede gördüğü katliam nefesini kesti.

Öldürülen Atlantisli askerler ve erkek sivillerin sayısı ölü haydutların sayısından on kat daha fazlaydı. Sahildeki kumlar ve saray kalesinin altındaki çimenli düzlük kanla boyanmıştı.

Çatışmalar acımasızdı ve devam ediyordu.

Selene'nin lejyonu kulelerin altındaki tepede mevzilenmeyi başarmıştı ama görünüşe bakılırsa haydut sürüsünün geçip daha büyük ödül için koşmaya başlamasından önce fazla zamanları yoktu.

Savaş devam ederken, birinden parlak beyaz ışık huzmeleri fırladı. saray kulelerinden çıkan bahçeler. Selene orada durmuş, askerlerine elinden geldiğince yardım etmek için gücünü kullanıyordu. Attığı yaylım ateşlerinden biri sıçramakta olan bir Rogue'a isabet etti ve iri adam kaosun ortasında savaşan Sebatihel'in üzerine gelemeden kül oldu.

Darion onu iş başında izlerken yüzündeki şaşkın ifadeyi gizleyemedi. Eğer isteseydi onu gelecek haftaya kadar patlatabileceğini tahmin etmişti, ama onun tüm o ateş gücünü işgalci kalabalığa çevirdiğini görmek

Haydutlar ona Selene'in hem bir kadın hem de krallığının kraliçesi olarak gerçekten ne kadar inanılmaz olduğunu yepyeni bir şekilde takdir etmesini sağladı.

"Bu senin dişin mi?" Tegan, Darion'un yanından sordu.

Başını salladı ama Selene'in artık kendisinin olduğunu iddia edebileceğinden emin değildi. Kalbi farklı düşünüyordu. Ve onun başka bir Rogue'u toza çevirişini izlerken, gururunu ve sahiplenme duygusunu inkâr edemiyordu.

Ayrıca tüm bu harcanan ışığın onun sağlığı için ne anlama geldiğini de biliyordu. Fiziksel olarak neye mal olursa olsun, Selene hiçbir şeyi kalmayana kadar savaşmaya devam edecekti. Sonunda bu onu öldürse bile.

Darion bu olasılığı düşünmeyi reddetti. Onu her zamankinden daha fazla yaklaşan tehlikeden korumaya yardım edebileceği yerde olmak için can atıyordu.

durduğu yerde.

Nikolai'nin dişleri ve azı dişleri durduğu yerden bembeyaz parlıyordu. Ellerini silah kemerinde kılıfında duran ve her ikisi de Rogue öldüren titanyum mermilerle dolu olan iki yarı otomatik silahın üzerine koydu.

"Hadi şu boku yakalım."

Darion başıyla onayladı. Helikopterin kumandalarının arkasında oturan Roma savaşçısı Trygg'e, "Dön ve bizi aşağı indir," diye bağırdı.

Uçak alçalarak savaş alanını ve Kadim'in güvertesinde durup üç kristalinin karanlık gücünü kullandığı, açıkta demirlemiş büyük tekneyi daha iyi görmesini sağladı.

Yaklaşan tehdide bakmak için başını gökyüzüne doğru eğdi ve ardından havaya siyah bir fırtına gönderdi. Helikopter devrildi ve sallandı ama Trygg aracı sabitledi.

Kumsalın üzerinde uygun bir konuma gelir gelmez Darion tahliye işaretini verdi. O, Tegan, Niko, Dante, Rio, Kade ve Brock ile birlikte silahlarını ateşleyerek açıklıktan atladılar.

Darion botları kuma değer değmez birkaç serseriye biçti. Bir elinde silahı, diğerinde uzun titanyum bıçağıyla, Atlantislilere katılmak için savaşçı kümelerinin arasından geçerek ilerledi.

Tarikat ekibinin geri kalanı da aynı şekilde hareket ederken, uzaktan daha da yaklaşan savaşçı helikopterlerinin alçak gümbürtüleri duyuluyordu.

Darion savaşırken Kadim'in teknenin pruvasındaki pozisyonunu yeniden ayarladığını gördü. Önünde, ölümcül enerjiden oluşan siyah bir topa dönüşen başka bir fırtına oluşmaya başladı. Onu sahildeki ve

tepelerdeki çatışmaya değil, saray kulesine çevirdi.

"Vay canına." Darion karanlık enerjinin Selene'in bahçedeki konumunun yukarısındaki taş sütuna çarpışını izledi.

Kulenin tepesi patladı. Devasa moloz blokları düşmeye başladı. Darion silahlarını yerleştirdi, ayakları çoktan harekete geçmişti.

Emrindeki tüm hızıyla koşarak tepenin tabanından burnun çıkıntısına sıçradı; kulenin tepesi yere çakılırken Selene'i yuvarlanan taşların önünden süpürdü.

Kolları ona sarılmıştı ve lanet olsun ki bırakacak iradeyi bulabilseydi.

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Sana geri gelmemeni söylemiştim." Gülümsedi. "Evet, söyledin."

"O zaman neden buradasın?"

"Çünkü olmak istediğim başka bir yer yok." Onun güzel yüzünün çizgilerini ve platin kaşlarının arasındaki küçük çatlağı okşadı. "Bir daha asla tek başına savaşmayacaksın, Selene. Ve bunu bensiz kazanamazsın."

Boğazına küçük bir hıçkırık düğümlendi ama bakışları şefkatle adamın üzerindeydi. "Sen tanıdığım en kibirli adamsın."

Sırıttı. "Şikayet mi ediyorsun?" Kadın başını salladı. "Hiç de değil."

O anda ona söylemek istediği o kadar çok şey vardı ki. Onun için ne kadar harika olduğundan başlayarak. Onu ne kadar çok sevdiğini ve bir daha asla yanından ayrılmak istemediğini. Onunla işleri berbat etmekle ne kadar aptallık ettiğini.

Her şeyden çok onu öpmek ve asla bırakmamak istiyordu.

Ancak sarayın altında bir savaş sürüyordu ve karanlık gökyüzü savaşa katılmaya hazır Tarikat savaşçılarıyla dolu helikopterlerle dolmaya başlamıştı.

Gürültü neredeyse kulakları sağır edecek kadar artarken Darion, "Umarım sakıncası yoktur," dedi. "Yanımda birkaç arkadaşımı getirdim."

BÖLÜM 45

Gördüklerine inanamıyordu.

Sadece Darion'un ona sımsıkı sarılması, sanki dünyada sadece ikisi varmış gibi gözlerinin içine bakması değil, aynı zamanda karanlık gökyüzü, ona ve halkına yardıma gelen bir tabur helikopterle dolup taşıyordu.

Darion takviye getirmişti, düzinelerce.

Selene şaşkınlıkla izlerken, tam savaş teçhizatı içindeki Tarikat savaşçıları tepeden indi, bazıları halatlarla aşağı inerken, diğerleri Atlantislilerle yan yana savaşmak için yere atladı.

Savaşa hazır bir başka savaşçı, daireler çizen uçaktan fırladı ve kedi gibi gizlice bahçenin burnuna indi. Tarikat savaşçısı gibi giyinmiş olsa da değildi.

Zael altın sarısı saçlarını örten siyah miğferini çıkarıp Selene ve Darion'a doğru yürüdü. Siyah savaş yeleğinin fermuarlı cebinden bir şey çıkardı. Nesne kapalı elinin içinde parlıyordu.

Bir kristal.

"Jordana, Phaedra ve diğer birkaç Tarikat kadını, bırakıldıkları kule çatılarından birinden içeri girmek üzereler," dedi, Darion'a başını salladı. Zael kristali Selene'e uzattı. "Hepimiz bunun sizin için en iyisi olacağını düşündük, Majesteleri."

Zael kristali eline tutuştururken Selene inanamayarak başını salladı.

"O senin," dedi Darion. "Sadece bugün için değil, sonsuza dek. Bu kristalin sahibi sen."

Konuşamıyordu. Darion'un yakışıklı ve ciddi yüzüne bakarken tüm minnettarlık ve sevgi sözcükleri boğazında düğümlendi.

Tarikat ve kristalleriyle birlikte döneceğini söylediğinde ona güvenmeye cesaret edememişti. Onu önemseydiğini, sevdiğini söylediğinde ona inanmaya cesaret edememişti.

Yine de buradaydı.

Darion geri dönmüştü. Hak etmediği halde verdiği tüm sözleri yerine getirmişti. Onu reddetme şekli değil, onu gerçekten kastetmediği soğuk sözlerle dışlamıştı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. Hissettiği her şey için zayıf kelimelerdi. "Senden şüphe ettiğim için özür dilerim, Darion. Pek çok şey için özür dilerim. Beni hiç affedebilecek misin?"

Gülümsedi ve güçlü eliyle yanağını okşamak için uzandı. "Sanırım ikna edilebilirim ama bu şartları daha sonra müzakere etmemiz gerekecek. Şu anda kazanmamız gereken bir savaş var."

Gülümsemesine karşılık verdi, onun güveninden cesaret aldı - ve şimdi ellerinde birleşik güçle parlayan bir çift kristalden güç aldı.

Selene bu gücü ve kuvveti bir araya toplayarak birikmesine izin verdi. Sonra Saf beyaz ışıktan oluşan sürgüyü savaş alanına ve limana göndererek düşmanın teknesinin bordasına sapladı.

Teknenin gövdesi patladı ve ardında büyük bir delik bıraktı. Tekne hızla su alarak yan yattı ve tekrar geri döndü.

Kadim kendi cezalandırıcı patlamasıyla karşılık verdi. Karanlık enerji bombası saraya doğru döndü. Selene ışığını bombanın yoluna fırlatarak felaketle sonuçlanabilecek bir saldırıyı engelledi.

Bir tane daha gönderdi, sonra bir tane daha ve daha da fazlasını. Kadın hepsini savuşturdu.

Yaylın ateşi bir ileri bir geri gidiyor, her ikisi de birbirlerinin vuruşlarını etkisiz hale getiriyor ama herhangi bir zemin kazanamıyordu. Selene daha fazlasını umut edemezdi. Onun üç kristaline karşılık kendi iki kristaliyle onu alt etmesi imkânsızdı.

Telaşla, bahçenin burnunun aşağısında, yıkılan kulenin sarayın dibinde bir moloz tepesine dönüştüğünü fark etti. Serseriler ona doğru koşmaya başladı, birkaçı savaş hatlarını yararak saray duvarlarını aşma yarışı.

Darion ve Zael onları yukarıdan titanyum mermilerle vurdu ve Rogue'ları saniyeler içinde kül etti.

Darion, "Kahretsin," diye küfrederek enkazın dibine yakın bir yerde yerdeki çatışmayı işaret etti.

Selene'in kalbi sıkıştı. Sebathiel sayıca Rogue'lardan fazlaydı ve uzun kılıcıyla sert bir şekilde savaşıyordu.

Darion tereddüt etmeden bahçenin çıkıntısından atladı ve kavgaya doğru hızla ilerledi. Üç Rogue'u birbiri ardına vurdu, sonra da kalanların işini bitirmesi için silahını Seb'e fırlattı.

Selene hayranlık ve derin bir korkunun karışımı içinde Darion'un en şiddetli çatışmanın ortasına doğru koşmasını izledi.

Sahil boyunca ve eğimli arazide, Tarikat Haydutların üzerine bir ölüm dalgası gibi çöktü. Titanyum bıçaklar ve mermiler sayısız saldırganı yere serdi. Düzen

Atlantis lejyonu hemen yanlarındaydı, Rogue kafalarını alıp Breed yoldaşlarının arkalarını ve yanlarını korumak için bir falanks oluşturdular.

Manzara ne kadar acımasız olsa da, Selene daha önce hiç bu kadar mucizevi bir şey görmemişti.

Atlantisliler ve Irklar birleşti. Müttefik olarak.

Arkadaş

olarak.

Kardeşler

olarak.

Selene hepsini korumak için elinden geleni yaptı, askerleri ve Darion'un takım arkadaşları Haydutlar ordusuyla uğraşırken Kadim'i ışıyla savaşmakla meşgul etti.

Bu onun için kolay değildi. Gücünü her kullandığında, içindeki ışığın bir kısmının solduğunu hissediyordu. Kristaller onu gençleştiriyordu ama ne kadar dayanabileceğinden emin olamıyordu.

Kadim, saraya doğru savrulan devasa bir karanlık topu daha gönderdi. Uzakları yırtıp geçerek doğrudan kadının durduğu bahçeye geldi.

Onu engellemeye hazırlandı - ama aynı anda, ani bir ışık örtüsü bir kubbe gibi üzerine yükseldi.

Karanlık bunun yerine ışıltılı kalkanla çarpıştı ve çarpışmanın etkisiyle parçalandı.

Döndüğünde Phaedra ve Jordana'nın arkasında durduğunu gördü. Phaedra'nın elleri havaya kalkmış, kendi eşsiz ışığını tutuyordu.

"Merhaba," dedi Jordana küçük bir gülümsemeyle. "Phaedra'yı hatırlıyor musun?"

"Tabii ki biliyorum," dedi Selene. "Sevgili kuzenim Sindarah'ın kızı."

Jordana arkadaşından Selene'e baktı. "Halkımızı savunmaya yardım etmeye geldik."

Selene başını salladı, duyguları içinde sıcak bir dalga gibi yükseliyordu. "Teşekkür ederim. İkinize de."

Jordana aniden döndü, tam da bir Rogue bahçenin çıkıntısına tırmanmaya başlamıştı. Avuçlarından beyaz enerji fışkırarak istilacıyı püskürttü.

Bir kükreyle aşağı yuvarlandı.

Üç kadın Phaedra'nın kalkanının altında birlikte durdu; Selene Kadim'in karanlık saldırısını durdurdu ve Jordana eşsiz gücünü kullanarak burnu kırılmaktan korudu.

Ama zafer henüz onların değildi.

Devre dışı bırakılmış teknede, Kadim yenilmekten çok uzaktı. Bir komut verdi ve güverte aşağıdan gelen daha fazla Haydutla dolmaya başladı.

Çok sayıda, hepsi dövüş için taze.

Kenarlardan döküldüler ve sahile doğru akın ettiler.

BÖLÜM 46

Lucan Roma'da bindirildiği nakliye helikopterinin kargo bölümünde oturuyordu.

Kafatası açlık ve delilikle zonkluyordu ama Gabrielle'in damarından kısa bir süre beslendikten sonra, yarı aç vücudu vahşi bir güç ve şiddet arzusuyla elektriklendi.

Kadının kanı hücrelerinde dolaşarak ona geçici de olsa en kötü Rogue dürtülerini kontrol altına almasını sağlayan bir güç sarsıntısı verdi.

Yine de, değer verdiği hiç kimsenin yanında kendine güvenmiyordu, bu yüzden o helikopterin arka kargo bölümündeyken, Gabrielle kilitli kokpitte oturuyordu ve Andreas Reichen uçağın kontrollerinin arkasındaydı.

Alman Tarikatı komutanının sesi ses sisteminden çatırdadı. "Pozisyon almamıza yaklaşık iki dakika var."

Lucan'ın sabırsızlığı kontrol edebileceğinden çok daha fazlaydı.

Kargo ambarının kapısını açtı ve aşağıdaki fırtınalı denizi örten doğal olmayan karanlığa baktı. Büyük bir tekne ileride su vardı. Ötesinde, tepesi yere yıkılmış, pırıl pırıl taş kulelerden oluşan bir saray yerleşkesiyle taçlanmış bir ada uzanıyordu.

Görünüşe göre savaş uzun saatler boyunca devam etmişti. Kana bulanmış beyaz kumsal ölü Rogue'lar ve Atlantislilerle doluydu ve sarayın altındaki geniş tepe, Atlantisli askerlerle birlikte onu savunan düzinelerce Tarikat savaşçısıyla ağır bir kuşatma altındaydı.

Lucan çatışmanın ortasında Darion'u gördü.

Rogue dalgasına karşı hücumu yöneten oğluna bakarken içinde bir gurur kabarıyordu. Darion'un kılıcı savrulurken parlıyor, düşman savaşçıları kesiyor ve yoldaşlarını savunmaya geliyordu. Geri kalanlar Tarikat savaşçıları da var güçleriyle savaştılar. Ölümcül beceri ve onurun bir senfonisiydiler ve Lucan kardeşlerinin her biriyle hiç bu kadar gurur duymamıştı.

Eğer bu, o iyi savaşçıların yanındaki son savaşı olacaksa, bunu iyi değerlendirmek niyetindeydi.

Bakışları, şimdi helikopterin tam altında, enkaz halindeki teknenin pruvasında duran Kadim'e kilitlendi. Gemi, gövdesindeki bir delikten su alıyordu. Batmaya başlaması uzun sürmeyecekti.

Omzunun üzerinden Gabrielle'in kokpitten onu izlediği yere son bir kez baktı. O savaşa katılmaya hazırlanırken, güzel yüzü acı çekiyordu, bakışları hem güven hem de kederle doluydu.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı ona.

Seni sonsuza dek seveceğim. Kelimeleri yoktu ama kızın onları duymasına gerek yoktu. Aralarındaki kan bağı sayesinde onları hissediyordu. Bunu onun gözlerinde görebiliyordu.

Öfkesinin hedefine geri döndü. Sonra

kendini açık kapıdan dışarı attı.

Kadim'in üzerine sertçe indi ve iri yarı erkeği de beraberinde güverteye çıkardı. Pençeli ellerinden biri üç kristalin bulunduğu kutuyu tutuyordu. Diğer Lucan'a doğru hamle yaptı ve ikisi de ayağa kalkmaya çabalarken kafasını uçurmaktan kıl payı kurtuldu.

Kadim'in ağzı bir hırıltıyla açıldı, dişleri hançer gibiydi. Kutunun içinden kaynayan siyah bir enerji yükseldi ve dönen bir güç topuna dönüştü. Lucan'a doğru uçarak onu ayaklarından geriye doğru itti. Omurgası güverteye çarptı. Ciğerleri nefes almak için hırıldıyordu ve az önce kaç kemiğini kırdığını düşünmek bile istemiyordu.

Saf irade ve öfke onu ayağa kaldırdı.

Kadim ona bir başka karanlık enerji topu fırlattı. Lucan topu savuşturdu ve bir anda rakibinin üzerine atladı.

Kadim bu kez kutuyu tutma gücünü kaybetti. Güverteye çarptı ve yumurta büyüklüğündeki üç kristal de eğik yüzeyde yuvarlandı.

Gökyüzünü ve tüm Atlantis adasını kaplayan karanlık örtü zayıflamaya başladı. Güneş ışığı kalın, gölgeli sisi delip geçmekte zorlanıyordu.

Karanlık çökerse Lucan güneşin ultraviyole ışınları onu yutmadan önce yapması gerekenleri bitirmek için çok az zamanı kalacağını biliyordu.

Oğlu ve Tarikat kardeşleri de.

Bir kükremeye yumruğunu Kadim'in iğrenç suratına indirdi. Kadim yer değiştirerek Lucan'ın altından çıktı ve hızla ayağa kalktı. Lucan ayağa kalktı ve göğsünde asılı olan uzun bıçaklardan birini çekti. Silahlarla uğraşmamıştı. O silahlar güçlü öteki dünyalıya karşı pek işe yaramazdı.

Bu piçin işini bitirmenin tek kesin yolu kellesini almaktı.

Bir Rogue olan Lucan, titanyum bir mermi ya da bıçakla sadece bir çentikle küle dönüşebilir. Ya da titanyum bir kutunun keskin kenarı.

Kadim Lucan'ın savunmasızlığını biliyor gibiydi. Kutuya doğru hamle yaptı.

Lucan kılıcını Kadim'in kafasına değil, kutunun etrafını sarmaya fırsat bulamadan pençe uçlu eline savurdu. Kadim kükreyerek kolunun ucundaki kanayan kütüğe şaşkın şaşkın baktı.

Lucan kılıcını tekrar savurmaya fırsat bulamadan saldırdı.

Öteki dünyalının bedeninin tüm gücü ve devasa ağırlığı ona çarptı. Lucan Kadim'in onu tekrar yere sermesine izin vermeyerek havada iki büküm oldu. Yolundan dönerken sırtında yakıcı bir acı hissetti ama bu onun öfkesine denk değildi.

Ayağa kalktı, çömeldi ve o orospu çocuğunun işini bitirmeye hazırdı.

Kadim onun önünde karşı karşıya geldi. Kopan bileğinden ve hayatta kalan elindeki pençelerin uçlarından kan akıyordu. Lucan'a baktı, kıkırdaması doğaüstü bir sestti.

Lucan siyah savaş tişörtünü ve kalçalarının arkasını ıslatan ıslak bir sıcaklık hissetti. Güvertede biriken kanın çoğunun kendisine ait olduğunu anlamak için aşağıya bakmasına gerek yoktu.

Kılıcını kaldırdı ve ağır, karanlık sis etraflarında dağılmaya devam ederken, kılıcın kenarını öpen ince güneş ışığını fark etti.

"Hadi, seni sikik. Yapalım şu işi," diye hırladı. Zaman her yönden tükeniyordu.

BÖLÜM 47

Darion son titanyum mermisini Sebatihel ve Yurec'e saldıran bir Rogue'un kafatasına sıktı. İki Atlantisli onun yanında savaşıyordu. sarayın altındaki tepeyi tutan Tarikat savaşçıları ve Selene'nin lejyon askerlerinden oluşan daha büyük bir grup.

Tütsülenmiş çok sayıda Rogue'un külleri kasvetli karanlıkta savruluyordu. Sayıları sonsuz gibi görünüyordu ama sonunda Darion ve her iki ordudan yoldaşları üstünlüğü ele geçiriyordu.

Yine de bu işin gerçekten sona ermesi için yılanın başıyla ilgilenilmesi gerekiyordu.

Darion, Selene'in hâlâ Phaedra ve Jordana ile birlikte görev yaptığı saraya doğru bir bakış attı. Selene yüzünde endişeli bir ifadeyle yukarıyı işaret etti. Başını eğdi ve güneş ışığının sarayın perdesine vurduğunu gördü.

Kadim'in kristallerle inşa ettiği karanlık.

Ve şimdi bakıyordu, gerçekten bakıyordu, altında savaştıkları doğal olmayan gecenin hızla solmakta olduğunu fark etti. Hava kararıyordu, yakında tam gün ışığına kavuşacaklardı.

Vay anasını.

Darion yanındaki savaşçıların dikkatini çekmek için ısıklık çaldı. Kade ve Rio onun işaretini yakaladı, ikisi de güneşin tehdidine baktı.

İstilacı Haydutların işini bitirecek olan aynı ultraviyole ışık Darion'u ve Gündüzgezen olmayan her Breed üyesini de ortadan kaldıracaktı.

Karanlık neden kalkıyordu?

Tekrar Selene'e baktı ama o artık yoktu. Jordana da ortadan kaybolmuştu.

Limanın dışında, sakat tekne neredeyse yan yatmıştı. Kadim artık elinde kristal kutusuyla pruvada durmuyordu.

Hayır, o güvertede idi, Lucan'ın önünde savaşa hazırlanıyordu ve gözlerinde cinayet parlıyordu.

Sonra saldırdı.

Hay sikeyim. Darion hızla harekete geçerek tepede ve aşağıdaki kumsalda hâlâ devam eden çatışmaların yanından geçti. Kumdan koşarak atladı, suyun üzerinde süzüldü ve çömelererek teknenin güvertesine indi.

Kadim ve Lucan acımasız bir tutuşa kilitlenmişti, botları güverteyi ıslatan şok edici miktardaki kanın içinde kayıyordu. Kadim dövüşte bir elini kaybetmişti ama bu dezavantaj onu yavaşlatıyor gibi görünmüyordu.

Darion'un elinde uzun bıçağı vardı ama onu Lucan'dan uzaklaştırana kadar Kadim'in boynuna ulaşmanın bir yolu yoktu.

Silahını şimdilik kılıfına sokan Darion ilerledi ve Kadim'in gömleğini iki avuç dolusu yakaladı. İri adamı geriye doğru çekip fırlattı. Kadim'in botları kana bulanmış zeminde kaydı ama yere düşmedi.

Sadece elinin kesilmesinden değil, aynı zamanda Omzunda ve göğsünde feci bir kesik vardı. Lucan'ın elinde Kadim'in kanıyla kayganlaşmış bir bıçak vardı. Açtığı yaralar ağırdı ama piçi tamamen yere sermek için yeterli değildi.

Darion silahını çekti. "Bu iş burada bitiyor. Sen de burada bitiyorsun."

O daha saldıramadan Lucan çalkantılı bir bulanıklıkla ileri atıldı. Kendi kılıcını Kadim'in boynuna doğru savurdu ama öteki dünyalı kılıcı saldırının ortasında yakaladı ve tutundu. Parmaklarının arasından sızan kan bileğinden ve kolundan aşağı akıyordu.

Darion, babası tarafından kendisine verilen bu fırsatı bir saniye bile boşa harcamadı.

Dönerek kılıcını Kadim'in kalın boynunun arkasına temiz bir darbeyle sapladı. Darion'un kılıcının kenarı babasının kılıcının geniş tarafına çarpıp kıvılcım çıkarırken kafa güverteye yuvarlandı.

Bunu birlikte yapmışlardı.

Darion babasının ateşli kehribar bakışlarına baktı - son birkaç saat içinde öldürdüğü sayısız diğer Rogue'un yüzlerinde gördüğü bakışların aynısı.

Bunu kabul etmek istemedi.

Kabul etmeyi reddetti.

"Hadi," dedi Lucan'a başıyla işaret ederek. "Gidelim buradan."

Lucan duraksadı, yüz ifadesi hem duygusal hem de fiziksel olarak acı çekiyordu. Bir adım attı, sonra sendeledi.

"Baba?" Darion silahını yere attı, böylece babasını koca gövdesi güverteye çarpmadan yakalayabilecekti. "Ah, kahretsin. Yaralanmışsın."

Eli Lucan'ın sırtından kan içinde çıktı.

"Darion." Selene de şimdi onunla birlikte güvertede idi, görünüşe göre aradaki mesafeyi ışınlamıştı.

Kadim'in karanlık perdesi dağılıp güneş ışığı teknenin ve savaş alanının üzerinde parıldamaya başladığında, üç serseri kristalleri ve herkesi yakıcı ışınlardan korumak için daha yumuşak bir pelerin yarattı.

Yatıştırıcı gölge adanın üzerine yayıldı, onun emrindeydi.

Darion'un yanına gidip diz çöktü ve etraflarındaki güverteye dökülmeye devam eden kanı umursamadı. Babasının kanı.

Lucan'ın arkasına baktı, sonra Darion'un bakışlarını nazik ve sempatik gözlerle karşıladı. "Onu saraya götürmeliyiz."

Tahta gibi başını salladı. Lucan'ın ağırlığını omzuna alan Darion onu güvertenin kenarına kadar taşıdı ve onunla birlikte sahile geri sıçradı. Selene onun yanında yeniden belirdi ve kristalleri kullanarak tepeden saray yerleşkesine giden yolu açtı.

Gabrielle onları hemen içeride bekliyordu. Yüzü Darion'ın kabul etmek istemediği her şeyi anlatıyordu: Lucan bundan sağ çıkamayacaktı.

Kan Tutkusu'nun vücudunda yarattığı tahribat ve Kadim'le dövüşünden kalan ağır yaralar arasında muhtemelen sadece birkaç dakikası kalmıştı.

Gabrielle onun gevşemiş elini kavradı, morarmış ve kanlı parmak eklemlerini dudaklarına bastırdı. "Oh, hayır . . . Lucan, hayır."

Darion onu Selene'in yönlendirmesiyle sessiz bir odaya taşıyıp yumuşak bir halının üzerine dikkatle yatırırken Lucan onu tuttu. Lucan'ın yırtık, kana bulanmış savaş gömleğinin altındaki teni solgundu. *Glifleri* neredeyse renksizdi. Göğsü zar zor hareket ediyordu, nefesleri seyrek ve sığdı.

Annesi babasının yanında ağlarken, Darion yavaşça ayağa kalktı, kendi kalbi her ikisi için de yas tutuyordu.

Ve kendisi için.

Güç ve onur sahibi bir erkek olmanın ne demek olduğunu gösteren bir örnek olan babası olmadan hayatının geri kalanının nasıl görüneceğini hayal bile edemiyordu. Lucan dümeninde olmadan Tarikat'ın neye benzeyeceğini kavrayamıyordu. Hepsinden önemlisi, Lucan'ı babası ve arkadaşı olarak kaybetme fikrine dayanamıyordu.

Annesinin ne hissettiğine gelince, Darion bunu asla öğrenemeyeceğini umuyordu. Yine de yanında duran Selene'e bakarken bir şeyler sezmişti. Selene

sadece kısa bir süreliğine onun olmuştu, ama onsuz bir yaşam düşüncesi düşünmeyi reddettiği bir boşluktu.

Mavi gözleri ciddiyetle ve şefkatli bir bağlılıkla ona bakıyordu.

"Darion, bana güveniyor musun?"

Neden sorduğunu bilmeden başını salladı.

Sonra cebinden beş kristalden birini çıkardı ve avucunun içinde tuttu.

"Onu iyileştirebilir misin?" Umut kabardı. "Kristalden hayat çekebildiğin gibi onu da iyileştirebilir misin?"

"Hayır," dedi yavaşça başını sallayarak. "Bundan daha fazlası gerekecek. Geri alınamayacak bir şey."

Gabrielle de başını kaldırdı. "Elinden geleni yap lütfen." Darion başını salladı. "Her şeyi yaparım. Sana güveniyorum, Selene."

Avucundaki kristal parlamaya başladı. Lucan'ın diğer tarafında, Gabrielle'in karşısında diz çöktü.

Darion, Selene'in yanına doğru eğildi. "Bir şey yapabilir miyim?" "Benim için gömleğini çıkar."

Hançerini kullanarak harap olmuş siyah savaş gömleğini boynundan eteklerine kadar açtı. Sonra Selene parlayan kristali dikkatle Lucan'ın çıplak göğsüne yerleştirdi.

Darion parıltının yoğunlaşmasını merak ve azımsanmayacak bir endişeyle izledi. Bir Atlantisli dışında hiç kimse kristallere zarar vermeden dokunamazdı. Yine de babasının göğsünde duran kristal böyle bir şey yapmamıştı.

Selene diğerlerini de ceplerinden çıkarıp yanına, halının üzerine koydu. Teker teker Lucan'ın göğsüne üç tane daha yerleştirdi. Dördü de kalbinin etrafında parlayan bir daire oluşturdu.

"Ve şimdi sonuncusu," dedi Darion'a bakarak.

Ellerinde küçük bir güneş gibi parlayan beşinci kristali yavaşça dördünün ortasına indirdi. Kristali yerleştirdikten sonra elleri son kristalin üzerinde asılı kaldı ve kristalin ışıltısı artmaya devam etti.

Etrafını saran dörtlü de artık daha parlak yanıyordu, ta ki birleşik ışıkları görülemeyecek kadar muazzam olana kadar. Darion gözlerini korumak için kolunu kaldırdı ama bakışlarını tanık olduğu mucizeden ayıramadı.

Sevdiği olağanüstü kadın tarafından yaratılan bir mucize.

Selene ellerini tüm o ışığın merkezinden çekti. Işık bir an daha yandı, sonra çarpıcı bir parıltıyla söndü.

Işık kaybolduğunda geriye sadece dört kristal kalmıştı.
Ortadaki kaybolmuştu.
Ama hayır, Darion bunun doğru olmadığını fark etti.
Hâlâ parlıyordu, ama şimdi bunu babasının göğsünün içinden yapıyordu. Onu neredeyse yok edecek olan yaralar yok olmuştu.
Lucan ani bir nefes alıp verdi.
Gözlerini açtı. Kan tutkusunun erimiş kehribarı gitmişti. Onun İrisler, dış halka hariç, normal çelik grisi renklerine dönmüştü. Saf, gümüşü bir ışıkla parlıyordu.
Aynı yanardönerlik, şimdi sağlıklı renklerle dolup taşan *gliflerinin* kenarlarında da vardı.
Bakışları Gabrielle'i aradı. "*Aşkım.*"
Kollarını onun boynuna atarken düzensiz, neşeli bir hıçkırık çıkardı.

BÖLÜM 48

Selene, Lucan ve Gabrielle'in neşeli kavuşması dört kristalin dağılmasına neden olurken onları topladı. Onları tekrar ceplerine yerleştirdi ve çiftin sanki sonsuza dek birbirlerinden uzak kalmışlar gibi kucaklaşıp öpüşmelerini izledi. Aşkları o kadar saftı ki, yardım edemedi ama onların arsız sevincini paylaştı.

Darion'a şöyle bir baktığında onun da anne ve babasının birbirlerine olan bariz aşkına kapıldığını gördü. Bakışları Selene'in üzerinde yüz kristale bedel bir şefkat ve huşu ile parlıyordu.

Lucan, Selene'e ciddi bir bakış atarken Gabrielle'i hâlâ kucağında tutuyordu.

"Teşekkür etmek çok yetersiz bir şey gibi görünüyor ama ... teşekkür ederim. İkinize de," dedi ve gümüş halkalı gözlerinde parlayan gurur ve minnettarlıkla Darion'a baktı.

Gabrielle'i bıraktı ve oğluna şiddetle sarıldı.

Selene'in büyük şokuna rağmen, Gabrielle de Darion'u kucaklama sırası kendisine gelmeden önce aynısını ona yaptı.

Lucan gözlerini Selene'e dikmiş, Darion'la annesinin özel ve şefkatli konuşmalarını izliyordu. "Benim için yaptıklarının karşılığını sana nasıl ödeyebilirim?"

Başını iki yana salladı. "Darion olmasaydı hiçbir şey yapamazdım. Tarikat'ın geri kalanı da öyle, sen de dahil. Ödeşmekten de öte olduğumuzu söyleyebilirim."

Lucan kaslı kolundaki *dermagliflere* baktı. Deri işaretleri gözbebekleriyle aynı ışıltıyla aydınlanmıştı. Kristalin ışıltısının artık görünmediği göğsünün ortasına dokundu. "Bir şekilde farklı hissediyorum... değişmiş."

Darion ve Gabrielle onlara katıldı, Gabrielle eşinin kolunun altına sığınırken, Darion Selene'in yanına geçti.

"Sen değiştin," dedi Selene. "Artık içinde yaşayan kristal kadar yok edilemezsin. Sen ölümsüzsün Lucan. Artık güneş ışınları bile sana zarar veremez."

Gabrielle bir nefes aldı ve şaşkınlıkla ona baktı. "Lucan."

Selene'in onlar için daha iyi haberleri vardı. "Onunla paylaştığın kan bağı nedeniyle, Gabrielle, kristal seni de koruyacak."

"İşe yarayacağını nereden biliyordun?" Darion sordu, derin sesi meraktan kısılmıştı. "Bir Atlantisli dışında hiç kimse kristallere dokunamaz, o halde nasıl emin olabiliyorsun?"

"Bana söylediğin bir şey yüzünden. Bana tüm Irkların damarlarında Atlantisli kanı aktığını hatırlattın. Birbirimize bağlı olduğumuzu. Kristalin Lucan'a yardım edeceğinden emin değildim ama denemek için yeterince umudum vardı."

Darion onu kendine çekti ve öptü.

Aynı anda diğer Tarikat üyeleri de odaya girdi. İçeriye doluşan bir düzineden fazla endişeli Irk savaşçısı Lucan'ı açık bir hayranlıkla karşıladı.

Odaya ilk giren iri yarı, kumral saçlı, yeşil gözlü bir erkek oldu. Uzun bir süre Lucan'a baktıktan sonra onu sıkıca kucakladı. Ayrıldıklarında her iki iri erkeğin de gözlerinde ham duygular vardı.

Selene'nin adamlarının yanında savaşmaktan bitap düşmüş başka savaşçılar da onları takip etti. Lucan'ın yoldaşlarının her biri onu ayağa kalkmış, sapasağlam gördüklerinde yaşadıkları şaşkınlığı ve rahatlamayı dile getirirken bir düzine derin ses mutlu bir gürültüye dönüştü.

Selene ve Darion, buluşma devam ederken odadan sıvışma fırsatını yakaladılar.

Baktığı her yerde saray yeni arkadaşlarla doluydu. Tarikat savaşçıları ve dostları, Atlantisli askerler ve siviller, hepsi Ortak çilelerinin ardından sohbet etmeye ve tanışmaya başladılar.

Sarayın dışında çatışma sona ermişti. Haydut ordusu sahilde ve aşağıdaki tepede ölü olarak yatıyordu ve birisi limandaki engelli tekneyi ateşe vermişti. Selene karanın üzerinde tuttuğu gölgeleri bıraktı. Güneş ışığı ölü Rogue'ları küle çevirecek ve halkı uygun bir vedalaşma için ölülerini toplayacaktı.

Selene ve Darion merdivenlerden yukarı, özel odalarına çıktılar. Selene dört kristali saklamak üzere odalarına yerleştirir yerleştirmede Darion onu kollarına aldı.

Adamın ağzı onunkine yapıştı, adamın sıcaklığı ve gücü yaşadıkları onca şeyden sonra bir merhem gibi geldi. Onun kucaklamasına ne kadar ihtiyaç duyduğunu fark etmemişti, ta ki onun içinde eriyip dudaklarının tadını çıkarana kadar.

"Tanrım, buna ihtiyacım vardı," diye mırıldandı öpücükler arasında. "Sana ihtiyacım vardı, Selene."

"Biliyorum. Asla bırakmak istemiyorum." Savaşın tüm çirkinliği ve acısı şimdi ona sarıldığı için silinip gitmişti. "Darion, tüm o kan ve ölümün ortasında seni izlerken hiç bu kadar korkmamıştım."

Geri çekildi, gözlerinin içine şiddetle baktı. "Seni izlerken hiç bu kadar şaşırmamıştım." Onun yanağını okşadı. "Ve az önce babam için yaptığın şey

. . . inanılmazsın."

"Bunu senin için yaptım, Darion. Benim yaşadığım gibi bir kaybı yaşamamı istemedim. Bu tür bir acıyı hissetmeni istemedim."

Alçak sesle bir küfür savurdu. "Ben de senin bir daha böyle şeyler hissetmeni istemiyorum."

Onu tekrar öptü, şimdi yumuşak bir şekilde, ağzı onunkine değerken şefkatliydi. Gözlerini açtığı anda, bakışlarında bir soruyla ona baktı.

"Benim için, babam için bir kristalden vazgeçtin. Neden bu kadar uzun süre diyar için beşini de istedikten sonra ..."

Başını iki yana salladı. "Benim istediğim şey halkım için kalıcı barış ve güvenlikti. Geleceklerinin güvence altına alınmasını istedim. Ve sen bana bunu verdin, Darion. Tüm düşmanlarımız öldü, kristaller nihayet bir kez daha Atlantislilerin eline geçti ve Irk ile yeni bir ittifakımız, bir akrabalığımız var."

"Bunu ben yapmadım," dedi, övünmek için her türlü hakka sahipken alçakgönüllülükle.

"Sen yaptın," diye düzeltti. "Benimle birlikte durdun. Sahadaki mücadeleyi sen yönettin. Kendi adamlarını ve benimkileri savunmak için defalarca devreye girip öne çıkışını izledim. Benim için oradaydın. Senden asla şüphe etmemeliydim."

"Senin için her zaman burada olacağım," diyerek onu kendine yaklaştırdı. "Sen benim için tek kadınsın, Selene. Sen bana gitmemi söylemeden önce bile bunu biliyordum."

Nefesi küçük bir iç çekişle dışarı çıktı. "Seni seviyorum, Darion. Bunu itiraf etmekten ya da sana yüksek sesle söylemekten çok korktum, bunun yerine seni kendimden uzaklaştırdım."

Başparmağını onun dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Bana seni affedip affedemeyeceğimi sormuştun. Affedilmeye ihtiyacı olan benim. Seni yanlış değerlendirdiğim için özür dilerim. Sen tanıdığım en şefkatli, en cesur ve özverili kadınsın. Sizi eviniz ve halkınız için savaşırken görmek, hakkınızda zaten bildiklerimi daha da pekiştirdi. İnanılmazsın, olağanüstüsün." Mükemmel ağzının bir köşesinde bir gülümseme belirdi. "Aynı zamanda en ateşli şeysin
Hiç görmedim."

Güldü, adam elini dudaklarına götürürken ona büyülenmiş gibi bakıyordu. Parmaklarını çözdü ve tüm neşesi yüzünü terk etti. Bileğinin ve kolunun solgunluğuna karşı mavi damarlar göze çarpıyordu. Biliyordu ki

Savaş sırasında ışığı bu kadar uzun süre kullanmak ona zarar vermişti ama üzerine yapışan yorgunluğu düşünmek için durmamıştı.

Darion gözlerinde keskin bir korkuyla ona baktı. "Bu son gördüğümünden daha kötü."

Kendini onun gevşek kavrayışından nazikçe kurtardı. "Ben iyi olacağım. Kristaller beni geri getirecek."

"Evet, ama ne kadar süre için? Babama ölümsüzlük vermek için bir kristal kullandın. Şimdi bir tane de kendine veremez misin?"

"Hayır. Bu tür bir şifa için bir kristali kullanmak için sadece bir şans vardı. . . . ve beşi de gerekliydi. Dördü çemberi oluşturmak için, biri de hayat vermek için." Gözlerini kısa bir süreliğine kapattı, sonra ona işkence dolu bir bakış fırlattı.

"Demek istediğin buydu - geri alınamayacağı." "Eğer yalnız yaşamak zorunda kalırsam ölümsüzlük nedir ki?"

"Yalnız değilsin, Selene. Ben nefes aldığım sürece bir daha asla yalnız olmayacaksın."

"Dünyan seni bekliyor," diye hatırlattı ona. "Tarikat, ailen, geleceğin. Burada, bu adada değil. Benim için tüm bunlardan vazgeçmeni asla istemem."

Onun yüzünü okşadı. "Geleceğime bakıyorum. Sen neredeyse orası."

Güçlü eli kızın boynunun arkasına dolandı. Onu kendine doğru çekti, tatlı ama sahiplenici bir şekilde öptü. Vücudu anında karşılık verdi dokunuşuna, dudaklarının onunkilerin üzerinde gezinmesine.

Kalbi ona daha da yoğun bir şekilde karşılık verdi. Aşk içinde kabarıyor, onu öylesine dolduruyordu ki zapt etmekte zorlanıyordu.

Onun ağzına karşı iç çekti. "Benim de istediğim tek gelecek seninle birlikte olmak."

Adam hafifçe geri çekildi ve kadın sadece varlığının her zerresiyle taptığı adamın yakışıklı yüzüne bakabildi. Adam artık değişmişti, gözleri kehribar rengi kıvılcımlarla doluydu, dişleri dudaklarının gür kıvrımlarının ardında jilet gibi keskinleşmişti. Tüm bu güç ve doğüstü ihtiyaç onun dokunuşunu, öpüşünü harekete geçiriyordu.

Damarları ona duyduğu özlem ve arzuyla dolup taşıyordu. Darion'un kendisine böylesine dizginlenemez bir açlıkla ve aşkla bakarkenki yüzü kadar güzel bir şey görmemişti.

Kadının yüzünü avuçlarının arasına aldı, onu hareketsiz tutarken ağzını bir başka kemik eritici öpücükle kavradı. Dudakları boğazına, oradan da daha uzağa, boynunun dibindeki hassas çukura doğru ilerledi.

Başını bir iniltiyle kaldırdı, erimiş bakışları işkence ediyordu. "Sen benimsin, Selene. Bedenin bunu biliyor. Kalbin biliyor. Kanın da biliyor. Hepsini istiyorum. Daha azıyla yetinecek bir adam değilim."

Kaşlarını kaldırdı. "Çok kibirli."

Gülümsedi, dişleri parlıyordu. "Ben de öyle duydum. Ve senin hayır dediğini duymadım."

"Asla." Onu sert ve derin bir şekilde öptü, dişlerinin arasında yemyeşil alt dudağını yakaladı.

Çıkardığı ses ilkel ve çığdı. Damarlarını ateşe verdi.

Darion onu ayaklarından tutup kollarına aldı ve yatak odasına götürdü. Onu yere yatırdıktan sonra vücuduyla sarmaladı, ağzı kemik eritecek kadar sıcak bir öpücükle onunkine sahip oldu. Boynunun yan tarafına doğru ilerlediğinde vücudundaki her tendon beklentiyle ... ve ihtiyaçla gerildi.

"Evet."

Kadının fısıltılı yakarışı adamın başını hırıltıyla kaldırmasına neden oldu. "Bu da geri alınamaz." En ince kontrolle titreşen alçak bir törpüyle dile getirilen bir uyarı.

"Benim her şeyimden daha azı olmaz," dedi onun vahşi bakışlarını tutarak. "Tıpkı benim de senden daha azıyla tatmin olmayacağım gibi."

Sertçe küfretti, sonra onu arzuyla sarsılana, tutkusunda boğulana kadar öptü. Ağzı onunkini terk etti ve kulağının hemen altına kayd. Adamın sert nefesini duydu, hassas tenine çarpan sıcaklığını hissetti.

Sonra adamın dişlerinin şok edici bir şekilde boğazına saplandığını hissetti.

Bunun verdiği zevk ve acıyla nefesi kesildi. İlk yudumu aldı ve vücudundaki her sinir ucu, ağzının boynuna bağlandığı yerde birleşiyor gibiydi. Mutluluktı. Şaşırtıcı derecede güçlü ve sahipleniciydi. Sanki bir fırtına onu sürükleyip götürüyor ama aynı zamanda da yere indiriyordu.

Darion'un aşkı ona da böyle hissettiriyordu. Yeni ve alışılmadık duyguların fırtınasında kaybolmuş, yine de onun güçlü kollarının sığınağında güvende ve korunmuş.

Damarından su içerken, içinde yeni bir özlem kıpırdandı - daha önce hiç hissetmediği bir açlık. Ona duyduğu açlık, onun evcilleşmemiş, en karanlık doğasına duyduğu açlık.

Bu açlık, içinde güçlükle zapt edebildiği canlı bir Şey gibi kıvrılıyordu.

"Oh, Tanrım . . . Darion."

Parmakları adamın kaslı omuzlarına battı ve kadın sert bir iniltiyle adamın altında kavis çizdi.

BÖLÜM 49

Eğer sonsuza dek yaşasaydı, Selene'nin damarından su içerken aldığı utanmaz zevk kadar erotik bir şeyi asla bilemeyecekti.

Kanının dilinin üzerindeki ilk sıcak akıntısı elektrik gibiydi. Tadı güneş ışığı ve yıldız tozu gibiydi, vücudundaki her hücrenin tutuşmasına neden olan hızlı bir güç ve ışık seliydi. İçerken arzu onu delip geçti, Varlığının her zerresinde sahiplenme duygusu vardı. Ve hürmet, çünkü kollarında en değerli hazineyi, vahşi, güzel, olağanüstü Selene'i tutuyordu.

Kadını.

Arkadaşı.

Kraliçesi.

Ona aitti. Bu gerçeğin derinliğini şimdi onun kanında, ona olan kopmaz bağında hissedebiliyordu.

Işığı onu içine çekti, batırdı, bedenine, kalbine ve ruhuna nüfuz etti.

Ona duyduğu açlık da çok güçlüydü. Sadece uyarılmasının yoğunluğu değil, damarlarında dolaştığını hissedebildiği daha karanlık bir susuzluk.

Benim. Bu beyan ona aitti, bir talep, bir söz, bir yemin gibi senet aracılığıyla ona gönderilmişti.

Onun iniltilerini ve iç çekişlerini, ondan içerken çıkardığı küçük zevk seslerini duymayı seviyordu. Ona nasıl sarıldığını, onun için nasıl kıvrandığını seviyordu. Sadece *onu* seviyordu.

Dilinin bir hareketiyle ikiz delikleri yalayarak kapattı, ardından dizlerinin üzerine çökerek kadının iki yana açılmış bacaklarının arasına girdi.

Selene zorlukla nefes alıyordu, parlak mavi gözleri uyarılmışlıkla ışıldıyordu. "Benim." Şimdi bunu yüksek sesle söylüyordu, sesinde seksi bir törpü vardı. Bakışları

Ağızına, dişlerine kök salmış. "Her şeyini istiyorum Darion. Vücudunu. Kanını. Bağını."

Kadın onun kalçalarını okşarken boğazından sözsüz bir hırıltı yükseldi. Adam onun için çoktan çelik gibi sertleşmişti, kanı damarlarında erimiş halde akıyordu.

Bakışlar kilitlenmişken bileğini ağızına götürdü ve ısırды. Kolunu ona doğru indirdi ve Selene bir an bile tereddüt etmeden açlıkla kolunu kavradı. İşte Selene buydu. Cesur eşinde korku ya da belirsizlik yoktu. O

Ne istediğini bilen bir kadındı ve onun hiçbir arzusunu tatminsiz bırakmamak için ömrünü seve seve harcayabilirdi.

Ondan içerken duygularının yüzünde yavaşmasını izledi. Onun zevkinin ve ihtiyacının yoğunluğunun tadını çıkardı.

Ondan beslendikçe kollarındaki mavi damarların nasıl solduğunu fark etti. Cildi solgunluğunu kaybediyordu, artık yarı saydam, süt rengi değildi ama normal sağlıklı rengine dönüşüyordu.

İyileşiyordu.

Kanı, gözlerinin önünde onu yeniden canlandırıyordu.

Tanık olduğu mucizeye dikkat çekmek istiyordu ama vücudunun başka fikirleri vardı.

Kadının yumuşak ağzının onu böylesine açgözlülükle ve zevkle emmesi, tahrikini kırılma noktasına kadar tırmandırdı. Kontrol için mücadele ederken başını geriye atarak inledi.

"Siktir," diye sıkıca homurdandı. Kadın onu arzudan çılgına çeviriyordu. Boştaki eliyle uzanarak onun yumuşak yanağını okşadı. "Senin içinde olmalıyım."

İsteksizce bileğini kadının ağzından çekti ve yaraları diliyle hızla kapattı. Dudakları yakut kırmızısıydı ve adamın kanıyla kayganlaşmıştı. Bakışlarını onunkilere dikmiş bir halde dudaklarını yalayarak temizlediğinde, neredeyse dayanamayacaktı.

Birbirlerini aceleci ellerle soydular, içlerinde birbirleri için yanan ateşi dindirmek için çaresizce çırpınıyorlardı. Darion onu patlayıcı bir doruğa ulaştırdı, ardından kendi sersemletici salınımıyla onu uçuşumun üzerinden takip etti.

Daha sonra tekrar seviştiler, bu sefer telaşsız bir saygıyla. Dünyanın geri kalanı bekleyecekti. Aralarındaki bu an aceleye getirilemeyecek kadar kutsaldı.

Elleriyle, dudaklarıyla ve dilleriyle birbirlerinin bedenlerinin her santimini keşfettiler. Birlikte hareket ettiler, ten tene, ruh ruha. Aralarındaki bağ canlı bir şeydi, her duygunun üst üste binmesini ve iç içe geçmesini sağlıyordu. Sonunda kendilerini bıraktıklarında, ikisi de aralarındaki bağın yoğunluğundan sarsılarak birlikte boşaldılar.

Darion sonsuza kadar onun içinde kalabilirdi.

Eğer aşağıdaki kalabalık sarayın gürültüsü olmasaydı, bunu yapardı.

Duş aldılar ve giyindiler; Selene soluk akuamarin rengi bir elbise giymişti, uzun sarı saçları sırtına dökülüyordu ve Darion keten bir elbise giymişti.

Selene onun için hizmetçilerinden birinden tunik ve pantolon getirtmişti.

Sarayın ana katındaki odaların çoğunu dolduran diğer arkadaşlarına ve ailelerine katılmak için aşağıya el ele yürüdüler.

Lucan ve Gabrielle onları kalabalık binanın açık kapılarının önünde karşıladı. taht odası. Onlar da sanki herhangi bir nedenle birbirlerini bırakmaya dayanamıyorlarmış gibi ellerini birleştirmişlerdi. Darion ve Selene'i selamlarken her ikisinin de yüzünde sıcak gülümsemeler belirdi.

Lucan bir elini Darion'un omzuna koydu. "İşte buradasınız. İnsanlar konuşmaya başlamıştı."

Darion, Selene'e alaycı bir sırıtışla, "Bırakın gelsinler," dedi. "Eşim ve benim ertelenemeyecek başka acil meselelerimiz vardı."

Gabrielle kaşlarını Lucan'a doğru kaldırdı. "Görünüşe göre elma ağaçtan uzağa düşmüyor."

Pişmanlık duymadan sırıttı. "Bugün hepimizin kutlama yapmak için sebepleri var," dedi ve ışıltılı bakışlarını Selene ve Darion'a çevirdi. "Bunların başında siz ikiniz geliyorsunuz. Kan bağınız için sizi tebrik ederim. Sanırım kimsenin çiftleşip çiftleşmediğinizi sormasına gerek yok."

Gabrielle Darion'a gülümsedi. "Sevinciniz her ikinizin de yüzünden okunuyor. Sizin için daha mutlu olamazdık."

Selene ona gülümseyerek, "Teşekkür ederim," dedi. "Oğlunuz iyi bir adam." "Aynı zamanda iyi bir lider," dedi Lucan, gümüş halkalı gözleri vakur bir ifadeyle. "Biz herkes sana borçlu, Darion. Tüm dünya sana borçlu evlat. Senin sayende artık savaşacak savaş kalmadı. Opus gitti, Kadim öldü ve şimdi Irk ve Atlantisli asla bozulmayacak bir dostluk içinde. Seninle gurur duyuyorum oğlum."

Darion'un hayranlık duyduğu ve babası kadar derin saygı duyduğu birinden gelen bu övgü onu alçalttı. Hiçbir şeyi övgü kazanmak ya da dünyayı değiştirmek amacıyla yapmamıştı. Ve babasının söylediklerine rağmen - Selene'in de onu bu konuda takdir ederken söylediklerine rağmen Hak ettiğinden daha fazla. Şu anda orada durmasının tek bir nedeni vardı.

Sahip olduğu her şeyle savaşmasının bir nedeni.

Şu anda bu nedene bakıyordu. Selene'nin elini dudaklarına ve avucuna bir öpücük kondurdu. "Hayatımı seninle paylaşmak için her şeyi tekrar yaptım. Bizim hayatımızı. Geleceğimizi. Ailemizi, eğer sen de istersen."

"Ailemiz mi?" Gülümsedi, ışıltılı gözleri onun üzerinde yumuşacıktı. "Benden bir çocuk mu istiyorsun?"

Onun yanağını okşadı. "Hiçbir şey beni daha fazla memnun edemez."

Yüzünü tuttu ve onu öptü, sevinci aralarındaki bağ aracılığıyla onu sardı. "Seni seviyorum, Darion Thorne."

Gülümsedi. "Ben de seni seviyorum, benim güzel Selene'im."

Bir süre kucaklaştıktan sonra el ele tutuşarak Darion'un anne ve babasının da arkalarından geldiği taht odasına girdiler.

Büyük oda sohbet ve dostluk kovanına dönmüştü. Ve Savaş çok fazla Atlantislinin hayatına mal olmuştu ama artık sona ermişti. Ölenler yakında onurlandırılacaktı ama bu an kutlama içindi. Ve yeni dostlar arasındaki dostluk için.

Darion baktığı her yerde Tarikat savaşçılarını ve dostlarını Atlantisli siviller ve askerlerle sohbet ederken buldu. Sebatihel'in Mira ve Kellan'la, Chase ikizleri ve eşleriyle ve birkaç gündüzgezenle sohbet ettiğini gördü.

Seb, Darion'a başını salladı; aralarında yapılan ateşkesi, savaş alanında birlikte kazanılan akrabalığı sessizce onaylıyordu. Darion da başıyla onayladıktan sonra bakışlarını odanın başka bir yerine çevirdi ve Zael ile Brynne'in Mathias Rowan'ın yanında bir grup Atlantisliyle sohbet ettiklerini fark etti.

hamile cins arkadaşı Nova.

Kalabalık odanın her yerinde sayısız başka hızlı dostluklar kuruluyordu.

Selene'e doğru eğilerek, "Eğer bu bir gösterge ise, sanırım sarayın gelecekteki toplantıları karşılamak için genişletilmesi gerekecek," dedi.

Güldü. "Bunun ayarlanabileceğine eminim. Sanırım eninde sonunda bir kreşe de ihtiyacımız olabilir?"

Kaşlarını kaldırarak sırtıttı. "Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, bundan daha erken bir tanesine ihtiyacımız olacak."

Taht odasının içine doğru adım attıklarında, toplanan herkesten bir tezahürat yükseldi.

Derinden gelen Atlantisli bir ses gürültünün geri kalanını bastırdı. "Kraliçemize şükürler olsun!"

Bu ilahi diğerleri tarafından da benimsendi ve odadaki tüm Atlantisli onun şerefine bağarmaya başladı. Selene'in gözleri Darion'a sabitlenmişti.

"Ve Kralıma," dedi, sevgi dolu bakışlarından bağlılık yayılıyordu.

Darion başını eğip onu öperken, etraflarındaki Atlantislilerden ve Irklardan gelen tezahüratlar ve alkışlar sarayı girişlerine kadar doldurdu.

EPİLOG

Lucan ve Gabrielle ertesi gün yola çıkan son kişilerdi.

İnanılmaz oğullarına ve onun kadar olağanüstü eşine veda ettikten sonra, adadan uzaklaşmakta olan büyük bir yelkenlinin kış tarafında kollarını birbirlerine sarmış bir şekilde durdular. Atlantisli bir asker onları anakaraya götürmek üzere dümenin başına geçmişti. Başlarının üzerinde, masmavi bir gökyüzünün altında devasa beyaz yelkenler dalgalanırken, tekne ile tepedeki sarayı ve pırıl pırıl kuleleriyle kıyı arasındaki mesafe açılıyordu.

Bu siperlerin en yüksek olanının tepesinde Darion ve Selene duruyordu. Selene, şeffaf elbisesi ve altın tacıyla göz kamaştırıyordu ama hiçbir şey, yanı başındaki siyah saçlı eşi Darion'a yönelttiği sevgi dolu bakışlar kadar parlak değildi.

Atlantis krallığının yeni kahramanı ve kralı.

Veda etmek için elini kaldırdığında güneş Darion'un sade tacında parılıyordu. Selene'nin saf, asil kanı onu ayakta tutarken, gün ışığı ona asla zarar veremezdi. Zaman bile Darion'u eşinden ayıramazdı. O ve Selene sonsuza dek birbirlerini seveceklerdi, bu en büyük ödüldü.

Ve genellikle en zor kazanılanıdır.

"Birlikte ne kadar mutlu olduklarına bak," dedi Gabrielle, başı Lucan'ın göğsüne yaslanmıştı. "Oğlumuz için en çok istediğim şey buydu - onu tatmin edecek ve ona meydan okuyacak birini bulmak. Onu tüm kalbiyle seven birini."

Lucan onun yumuşak saçlarına bir öpücük kondurdu. "Onun için en çok istediğim şey annesi gibi bir kadın bulmak."

Ona gülümsedi. "Dik başlı ve inatçı mı?"

Başını sallayarak homurdandı. "Aynı zamanda iyi kalpli, dürüst, bilge ve kibirli, çekilmez bir pislik olduğunda sonsuz sabırlı."

Gabrielle yavaşça onun kucağında döndü, böylece ona bakıyordu. Adamın mizah girişimine rağmen yüz ifadesi ciddiydi. "Her şeyde senin yanında olurum."

"Ve sen yaptın," dedi, öpmek için başını yukarı kaldırarak. "Tanrı'ya şükür öyle yaptın. Vazgeçseydin senin için daha kolay ve daha iyi olacakken bile benden vazgeçmedin."

Ona daha sıkı sarıldı, şefkatli kahverengi gözleri onun ruhuna uzanıyordu. "Sensiz yaşamak benim için asla daha kolay ya da daha iyi bir şey olmayacak. Yapabilirim

Bundan başka bir şeye katlanamayız. Hayatın yolumuza çıkarabileceği tüm fırtınaları atlattık artık." Başlarının üzerindeki güneş dolu, mavi gökyüzüne baktı

ciddi bakışları ona dönmeden önce. "En kötüsünü atlattık ve diğer taraftan birlikte çıktık."

Başını salladı, minnettarlık ve hayatının yeniden takdir edilmesiyle o kadar doluydu ki, konuşmak için nefesini zor buluyordu. Sadece Gabrielle'i kendine yaklaştırıp öpebildi ve bu sırada onunla birlikte orada durduğuna hayret etti.

onun kollarında güvende. Artık Kan Tutkusu yok. İkisi için de daha fazla acı yok, bir daha asla.

Selene'nin şaşırtıcı yeteneği sayesinde hayatta olmaktan çok daha fazlasıydı. O ölümsüzdü.

Yok edilemez.

Ve aralarındaki kan bağı sayesinde, Gabrielle de öyleydi.

"Bu kristalin beni şu anda ne yaptığından emin değilim," dedi ve kristalin gücünün parmak uçlarında titreştiği göğsünün ortasına dokundu. "Hâlâ Soylu muyum? Atlantisli miyim? İkisinin arasında bir şey mi?"

"Bunun bir önemi var mı?" Gabrielle onun yanağını okşadı. "En önemlisi, sen hâlâ benim eşimsin."

Mutlu bir anlaşmayla homurdandı ve onu tekrar öptü, ona dokunmaktan, dudaklarını üzerinde hissetme ihtiyacından kendini alamadı.

Başını geriye eğdi ve soru dolu gözlerle ona baktı. "Senin ve Tarikat'ın savaşağı başka düşman kalmadığına göre şimdi ne yapacaksın?"

Bu o kadar yeni bir gerçeklik ki, bunu düşünmek için duraklamamıştı. Omuz silkti. "Sanırım işe Opus'la birlikte tüm enkazı temizleyerek başlayacağız.

şehirlerde kalan haydutlar. İnsan nüfusunun güvenliğini yeniden kazanmak için de çalışmamız gerekecek. Tanrı bilir, geçen haftalardaki yıkımdan sonra,

tüm Irk'a yeniden güvenmemeleri için pek çok sebepleri var. JUSTIS ve GNC içinde de halledilmesi gereken yolsuzluklar var."

"Bunların hepsi önemli şeyler," diye kabul etti Gabrielle.

Başını salladı, hâlâ yüksek sesle düşünüyordu. "Barış muhafızlarına her zaman ihtiyaç olacaktır ve Tarikat yüzyıllardır bunun için eğitim vermiştir."

Gabrielle başını eğdi. "Peki, tüm bunları hallettikten sonra, sonra ne olacak?"

Sırıttı. "Ben de seni bir süre yatak odamızda kovalamak için sabırsızlanıyorum."

Güldü ve yumuşak kıvrımlarını adamın sertliğine bastırdı. "Bu plan kulağa çok hoş geliyor." Parmağıyla adamın gümüş rengi parmaklarından birinin üzerinde gezindi.

kenarlı *glifler*. "Sizdeki tüm bu yeni değişikliklerin bir bebeğe geçeceğini düşünüyor musunuz?"

Gözlerini ona dikti. "Hiçbir fikrim yok."

"Hmm," diye mırıldandı, sonra onu öptü. "Öğrenmek ister misin?"

Bir zamanlar böyle bir soru ona dünyaya bir bebek getirmenin neden berbat bir fikir olduğunu düşündürürdü.

Savaş hayaleti her zaman ufukta belirliyor.

Sevdiklerine zarar vererek ona acı çektirmeye hevesli düşmanlar.

Tarikat'la yaptığı işin sayısız riskine bir de sayısız tehlike eklenmişti.

Şimdi, itiraz etmek için tek bir neden bile düşünemiyordu.

Güzel, muhteşem Cins Arkadaşına gülümsedi. "Sanırım güvertenin altındaki kamaraya inmeli ve bu ilgi çekici fikrini tüm ayrıntılarıyla tartışmalıyız."

Ona gülümsedi. "Ben de bunu söylemeni umuyordum."

Güneş ışığının altında öpüştiler, sonra el ele tutuştular ve yeni arkadaşlar ve aile, parlayan ve sonsuz bir umut duygusu ve bin ömür yetecek kadar sevgiyle dolu bir geleceğin bir sonraki bölümüne başlamak için birlikte yürüdüler.

~*~

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.